

Dunărea
a înghețat.
Trecerea dela
Oltenița la Tur-
tucaia nu se mai
face cu barca,
cu sania sau cu
picioarul...

O parte din pu-
blicul neinvitat,
urmărind dela...
distanță campio-
natele de hockey.

Inaugurarea
campionatului
național de
hockey.

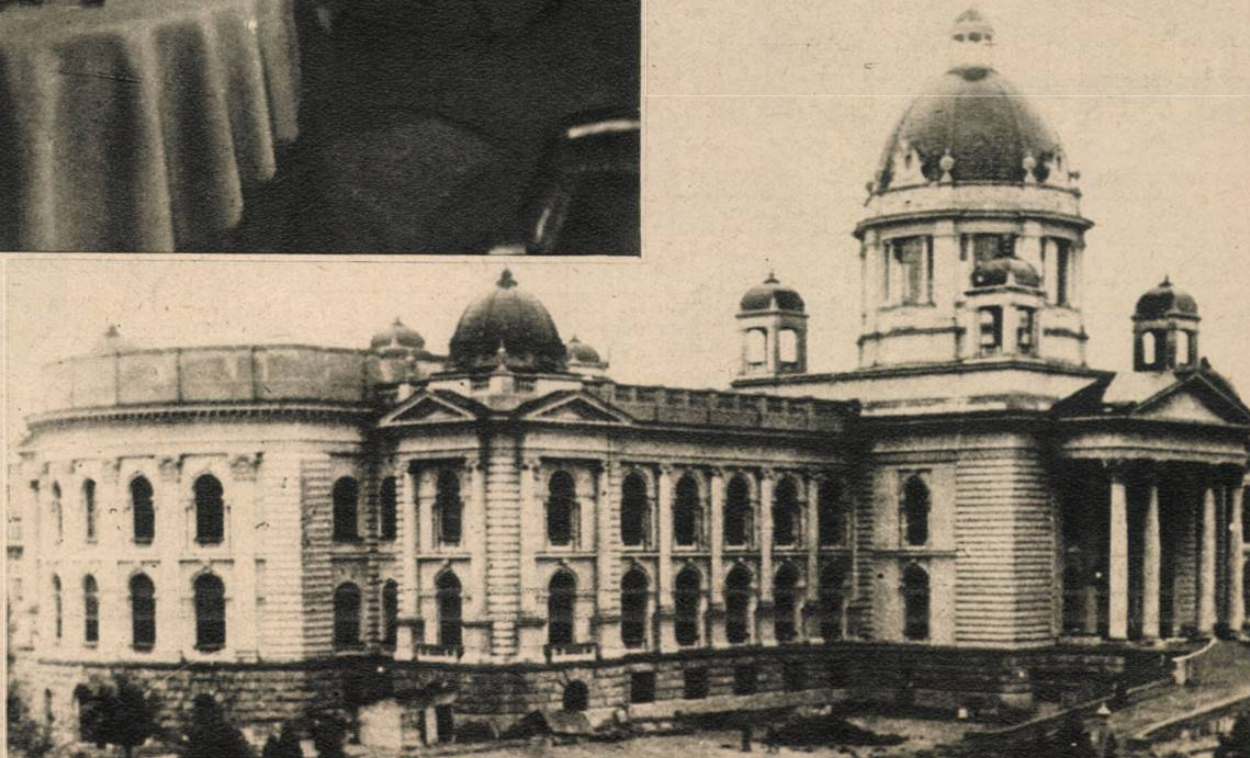
Echipele execu-
tând salut
sportiv către
M. S. Regele.

Noua clădire a Parlamentului
din Belgrad.

MINIȘTRII de Externe ai Înțelegerii Balcanice s'au întrunit la Belgrad

Cei patru miniștrii de afaceri streine,
d-nii Grigore Gafencu (România), Ținzar
Marcovici (Jugoslavia), Metaxas (Grecia),
și Saracioglu (Turcia).

„Nimic nou de semnalat“ și totuși...

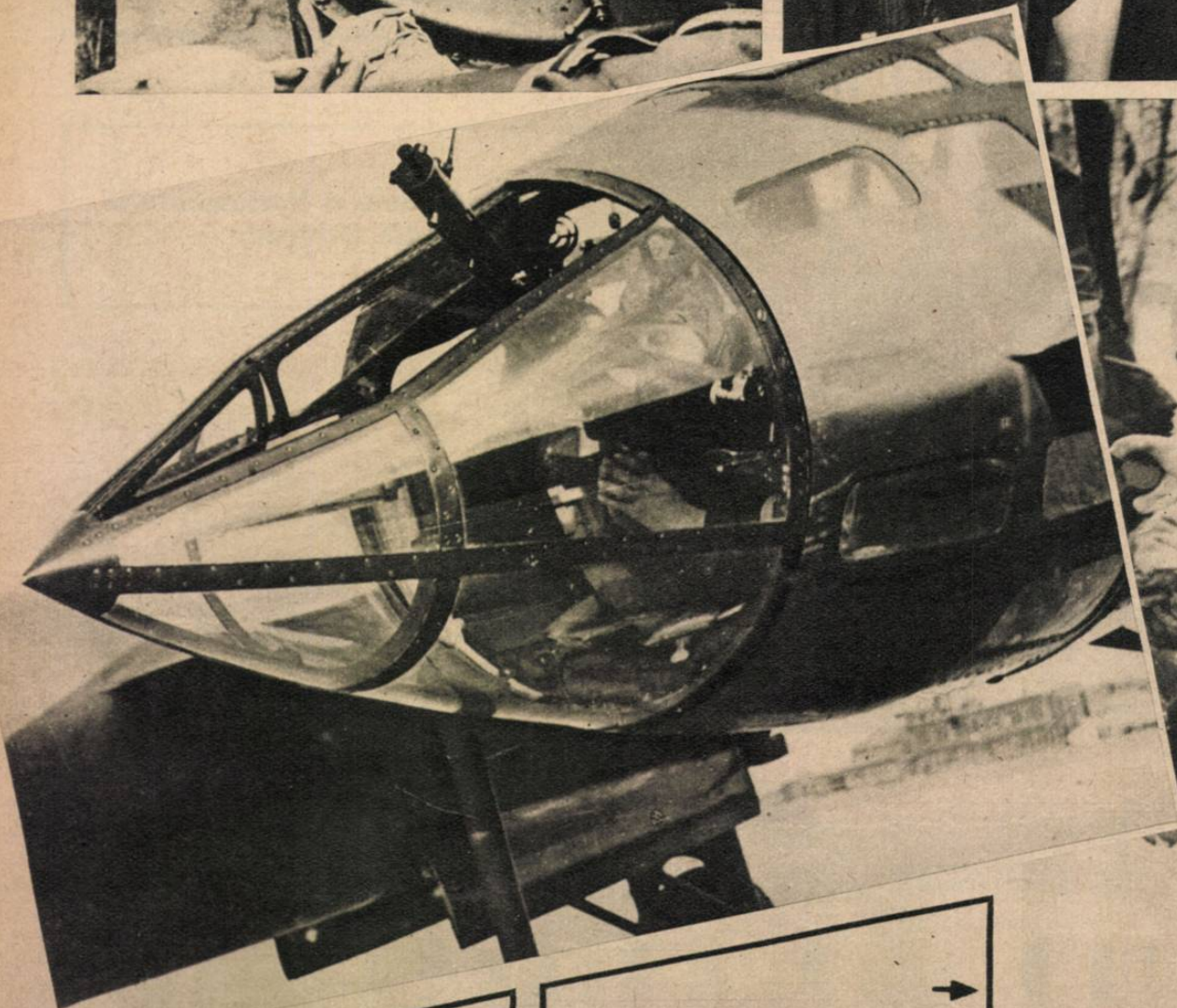

Soldații germani adulmecă cu o vizibilă plăcere aburii calzi ai supei...

Undeva pe frontul francez. În ușa adăpostului un soldat citește ultima gazetă sosită pe front. Se pare că spiritul francez nu-și pierde drepturile sale din cauza războiului judecând după noștima inscripție dela intrarea adăpostului: „Au bonheur des dames“.

La Paris a avut loc o conferință închinată Finlandei. D-ra Sofia Mannerheim, fiica Mareșalului a rostit câteva cuvinte evocând figura eroică a tatălui ei. Competiția a fost prezidată de Mareșalul Franchet d'Espérey.

Mitraliera unui avion german a intrat în funcțiune.

Soldații unei patrule de skiori finlandezi echipați cu „thermosuri”, își iau ceaiul în mijlocul zăpezilor.

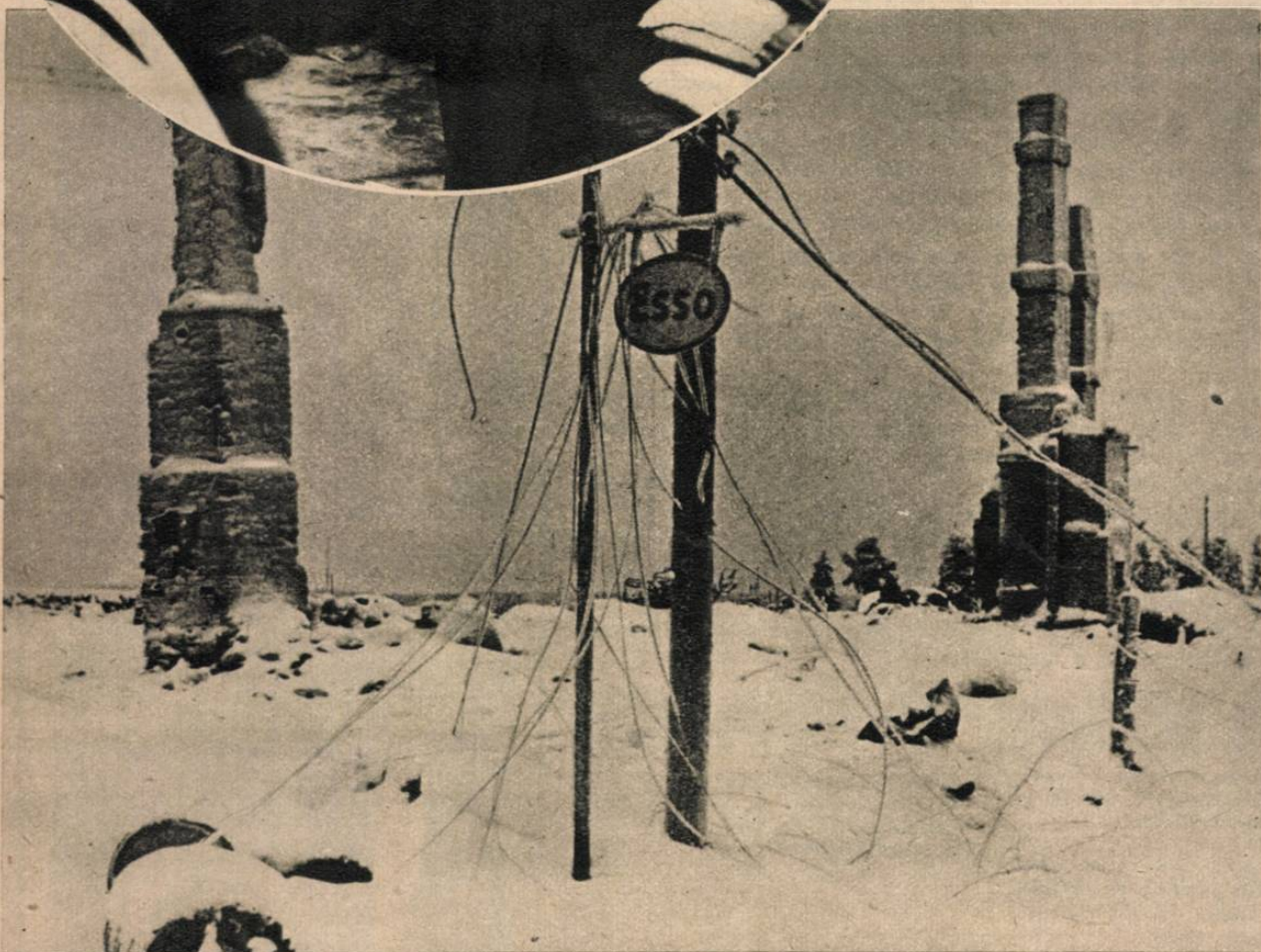

Unul din avioanele sovietice doborâte de artileria anti-aeriană finlandeză în lupta dela Soumisalmi.

Ducele de Windsor în uniformă sa de major-general părăsește locuința sa din Londra. După cum se vede, un adevărat zid de saci cu nisip ocrotește casa împotriva unor eventuale atacuri aeriene.

Soldații sovietici au fixat pe trunchiul unui arbore din teritoriul finlandez, acest portret al d-lui Stalin.

Orașul Soumisalmi, așa cum arată astăzi după crâncenele lupte ce-au avut loc între armata sovietică și finlandezi.

Vaporul italian „Orazio” s'a scufundat în Mediterana. Vapoarele franceze venite în ajutor au salvat o parte din naufragiați, ducându-i la Marsilia.

1. O tânără fată, fostă dactilografă, la primele lecții de arat pe un ogor în miniatură.

FEMEILE IN RĂZBOIUL MODERN

INVĂȚĂMINTE CARE POT FI DE FOLOS ORICUI

DESPRE războiul din zilele noastre s'a scris mult și de mult. Așa încetase bubuiul tunului în 1918, când oameni cari astăzi socotesc că au avut darul previziunii, au și început să facă pronosticuri asupra războiului viitor, descriindu-l după părerea lor în amănunte. Nu este locul să discutăm aci dacă acei oameni au avut sau nu dreptate. Există o singură realitate tristă și anume, că după 20 de ani de relativă liniște oamenii au uitat tragicele învățăminte ale trecutului și au pornit din nou la măcel.

Războiul de azi nu mai este ceea ce a fost ieri. Rezultatele lui în morți, schilozii, văduve și orfani și în mizerie vor fi constatate mai târziu. Pentru moment însă ceea ce interesează este ca fiecare să învețe să se apere, ca fiecare să înțeleagă că fără unire desăvârșită și efort comun nu există salvare. Cei cari avem fericirea să ne aflăm în pace nu trebuie să ne lăsăm pe tînjală, ci să ne pregătim pentru orice eventualitate. În războiul trecut luptele erau duse mai mult pe fronturi. Efortul maxim era cerut soldatului, în timp ce acei cari se aflau în spatele frontului trebuiau să fie numai disciplinați.

Astăzi lucrurile au cu totul altă înfățișare. Efortul cerut pe front va trebui să fie egalat de cel din dosul frontului. Toți oamenii valizi, tot ce poate purta o armă trebuie să se afle în prima linie, în timp ce viața economică a țării trebuie să-și continue mersul cu ritm sporit, fiind deservită de cei ce nu pot purta arme.

În războiul zilelor noastre nu se mai mobilizează soldații, ci națiunea întreagă. Un rol însemnat îl vor avea femeile. Ele sunt acelea cari vor trebui să-și înlocuiască pe bărbați la munca agricolă, în fabrici, uzine, etc. Ele vor duce greul muncii economice, și vor trebui să fie tot atât de viteze și disciplinate ca și soții, fiii sau frații cari se vor afla pe câmpul de luptă.

În privința aceasta Anglia a reușit să puie în mișcare o adevărată armată de femei, care astăzi, în vremurile grele prin care trece patria lor își fac datoria în chip minunat.

Pentru ca producția generală a Angliei — în special cea agricolă, care este de cea mai mare însemnătate acolo — să nu aibe de suferit, femeile dela oraș au plecat la țară, unde după ce au urmat un curs de inițiere de o lună, sau cel mult două, au fost trimise în diferite centre agricole ca muncitoare.

Toți bărbații englezi au avut astfel posibilitatea să răspundă chemării patriei și să se înroleze între luptători.

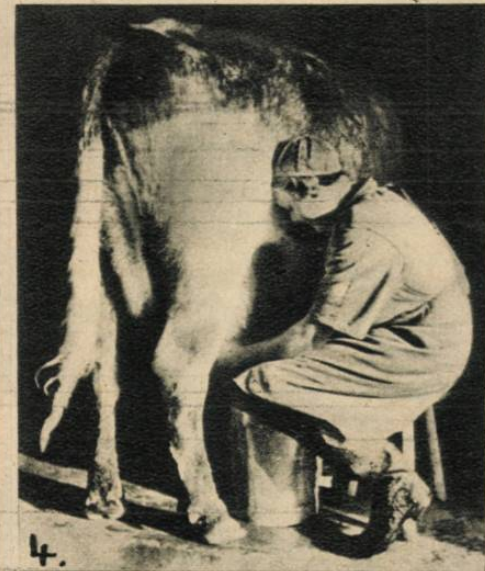
2. În laborator, medicul veterinar și asistenta sa au și ei mult de lucru.

3. Iată alte două fete, fără ocupație înainte de război, care astăzi se ocupă cu creșterea oilor.

4. Miss Grace Jordan, fostă funcționară comercială lucrează la o fermă, unde se ocupă cu mulșul vacilor.

5. Miss Peggy Blesley, studentă la Belle Arte, este o grădinăreasă de mare talent și mare utilitate.

6. Desigur că Miss Mary Connel-Jarret, altă studentă la Belle Arte, are o ocupație mai agreabilă. Dar nici creșterea puilor nu este ușoară.

Membre ale armatei feminine britanice în drum spre ogor, în zori.

„Women's Land Army”, adică armata feminină engleză colaborează în mod efectiv cu armata în lupta pe care o duce. Femei cari nu știau ce este aceea viața la țară sunt astăzi admirabile fermiere și după spusele unor specialiști, munca depusă de aceste femei este adeseori cantitativ și calitativ mai bună decât aceea furnizată de bărbați în timp de pace.

— Ziua de muncă se termină cu un cântec, așa cum o cere buna tradiție britanică.

● lecție practică de agricultură.

★ La o crescătorie de porci.

Lucrând la o fermă.

★ Vânturarea cerealelor este grea și profesorii sunt utili la început.

Instruirea acestor femei se face de bună seamă tot de către bărbați. Astăzi femeia engleză duce coarcele plugului, îngrijește de vite, într'un cuvânt suplinește cu tot succesul pe cei plecați, menținând cuantumul producției. Caracteristic este că zilele trecute, guvernul având datele furnizate de organele în subordine cu privire la producția agricolă, a hotărât sporirea cotelor alimentare pentru cetățenii englezi.

Dar mai elocvente decât rândurile noastre vor fi imaginile pe care le reproducem mai jos.

A. C.

Pentru mamele în așteptare sau care alăptează

scaunul regulat are o deosebită însemnătate. Resturile de alimente descompuse, care nu sunt regulat evacuate, otrăvesc sângele și corpul, periclitând sănătatea mamei și a copilului. Înălțurați acest pericol prin Leo-Pills, laxativul pur vegetal cu un efect ușor și totdeauna sigur.

În cutii de 20 și 60 pilule

Leo-Pills Laxativ

L A M P A

„SOARELE DE ALTITUDINE MIC”
ORIGINAL HANAU

cu becul tip S. 100 din cuarț, înseamnă un nou progres tehnic. Este de ajuns o apăsare pe butonul de aprindere și ea emană raze ultraviolete și o căldură plăcută, atât de necesară sănătății. Eficacitatea ei este asemănătoare cu razele soarelui de munte; bronzază pielea, apără de boale și deci menține sănătatea.

Prețul ei modest face ca „Soarele de altitudine mic” să fie accesibil oricărei familii.

PREȚ: LEI 5200
inclusiv becul de cuarț
TIP S 100

Pentru demonstrații și prospecte vă rugăm a vă adresa la:
INDUSTRIA MEDICO-TEHNICĂ S.A.
București I. str. Aristide Briand 20 fostă Regală
Telefon: 4-7000

„Soarele de Altitudine Mic” Original Hanau

Rog a-mi trimite prospectul nou „Soarele de Altitudine mic” model S. 100

Numele .....

Localitatea .....

Strada .....

In vizită la un colecționar de fotografii

UN MANIAC CARE ARE PRETENȚIA CĂ E FILOSOF „NŪ FERICI PE NIMENI CÂT ÎNCĂ MAI TRĂEȘTE!”

a pus să se graveze — spune el — lozincă vieții sale: „Toate trec pe lumea asta!”

Observației mele că această cugetare este banală cum nu se mai poate, colecționarul de fotografii i-a răspuns, împodobindu-și colțul buzelor cu un zâmbet ironic: „Tocmai pentru că e banală, nu i se dă considerația care i se cuvine. Gândește-te bine și vei vedea că aceste cuvinte — toate trec pe lumea asta — cuprinde sâmburele vieții. Îți dai seama că acest lucru — vremelnicia a toate de pe lume — face viața suportabilă? Este, aș putea spune, singura fericire din lume: toate trec, toate se duc. Pentru că dacă o seamă de lucruri și fapte ar rămâne în permanență, viața ar fi cu adevărat de netrăit”.

— De acord — i-am răspuns — dar nu văd legătura cu bogata d-tale colecție!

— Mă mir. Fotografiiile, domnule, sunt minunate pilde care confirmă teoria precum că toate trec”.

UN POLITICIAN

Și ca să mă convingă, interlocutorul meu a prins să deschidă albumul la întâmplare. Pagina a căzut la fotografia unui bărbat mustăcios, cu ochii vii și nas vulturesc:

— „Il vezi? Cine era mai mare decât el când, în focul interpelărilor dela Cameră, se ridica pentru a combate guvernul. În aceste momente, ai fi crezut că el va moșteni pământul. Ei bine, întâmplarea a făcut să-l văd deunăzi. D'abia își trăgea picioarele, s'a cocoșat și nimeni nu mai știe de el. Și-a ras mustățile ca să pară mai tânăr, dar nu-l prinde de loc. La un bătrân oarecare! Când dau astăzi de un „mare” politician, care crede și el că va moșteni lumea, mă uit la fotografia ăstuia și-mi spui: „toate trec pe lumea asta!” Ochii maniacului zâmbeau satisfăcuți. La nimerială, deschise albumul la altă pagină, pentru a exclama:

„Uite-o și pe dumneaei! Fumoasă a mai fost!”

O VEDETĂ

Fotografia reprezintă pe o actriță care a făcut furori pe vremuri. Astăzi nu mai joacă, și d'abia își duce zilele cu o pensioară de câteva mii de lei. Proprietarul albumului urmă, triumfător: „Domnule, p'asta am iubit-o, dar ea habar n'avea d'un pârliț ca mine! că mulți admiratori mai avea! Să știi însă că nu era lipsită de talent, dimpotrivă. A avut și ceva bani, dar ce folos, că a fost risipitoare, încât a svârliț banii cu nemiluita uitând, că bătrânețea-i haine grele. Am văzut-o de curând, nici n'o mai recunoști. E stafidită, smochinită și îmbrăcată ca pe vremea lui Pazvante. Și frumoasă a mai fost; p'asta am iubit-o în tăcere”. Maniacul se întristase, dându-și seama că nu numai albumul i-a îmbătrânit, ci a îmbătrânit și el. Cartea s'a deschis, pentru a arăta figura unui ofițer cu privirea vulturească. „Cine e?” am întrebat.

UN EROU

„A fost un brav, la șaptesăpte. Dar din mândrețea asta de om, boala nu lăsase mai nimic. A murit acum vreo șapte ani, după chinuri groaznice. ăstuia se credea că Dumnezeu îi dăduse tot: era frumos, deștept, pe deasupra și bogat. Cancerul i-a venit însă pe neașteptate. Când l-am zărit odată, pământiu și cocoșat, am alergat să fac rost de fotografia asta. D'atunci îmi spun, de câteori aud pe vreunul invidios: „Nu ferici pe nimeni cât încă mai trăește!” Știi de unde-i asta? Din „Oedip-Rege”! Și uite așa am ajuns filosof”.

MODA

Interlocutorul meu, pentru a schimba atmosfera grea continuă: „Să nu crezi însă că bogata mea colecție este menită doar să întristeze. Dimpotrivă, cele mai multe fotografii te înveslesc. N'ar fi întotdeauna inspirate născocirile modei de astăzi, dar moda de pe vremuri mi se pare mult mai caraghioasă. De altfel nu știi că moda se repetă cu regularitate, încât, cu oarecare aproximație, ți-aș putea spune ce se va purta peste un an. Unele fotografii le privesc cu plăcere și — pentru că nu sunt un om rău — mă gândesc cu bucurie la carierele biruitoare ale pozaților. Asupra unora dintre aceștia, vremea nu și-a lăsat prea multe urme, la drept să-ți spun că sunt unii oameni cari arată mai bine când se maturizează. Dintre fotografiile pe care le privesc cu plăcere sunt acelea ale d-lor C. Rădulescu-Motru, Ion Petrovici, Paul Gusty, ale d-nelor Lucia Bulandra, Marietta Ionașcu, Marioara Voiculescu și altele”. În camera cu

albumul, ne-am trezit cu înserarea. Maniacul a prins cu mâini tremurânde cartea amintirilor, închizând-o ca pe un ceaslov. S'a așezat comod în scaun, a prins să-și răsucească o țigară, pentru a reveni cu stăruitoare lui filosofie: „Ascultă-mă pe mine domnule, viața este suportabilă, pentru că totul se schimbă pe lumea asta. Și mai ține minte, ca s'o spui și copiilor: „Nu ferici pe nimeni, cât încă mai trăește”. Dacă vrei să înțelegi viața, apucă-te de grabă și strânge fotografii”. Omul meu e un maniac cu neputință de schimbat.

IOAN MASSOFF

Marietta Ionașcu

Lucia Sturdza-Bulandra

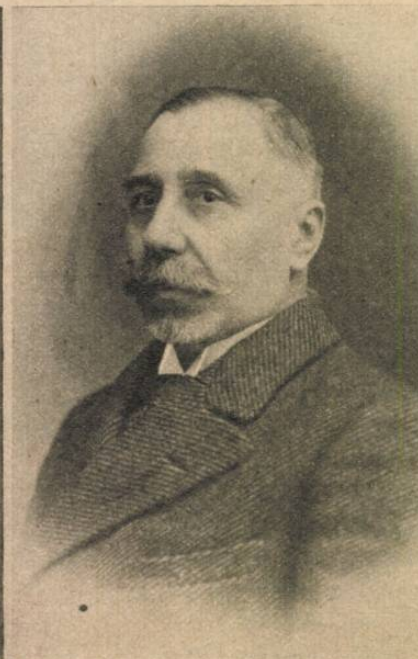
Marioara Voiculescu

Prof. Ioan Petrovici

Profesorul Rădulescu-Motru

Paul Gusty

În realitate prietenul meu e un maniac, deși el stăruie că este un filosof. E un mare amator de fotografii vechi. După cum se știe, în acest domeniu, al colecționării, mania nu are margini. S'au văzut oameni, socotiți serioși, cari strâng până și mucuri de țigări. Prietenul meu e mai puțin periculos. El strânge fotografii ale oamenilor cunoscuți, fotografii care le păstrează chipul din tinerețe.

„TOATE TREC PE LUMEA ASTA!”

Obiectul, sau mai bine spus obiectele maniei sale, amicul, le păstrează într'un album, pe care

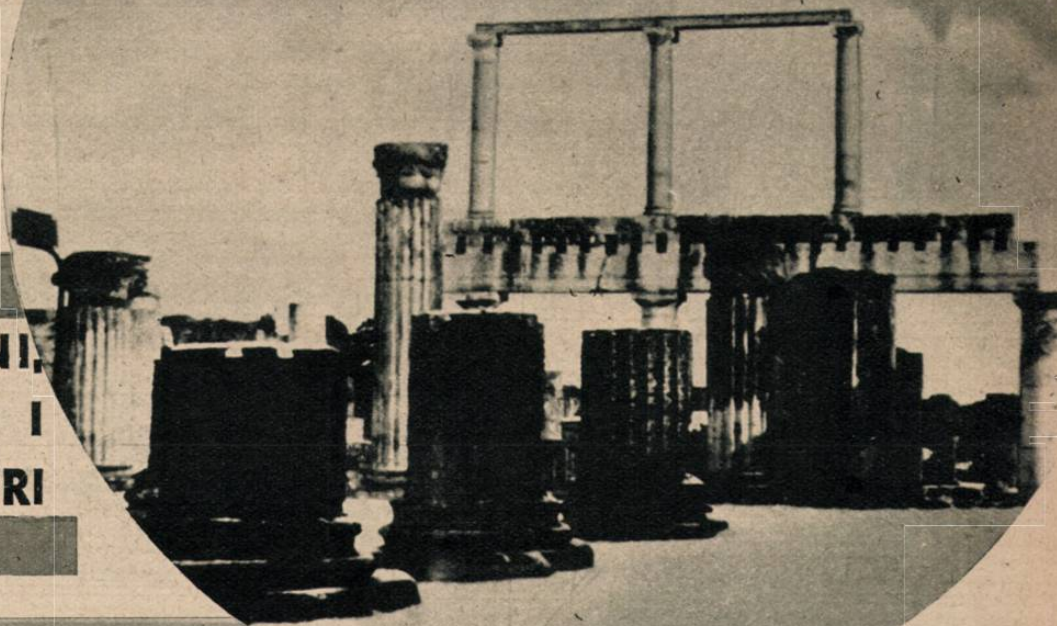

POMPEII

SUB ZAPADĂ

Câteva documente fotografice — în exclusivitatea „Realității Ilustrate” — care ilustrează singura zi cu zăpadă la Pompei

INTR'O SUTĂ DE ANI,
LA POMPEI
A NINS DE DOUĂ ORI

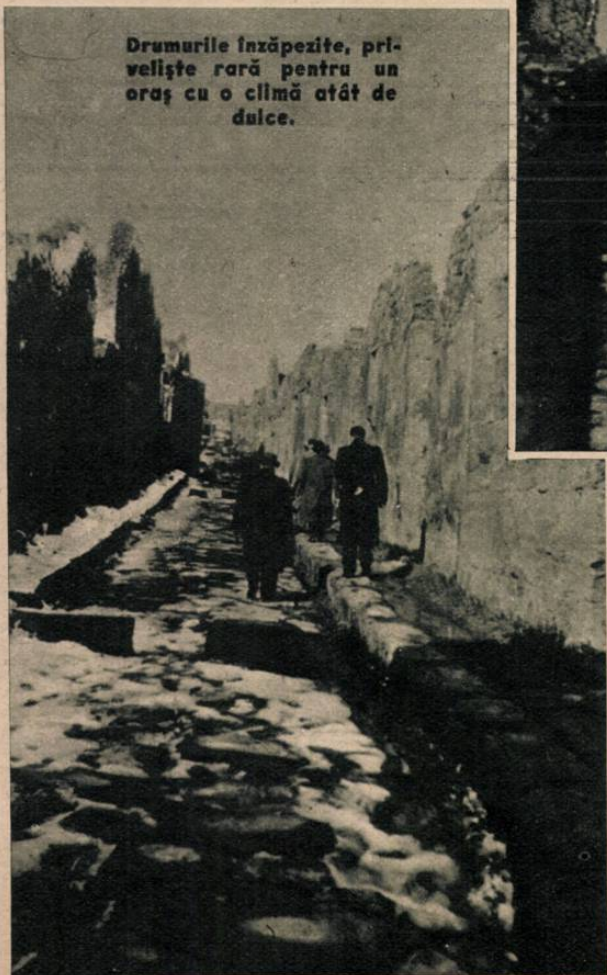

EUROPA a suferit în cursul acestui an asaltul cumplit al iernii. Cetitorii ziarelor cotidiene au putut afla din telegramele agențiilor streine, de valul de frig care s'a abătut asupra Finlandei și unde termometrul arată de multe ori mai mult de cât 50 grade sub zero. De bună seamă că finlandezii sunt obișnuiți cu gerul năprasnic căci nu au avut de suferit. Cu mult mai mult au păgubit soldații Sovietelor care au venit să facă războiu pașnicului popor nordic. De frig a suferit și țara noastră. De Sf. Ioan, atunci când se deslănție faimosul „ger al Bobotezei” cum îl numesc bătrânii, Românul a putut sta liniștit la gura sobei.

Nu toate colțurile Europei cunosc iarna aspră. Pe Riviera italiană sau franceză, natura e darnică cu omenirea și trimite raze calde de soare. Acolo, zăpada e necunoscută. Oamenii nu au sobe în casă, nu poartă palton și nu știu cum arată șoșonii.

Mai la Sud, în Italia, sau pe coasta nordică a Africei, căldura domnește tot anul.

Drumurile înzăpezite, priveliște rară pentru un oraș cu o climă atât de dulce.

Vestitele arene romane care n'au văzut zăpadă de treizeci și cinci de ani au un aspect jalnic.

Fostele colonade romane, vestigii ale unei înfloritoare civilizații, n'au fost nici ele ferite de linfoliul alb.

Ruinele au un aspect și mai pitoresc sub neaua albă. Am parcurs încet drumurile de piatră și am vizitat rămășițele civilizației romane.

Pompei a rămas sub zăpadă o singură zi. Douăzeci și patru de ore mai târziu, soarele a răsărit faldic, a prins să zâmbească cu raze calde și a topit stratul de zăpadă care acoperise ruinele.

Pompei s'a desbrăcat de haina albă...

ART. VOGEL

Ruinele din Pompei capătă un aspect și mai pitoresc sub neaua albă.

Strada pare și ea întristată de prezența acestor mosafiri nepoftiți: frigul și zăpada.

Iată însă că clima s'a schimbat. Parcă Dumnezeu s'a supărat pe omenire. Anul acesta a dat frig și zăpadă în toată Europa. Vilegiaturistii dela San Remo sau Meuton au fugit spre Sud de pe Coasta de Azur, de frica frigului. Când a izbucnit războiul, nu au fugit...

Dumnezeu i-a urmărit mai departe. A trimis zăpadă la Roma, Neapoli și natural la Pompei.

Am fost la Neapoli atunci când a nins. Curioși să vedem Pompei sub zăpadă, am plecat la poalele Vezuviului, în orașul acoperit de cenușa vulcanului. Am văzut un spectacol comic: Pompei sub zăpadă.

Ghidul nostru ne-a mărturisit că de 35 ani nu a mai călcat pe zăpadă. Într'un secol, a nins de două ori la Pompei. Ultima ninsoare a fost în 1905...

O vedere a cascadei Niagara, depe terasa construită chiar în fața căderii apelor.

Turiștii mai curagioși se apropie de cascade, dar bine acoperiți de mantale impermeabile, deoarece apa pulverizată în cădere formează nouri deși.

Ati vizitat

la mai formidabilă prăbușire de apă a lumii, sursă de venituri turistice

Ați vizitat cascada Niagara ?

Nici noi. Dar sunt unii cari și-au putut îngădui luxul de a străbate deșertul de ape care desparte două civilizații, pentru a vedea cum cad apele celei mai mari cascade ale lumii dela 100 m. înălțime.

Un proverb european spune despre americani :

Acolo unde nu este nimic de văzut, americanul face cel puțin un hotel cu ultimul confort.

Vă imaginați ce poate fi un hotel american acolo unde este ceva de văzut !

Ori cascadele Niagarei constituie fără îndoială una din minunile lumii noastre. Noi europenii ne mulțumim cu spectacole naturale de mică proporție. Continentul nostru este continentul burgheziei satisfăcute cu tot ceea ce nu depășește mediocru și armonia suficientă.

În schimb celelalte continente au fost mai dăruite de Dumnezeu.

Culmile cele mai înalte din lume nu sunt în Europa ci în Asia.

Fluviile cele mai mari nu sunt în Lumea veche, ci în Lumea nouă.

Cascadele cele mai mari la fel, câmpiile cele mai întinse, lacurile cele mai frumoase, toate, toate nu se găsesc pe bătrânul nostru

continent ci dincolo de fruntariile acestuia. Se pare că noi europenii

nu ne vom putea mândri față de celelalte neamuri, decât cu aceea

că suntem singurii cari mai respectăm tradiția barbară a războiului

lipsit de noimă, că suntem singurii slujitori ai cultului distrugerii.

Despre cascada Niagara s'au scris destul de multe lucruri în ultimile

decenii. O biografie a cascadei nu se poate face însă, deoarece geologii

Un vaporas numit „Maid of the Mist” aduce pe vizitator până la imediata apropiere a cascadei.

Cea mai frumoasă vedere este aceea a căderii apelor depe „Potcoavă”, stâncă numită astfel din cauza formei ei.

O vedere mai apropiată a „Potcoavei”.

ii apreciază vârsta între 10.000 și 50.000 de ani. Europa a auzit pentru prima dată de existența ei în secolul al 16-lea, adică mai precis în 1678, când un misionar flamand anume Louis Hennepin a descoperit-o. O coincidență bizară a făcut astfel, ca și cea de a doua mare cascadă a lumii și anume cascada Victoria din colonia britanică Rhodesia, să fi fost descoperită după două secole de un alt misionar, anume Livingstone.

Hennepin pornise în anul 1675 spre Canada, făcând parte din expediția lui La Salle. În tovărășia acestuia a vizitat lacurile care se află astăzi pe frontiera dintre Canada și Statele Unite ale Americii, coborând apoi pe Misisipi până în golful Mexicului.

Europa a aflat din lucrările geografice de altfel de mediocră valoare ale misionarului flamand de existența minunatelor cascade.

O descriere geografică a acestei minunate priveliști ar fi aridă. Pentru orientarea cititorilor noștri vom arăta totuși, că largimea cascadei, acolo unde se face legătura între lacurile Erie și Ontario, este de 1 kilometru. Legătura este făcută de un braț al fluviului San Lorenzo, care este numit de indigeni Niagara, de unde și numele cascadei.

O vedere generală asupra cascadei
Niagara.

cascada Niagara?

Înălțimea căderii apelor este de 100 metri. Spectacolul este măreț căci pe fiecare secundă se prăbușesc în abis 5.000 de metri cubi de apă. Sgomotul de tunet, spuma albă clocotitoare, totul contribuie la înfrumusețarea acestui spectacol unic în lume.

Scriam la începutul acestui articol că americanii sunt maniaci ai hotelurilor. De bună seamă că în jurul cascadei Niagara s'au ridicat mărețe buildinguri cari adăpostesc pe fiecare zi zeci de mii de spectatori veniți să vadă cascada. Vizitarea cascadei Niagara constituie pentru americani un fel de datorie morală națională.

Nu există o mică vânzătoare sau dactilografă din New-York, care să nu-și fi petrecut măcar un week-end, în tovărășia „sweat-heart”-ului ei, la Niagara Falls.

Pe malurile San Lorenzului s'a ridicat un adevărat oraș de peste 80.000 de locuitori, a căror singură și rentabilă ocupație este să adăpostească și să ospăteze pe vizitatorii sosiți adesea din toate colțurile lumii spre a vedea Niagara. În afară de aceasta, alături de cascadă s'au înălțat uzine hidroelectrice, a căror energie unică și gratuită este furnizată de căderea apelor. Dacă n'ați vizitat încă Cascada Niagarei și dacă aveți mijloace și timp, duceți-vă și le vizitați:

Merită să fie văzute.

A. C.

Ingeniozitatea americană a prelungit
terasa până lângă căderea apelor.

Cu vasul de pasageri dealungul fluviului
San Lorenzo.

Una din uzinele hidro-
electrice de lângă Nیا-
gara.

Un ceas

PRINTRE CHIPURI DE BRONZ

IN ATELIERUL SCULPTORULUI C. BARASCHI

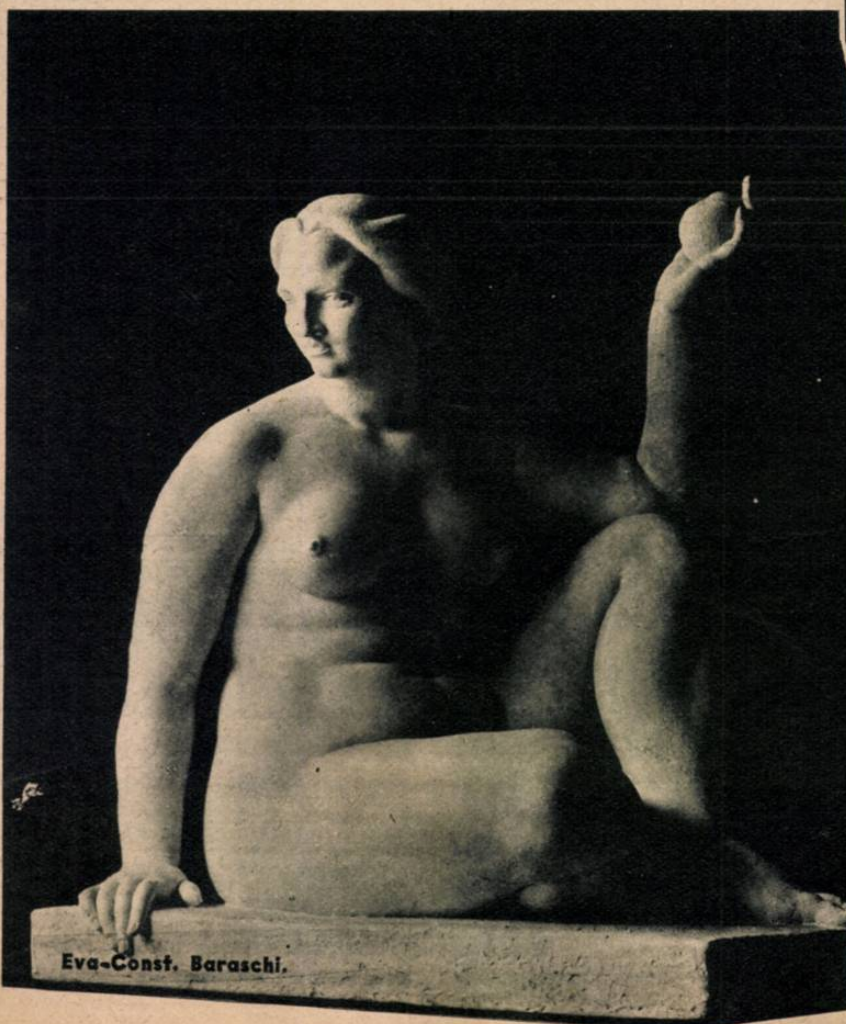
MAHALAUA OLARILOR DIN CÂMPULUNG.
ARTA ȘI MEȘTEȘUGUL SCULPTURII.
DECORAȚIA PRINSĂ CU ȘURUB.

În strada Brezoianu, sculptorul C. Baraschi își are instalat atelierul, pe care trecătorul grăbit al acestui trepidant București îl poate totuși lesne repera. Seara mai ales, când e lumină înăuntru — și în atelierul acestui artist ea nu se stinge decât târziu după miezul nopții — poți observa de pe stradă, profilându-se pe geamul mat, cât fațada întreagă, câteva umbre. O siluetă de femeie, un bust, un călăreț, un atlet străjuiesc în gesturi încrenite, în spatele ferestrei.

Altădată, și nu e mult de-atunci, sculptorul C. Baraschi ocupa și-o mică încăpere, alăturată atelierului, care era locuința artistului. Un divan, un garderob... Și'ncolo numai cărți și flori — iată din ce era constituit inventarul camerei. Acum lucrurile s'au cam schimbat. Fosta locuință a d-lui C. Baraschi — odaia aceea de boem — servește azi de adăpost la vreo doi dintre ucenicii din atelier, iar în locul acelor neuitate garoafe roșii sau dalii violete, te salută astăzi — chiar din stradă... un automobil: 574 Câmpulung. Am simțit o adevărată tristețe când, după aproape doi ani, intrând să fac o vizită în atelier și căutând spre ușa care dădea în camera de locuit, ochii au întâlnit o harababură, explicabilă de altfel la doi ucenici, fără nici o experiență în ale gospodăriei. — Ai renunțat la flori? Te știam îndrăgostit de ele. — Și-acum sunt la fel. Dar le am acasă. Nu mai stau aici! M'am mutat într'un block...

* * *

Conservator din fire și păstrător a tot ce formează parte din trecutul său, d. C. Baraschi n'a renunțat la flori, după cum n'a renunțat de-a avea la mașină număr scos la Câmpulung. Se știe

Eva-Const. Baraschi.

Activitate febrilă în atelierul sculptorului C. Baraschi. Colaboratorii artistului își îndeplinesc — după indicațiile primite — misiunile.

Tristețe — C. Baraschi.

că acest tânăr, dar atât de cunoscut și fecund artist, este un fiu al pitorescului oraș din Muscel. Aici și-a început el cariera de sculptor încă din fragedă copilărie. Meșterii olari ai Câmpulungului i-au fost profesori și pildă — și iată-l pe micul copil blond și firav, frământând cu mânuțele noroiul uliței sau pământul din curtea casei și scoțând din el chipuri și obiecte ce minunau pe toți. Așa și-a început cariera sculptorului C. Baraschi, la o vârstă când cuvinte ca „basorelieu”, „cariatidă”, sau nume ca Praxiteles, Michel Angelo, chiar dacă le-ar fi auzit, încă nu le-ar fi putut pronunța...

Experiența căpătată în copilărie i-a folosit enorm. A intrat primul — experiența din mahalaua Olarilor s'a arătat fructuoasă — la Școala de Belle Arte și de atunci se menține numai în primul plan. A fost bursier la Paris, în clasele celebrilor Bourdelle și Bouchard, a fost distins cu diploma de onoare la Barcelona cu „Cap de față”, iar în 1937 i se decerne, medalia de aur, pentru lucrările făcute la Expoziția Internațională din Paris.

Cu o vocație sculpturală singulară, purtând arta în suflet și în degete, acele degete fine, mereu pline de pământ, veșnic frământat de problema creațiunii, C. Baraschi — retras și serios — muncind fără întrerupere a făurit în cei cincisprezece ani de activitate o operă, care reprezintă în afară de necontestata ei valoare artistică — un efort extraordinar.

Când am intrat zilele trecute în atelier mi-a mărturisit că nu dormise de câteva nopți și că nu părăsise atelierul decât pentru puțină vreme. Așa a lucrat întotdeauna... Era totuși calm. Nu l-am văzut niciodată enervat pe acest om care e în stare — dacă nu-i place ceea ce a realizat — să dărâme cu un pumn — dar plin de seninătate — un bloc de pământ, în care a modelat cine știe ce subiect.

* * *

În sculptură — mi-a explicat cu alt prilej artistul — numai muncind fără întrerupere poți ajunge să realizezi (Continuare în pagina 19-a)

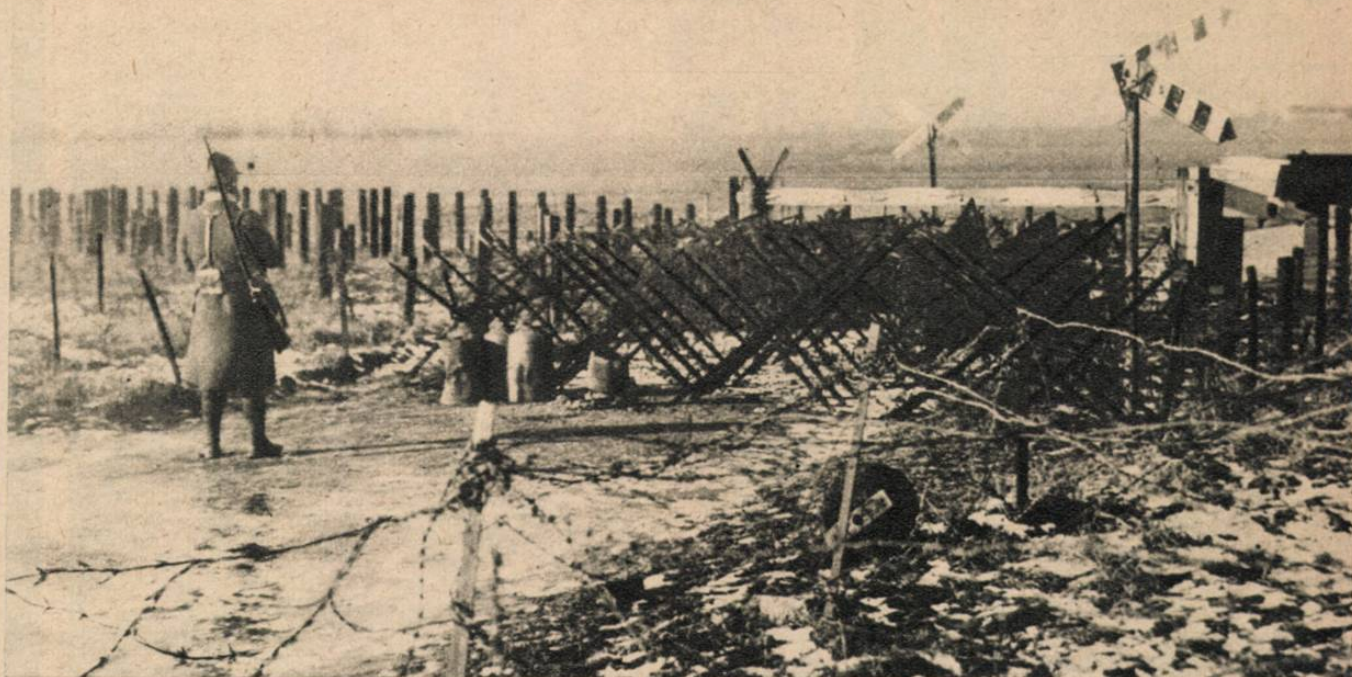

C. Baraschi într'un moment de contemplație a operii săvârșite. Ce-i mai trebuie acestei sculpturi? — e întrebarea care măneste mintea artistului...

O șosea franceză barată spre a împiedica o eventuală ofensivă a tankurilor.

Un voluntar suedez sentinelă în Finlanda. Observați încălțăminta special confecționată spre a-l feri de frig.

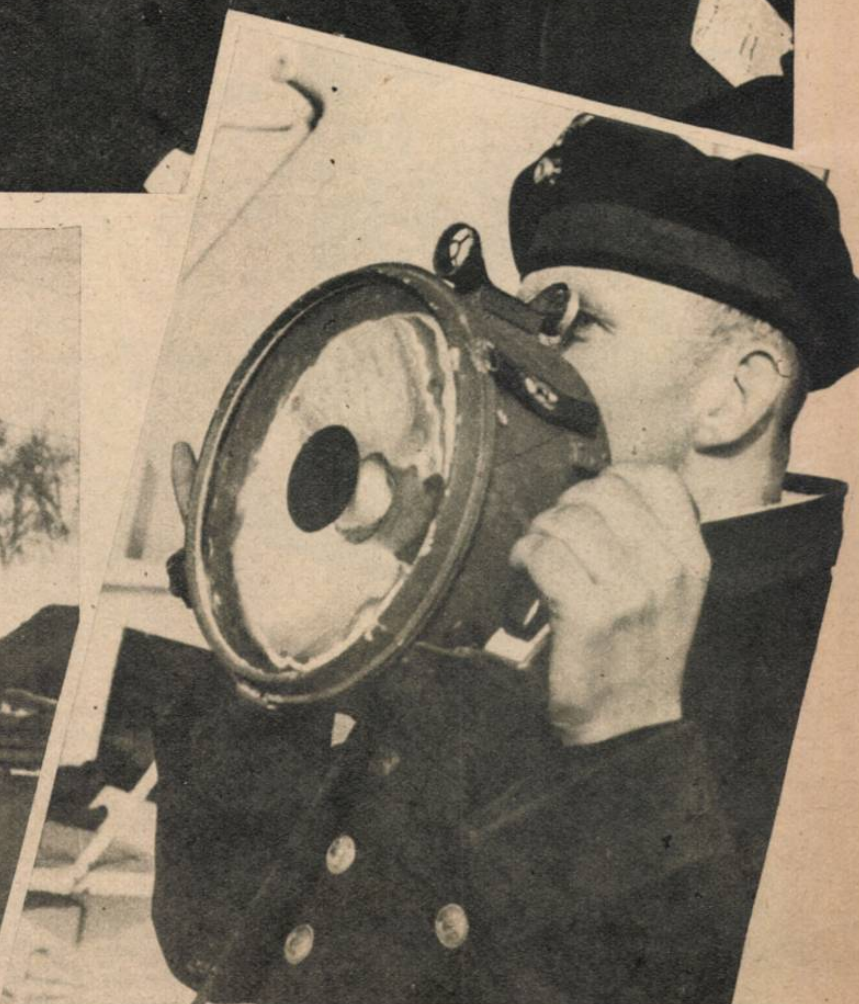

Unde vorbește **TUNUL**

Campionii finlandezi ambasadori în Statele-Unite... Nurmi și Maki, au fost trimiși peste Ocean spre a informa prin conferințe publicul american asupra situației adevărate a Finlandei.

Bombardamentul avioanelor sovietice în Finlanda a provocat numeroase incendii.

Un marinar de pe un crucișetor german comunicând cu ajutorul aparatului de semnalizare luminoasă, cu alt crucișetor.

CAPITALA României, ca orice metropolă a lumii, este plină de oameni cu expresii și îndeletniciri pe cât de bizare, pe atât de originale. Cetatea lui Bucur ar fi lipsită de farmec, de acel colorit pitoresc, dacă aceste figuri și caractere originale ar dispărea. Pentru localnici și vizitatori, aceste figuri constituie o notă oarecum atractivă dacă nu interesantă.

CALDE MAROANE, BUNE CASTANE...

Cine nu cunoaște pe vânzătorul de castane, sgribulit de frig, care te primește în prăvălia instalată sub cerul liber, tipând răgușit:

— „Calde maroane, bune castane”? — Acesta este o figură bine cunoscută de trecătorii nocturni, ieșiți dela vreun spectacol, sau întârziați din cine știe ce motive. Care trecător n'a observat într'un colț de stradă, pe omul instalat înapoia unei sobițe rotunde de tablă, în care s'au stins de mult câțiva cărbuni alintând castanele cum alintă un sgârcit aurul zimțuit sau un călugăr salba de mătânii? — Nu cred să existe cetățean care să nu se fi gândit cât de puțin, la omul adormit sgribulit, visându-se lângă căldura binefăcătoare a focului și, care în realitate se deșteaptă cu trupul chircit de frig. Și... după ce târgul s'a făcut, negustorul cu cușma îndesată pe urechi și mâinile

„Margarete, margarete...”

INDELETNICIRI

crăpate de ger, strigă mai departe în noapte: — „calde maroane, bune castane...”

DISPAR TRĂSURILE...

Pe birjarul Ion Rădulescu, l-am găsit în fosta piață Sf. Gheorghe, stând liniștit pe capră în așteptarea clienților ce nu se mai arată și bucuroși că domni „dela jurnal” — se mai gândesc la acești năpăstuiți ai soartei.

De când auto-turismele au luat locul muscalilor de altă dată, birjarii duc o viață aproape mizeră. Iarna, pe lângă că nu câștigă nimic, dar nu pot scoate nici hrana cailor. Și caii sunt triști, de parcă ar înțelege că cele câteva zeci de trăsură care au mai rămas în Capitală își trăiesc ultimele clipe.

SĂ-ȚI TRĂIASCĂ FRANȚUZOAICA...

Dela un colț la altul al Capitalei, străbătând

ORIGINALE

neobosite străzile orașului, țigăncile florărese își desfășoară marfa, tipând cât le ține gura pentru a atrage pe gospodine.

În fața Arenei Coloseum din B-dul Brătianu, câteva țigănci bătrâne cu mutre de vrăjitoare, ca în povestirile bunei, desfășoară marfa de sezon.

— „15 lei firul, boerule! ? !...”

— „.....”

— „10 lei firul, conașule! ? !...”

— „.....”

— „Cât ai dat, domnișorule? ?...”

Și, dela un preț care te face să se ridice părul în cap, bătrâna țigăncă îți reduce până la câțiva lei, numai să nu pleci necumpărat, căci oh! florile nu-s marfă de stat.

Prin fața Universității, pe B-dul Carol, câte una mai tânără te acostează.

— „Să-ți trăiască franțuzaica, domnișorule, nu iai ceva și dela mine, că le dau eftin... ? ! !”

LUSTRAGIUL, A SOSIT !

Există o serie de oameni tucurii, cari se ocupă cu exploatarea naivilor și în deosebi a provincialilor. — Dacă unul din acești țigani (sau să nu-i insultăm și să le spunem „romi”) a observat că ghetele sau pantofii nu-s atât de curați, imediat îți sare înainte spunându-ți:

— „2 lei, facem lustru boerule...”

Desigur că ți se pare foarte eftin, dar pe lângă întrebuintarea unei creme de calitate inferioară, îți mai strică, de cele mai multe ori, încălțăminte. După ce a terminat să dea lustru la cremă, scoate o sticlă cu lichid, cu care începe să-ți ungă încălțăminte. Dar nu uită niciodată să te facă atent că este lac special dela farmacie și costă 8 lei un gram; (în realitate nu este altceva decât lac de mobile, care arde încălțăminte) — Când a terminat, îți face socoteala: „4 grame la un picior și 4 gr. la celălalt în total 8 grame! $8 \times 8 = 64$ lei boerule”. — Și astfel dela 2 lei ajunge la 64 lei. Ba chiar de multe ori te amenință că va merge la poliție dacă nu-i plătești.

...Și câți naivi n'au căzut victimele speculanților tucurii.

COȘARUL, HORNARUL...

De când block-urile au luat locul caselor bătrânești cu horn, breasla coșarilor a fost din ce în ce mai păgubită. Dar pe la mahala, pe unde ici, colea, au mai rămas câteva case vechi, coșarul mai vine din când în când să-și exercite meseria. Negri totdeauna, cu hainele lucii și roase, cu instrumentele pe umăr, coșarii nu mai sunt de găsit decât în noaptea de revelion pe străzile din centrul capitalei, în

restul anului prin piețele dela periferie. Iată o meserie, a cărei stea a apus.

CALDE FLORICELE..

Vara, la intrarea în Cișmigiu, iarna la întretăierea B-dului Brătianu cu B-dul Carol, negustorul de floricele, este totdeauna la datorie, pentru a satisface pe trecătorii amatori de ronțăit. Obiectivul indiscret al fotografului l-a surprins, plimbând o sită cu grâu deasupra unui morman de jăratec, strigând cât îl ține gura: „calde floricele, 2 lei floricele”.

Sunt îndeletniciri originale, cari dispar odată cu înaintarea rapidă spre modernism.

IOAN PREOTESCU

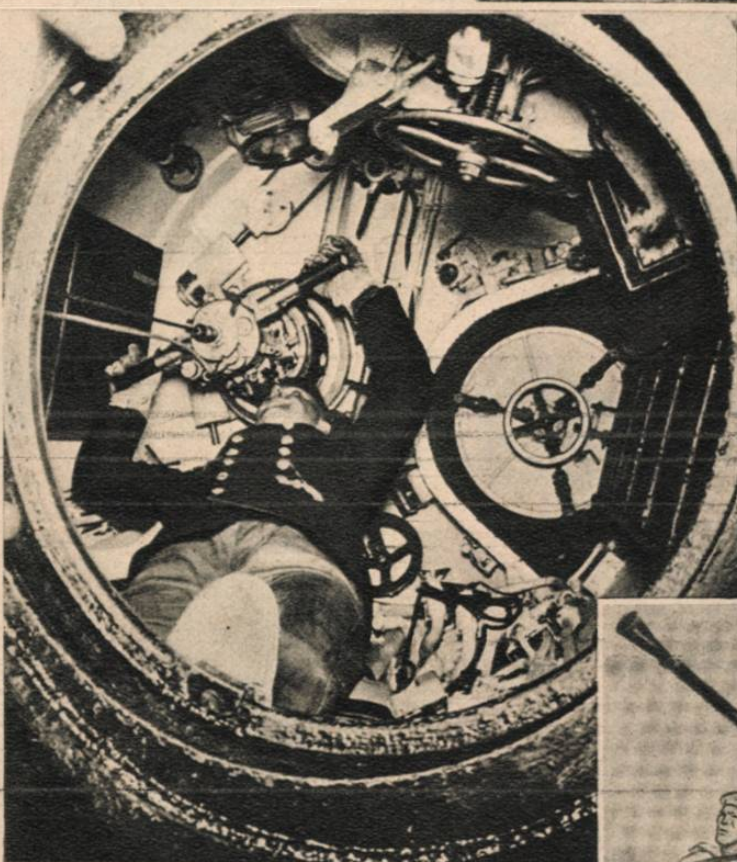
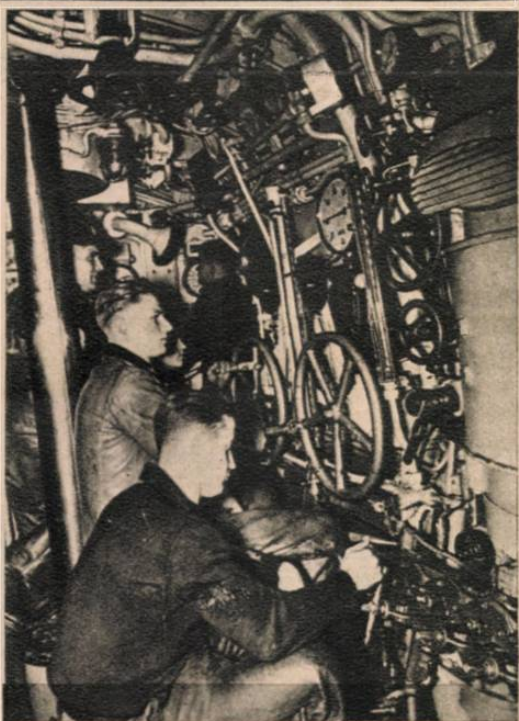
CUM TRĂEȘTE, LUPTA ȘI MOARE ECHIPAGIUL UNUI SUBMARIN

altă victimă a războiului submarin. Ziarele înregistrează știrea, care este comentată în fel și chip. Oare submarinul a avertizat vasul pe care l-a scufundat? Au fost respectate toate regulile internaționale ale războiului? În haosul moral în care ne-a aruncat războiul, trebuie să recunoaștem, spre bucuria noastră a celor cari mai credem într-o lume mai bună, că problemele de înaltă etică omenească n-au fost cu totul excluse.

Nu știm și nu interesează acum să vedem dacă războiul submarin este dus după toate regulile cerute de morala războiului. Am dori ca problema să cadă dela sine prin inutilitatea care-i este hărăzită în timp de pace. Ne este tot atât de milă de ambii adversari. Trebuie însă de data aceasta să scriem ceva despre oamenii cari trăiesc la submersibile, căci în marele public domnește în linii generale convingerea, că aceștia sunt feriți de orice pericol, sau că în orice caz sunt mai puțin expuși. E o greșală. Pericolul este tot atât de mortal pentru submarin ca și pentru nava de suprafață.

Iată un submarin care naviga liniștit pe suprafața mării. Liniștea aceasta este relativă, căci în fiecare moment se poate ivi la orizont adversarul temut. Dealtfel de cele mai multe ori, submarinele navighează numai noaptea la suprafață, căci în timpul zilei ar fi o pradă prea ușoară pentru avioane și vânătoarele de submarine. Noaptea însă, motoarele Diesel sunt puse în funcțiune, pentru a se reîncărca acumulatorii, cari furnizează forța motrică în timpul scufundării. Un submarin poate naviga sub apă cel mult douăsprezece ore, adică atât timp

Marinarii la posturi.

Comandantul submarinului scrutează întinsul apelor cu ajutorul periscopului.

O mitralieră anti-aeriană în funcțiune la bordul unui submersibil.

cât are energie electrică. Motoarele Diesel nu pot fi puse în funcțiune în timp ce se află scufundat, deoarece arderea ar consuma oxigenul necesar respirației.

Alarmă!

Nu se aude nici o sirenă, nimic, ci numai câteva ordine scurte. Submarinul este mic, astfel că alarma este dată cu glasul. Marinarii aflați la posturile de suprafață se grăbesc

să se strecoare în interior pe turela îngustă. Ultimul coboară comandantul vasului, care închide hermetic eșirea. Diesellurile și-au încet mersul, acumulatorii intră în funcțiune. Camerele de balast se deschid, apa năvălește în ele și îngreunând vasul îl scufundă. Măsurătorul de adâncime înregistrează scufundarea. Un metru, doi, trei, patru, cinci, șase.

Afară periscopul.

Peste valuri se înalță un turnuleț subțire, neînsemnat, vopsit în culoarea apei. Este ochiul submarinului. Printr'un sistem de cristale imaginea suprafeței este adusă în lentilele din interior ale aparatului, iar comandantul scrutează zarea în căutarea adversarului.

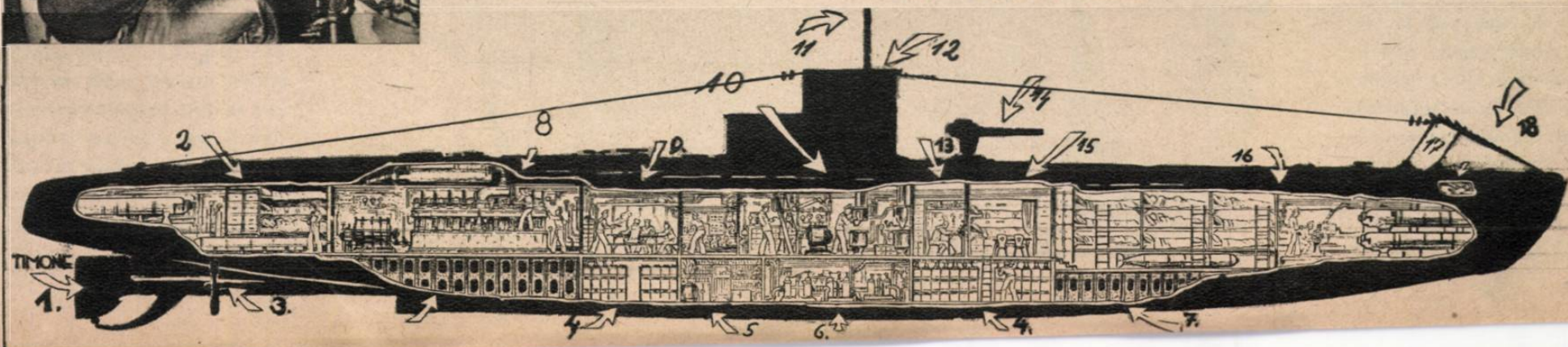

Toți oamenii sunt la posturi. Căldura este înăbușitoare. Dar și încordarea nervoasă contribuie la crearea unei stări de spirit foarte puțin plăcute. Nu este puțin lucru să te știi sub apă, riscând în fiecare clipă să nu mai poți ieși la suprafață. Din clipa în care nava a dispărut sub valuri, a început o luptă pe viață și pe moarte, chiar și fără altă navă adversară. Inșăși marea este dușmana submarinului.

Aparatele de bord sunt atât de delicate, încât o sguduitură n-ai puternică le scoate din funcțiune. Apoi navigația pe întuneric se face oarecum orbește. Câmpurile de mine, berajele de rețele, toate acestea sunt tot atâtea pericole mortale pentru submarin.

(Continuare în pag 19-a)

- 1) Cârma, 2) tubul de lansat torpile și cușetele echipajului, 3) elicea, 4) acumulatorii, 5) depozit, 6) pompe, 7) rezervoare, 8) motoarele Diesel, 9) bucătăria și sufrageria echipajului, 10) camera comandantului, 11) periscopul, 12) turela și puntea de comandă, 13) postul de radio, 14) tun, 15) dormitorul ofițerilor, 16) cușete și tuburi de lansat torpile, 17) ancora, 18) fierestrău.

REALITATEA FEMEII

STRĂCHIOARE DE LEGUME

Felii groase de o jumătate centimetru de Pariser, se pun — cu coajă cu tot — în grăsimă, pe mașină. Când grăsimă s'a încălzit, feliile se rotunjesc, ridicându-se și luând forma unor coșulețe. Le luați jos, umplându-le cu legume fierte, jumări de ouă sau ochiuri. Sunt gustoase și foarte frumoase de servit.

LIN CU MĂRAR

Un lin de circa un kilogram se curăță și se spală. Se împarte în bucăți de 6-8 centimetri și se sarează. Pus într-o cratiță turnăm apă peste el, până îl acoperim, adăugând o ceapă, un morcov sau postârnic tăiat bucățele, 200 gr. de unt și lăsăm să fiarbă vreo 20 de minute. Între timp, se freacă trei linguri mari de făină albă cu un sfert de litru de frișcă, o migdală amară rasă și mult mărar, tăiat mărunt. Se scot apoi bucățile — cu multă precauție — din sos se pun într-o cratiță caldă, turnăm deasupra frișca și sosul în care a fiert peștele și punem totul să fiarbă până se îngroașe. Dacă vrem să-l facem și mai bun, adăugăm la sos un gălbenuș de ou. Se servește cu cartofi fierți în apă sărată, și sosul, separat, în sosieră.

ȘUNCĂ CU SOS DE PORTOCAL

Felii groase de șuncă se prădesc puțin, se scot din grăsimă și se lasă la caldura. În grăsimă adăugăm — pentru un kilogram de șuncă — două linguri de făină pe care o lăsăm să se rumeească ușor. Apoi, cu o ceașcă, adăugăm câte puțin sos de portocale. Șunca și sosul de portocale se servesc separat.

SALATĂ DE ȚELINĂ CU MERE

Se ia o țelină mare, se fierbe și se taie felii. Se adaugă un măr mare, tăiat în felii subțiri. După ce ați amestecat bine, sărați puțin, adăugați untdelemn, zeamă de lămâie și un vârf de cuțit de piper.

SCRUMBIE „CU FORME PLINE”

Cumpărați o scrumbie mare, pe care o țineți în apă rece, cam o jumătate de zi. Cu puțin înainte de masă o spălați, o curățați de solzi și jupuiți carnea de pe ea, nelăsând la un loc decât capul, osul și coada, care rămân legate între ele. Pe o scândură puneți bucățile de scrumbie, o ceapă tăiată mărunt și un măr ras. Tocați bine, apoi așezați capul și coada scrumbiei pe

o farfurie lungă, iar din tocătură așezați, dealungul osului, toată carnea. Servită la masă cu măsline, e de efect, și foarte bună, la gust.

CREMĂ DE CIOCOLATĂ CU MIGDALE SAU NUCI DE COCOS

100 gr. ciocolată de menaj se rupe în bucățele și se lasă să se desfacă cu o lingură de apă, pe aburi. Când s'a topit ciocolata, se adaugă o linguriță de unt sau câteva picături de untdelemn de salată, 125 gr. migdale, dulci se taie bucățele, se prădesc puțin în unt și se aruncă în ciocolată. Dar cum migdalele sunt ceva prea scumpe, puteți întrebuința câteva bucățele de nucă de cocos. Pe o hârtie pergament, pregătită dinainte, scoateți cu lingura crema și o așezați în forma care vă face plăcere.

RETETE NOU PENTRU BUCĂTARIE

MERE IMBROBODITE

O jumătate kilogram de mere se curăță și li se scoate coceanul. Gaura rămasă se umple cu stafide sultanine și bucățele de portocale. Se pun într-o tavă unsă cu unt și pe fiecare măr se pune câte o bucătică de unt. Acum preparați o cremă din 3 gălbenușe de ou, 100 gr. zahăr, 50 gr. migdale, 1-2 linguri de rom și un vârf de cuțit de Back-pulver. La sfârșit se adaugă albușul bine bătut al celor trei ouă. Toată crema se toarnă pe mere. Acest desert trebuie să se coacă circa o oră, la foc potrivit. Se servește cu frișcă dulce.

ZĂPADĂ DE CASTANE

200 grame frișcă bine bătută se amestecă cu 100 gr. zahăr pudră. Se adaugă apoi 100 gr. castane fierte și trecute prin sită, o lingură de marmeladă și un baton de ciocolată rasă. Tot amestecul se toarnă într-o formă unsă cu unt, pe deasupra se înfig vreo câteva bucăți de migdale sau alune, se presară cu zahăr și se coace 7-8 minute în cuptor cald.

MERE CU BONETĂ ALBĂ

Preparați un puré obicinuit de mere, pe care-l puneți într-un vas de sticlă incasabilă la foc, stropiți cu rom și turnați pe deasupra albușul a patru ouă, bătute zăpadă și 50 grame zahăr pudră. Lăsați puțin să se coacă la foc moale.

lucru, Mickey Rooney, adolescentul american pe ecran, este un actor veteran al teatrului și cinematografului.

S'a născut la 23 Septembrie 1923, în cartierul Brooklyn din New-York, unde părinții săi, Nell Brown și Joe Yule, dansatori și comedieni, apăreau într'un vodevil. Unsprezece zile mai târziu, Mickey făcu prima sa călătorie, plecând în Albania cu trupa din care făceau parte părinții săi. El se poate numi deci, pe bună dreptate, un copil al scenei.

La vârsta de unsprezece luni, își făcu debutul alături de mama și tatăl său într'un sketch burlesc. Purta un smocking special făcut pe care-l păstrează și astăzi printre celelalte amintiri ale primei sale apariții în teatru. Se produse însă numai trei săptămâni în sketchul pomenit, fiindcă părinții săi găsiră că e prea mic ca să înceapă să joace.

Mickey, sau Joe Yule, jr., cum a fost botezat, își mărgini în anul următor activitatea artistică, la nevinovate jocuri de copil, în culise, în timp ce părinții săi erau pe scenă.

Tânărul actor își amintește și astăzi episodul hotărâtor al carierei sale: avea doi ani... se furișă pe scenă și-și întrerupse părinții, strănutând. Tatăl său îl luă deoparte, îi dădu o harpă să cânte și publicul — spre surprinderea celor de pe scenă — aclamă în delir numărul improvizat al copilului.

Din ziua aceea, Mickey era unul din elementele trupei. Guvernatorul New-York-ului îi dete un permis special de lucru, dat fiind vârsta sa fragedă.

Mai târziu, izbuti să capete un rol în revista lui Will Morrissey, la New-York, prin care atrase atenția unui magnat al cinematografului care-l angajă să joace un rol în filmul „Not to be Trusted”. Avea patru ani pe vremea aceea.

După aceea, jucă în filmul „Orchids and Ermine”. În acest rol trebuia să fumeze o țigară. Firește, i se dădu una falsă, dar mestecând într'una țigara artificială, îi căzu un dinte tocmai când turna scena cea mai patetică.

După aceea, veni o avalanșă de roluri, printre cari: „Fast Companions”, „Love Birds”, „Manhattan Melodrama”, „Chainod”, „Blind Date”, „Hide-Out”, rolul lui Puck din „Visul unei nopți de vară”, „Ah! Wilderness”, „Riffraff”, „Micul lord”, „O lacrimă pe un mormânt”, „Căpitani curagioși”, „Trăește, iubește și învață”, „Frumoasă-i tinerețea”, „Lordul Jeff”, „Andy Hardy iubește”, „Oameni de mâine”, „Desmoșteniții soartei”, etc., etc.

Între filme, cel mai tânăr veteran al filmului urmă cursurile școlii Gramar și, în același timp, pe cele ale Academiei Militare Pacific. Iar în școala stu-

diu și completă educație, sub supervizarea unui institutor particular. Cel mai bun prieten al său din Hollywood este W. S. Van Dyke, care l-a dirijat în filmul „O lacrimă pe un mormânt”. Mickey este — în divizia băieților de vârsta sa — campionul de tenis și ping-pong al Californiei de Sud. Este un entuziast al tuturor manifestărilor sportive: înotul, foot-ball-ul, baseball-ul, călăria, hockey-ul, golf-ul, handball-ul și basket-ball-ul.

Mickey Rooney alias Andy Hardy, iubește ..

Colecționează stampe, monede vechi și mânuși de box.

Autorul său favorit este Eugene O'Neill, iar compozitorul preferat Beethoven.

A jucat rolul lui Puck în piesa înscenată de Max Reinhard după Shakespeare — „Visul unei nopți de vară” — și a dobândit olegii neprecupețite. Este dealtfel singurul actor din distribuția originală care a fost utilizat în film.

„Manhattan Melodrama” este, după el, cel mai bun film pe care l-a turnat. Filmul său preferat e „Nick, gentleman detectiv”.

Dacă n'ar fi ajuns actor, s'ar fi făcut chimist, fiindcă „îi place să amestece lucruri”. Dar mai puternică decât această ambiție, a fost regisoratul, gând pe care nu l-a părăsit nici până azi.

D. M.

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP
distrugă definitiv și fără cicatrice
D-na Dr. M. RABINOVICI
Specializată la Paris, boli de piele
COSMETICA
Îngrijirea tenului
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

Dr. MIGDAL
BOLI DE PĂR
Tratament contra căderii părului. Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Electro-coagulare. Consult. 9—12 5—7
Bulev. Elisabeta 3 A. et. I. Tel. 3.28.35

Citiți
AVENTURA

Chirurgie estetică
a nasului
urechilor
feței
gusei
și pieptului
Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

Nu faceți experiențe...
Togal
LUAȚI TABLETELE la:
Reumatism
Gută
Sciatică
IN AMBLAJE DE 42 ȘI 14 TABLETE.

Nu este nici-o îndoială....
CREMA NIVEA

nu o puteți înlocui prin nici o altă cremă de „lux” sau alte imitațiuni, căci nici un alt produs nu conține Eucerită, tonicul ideal al pielii. Prin urmare: Nu cumpărați decât crema NIVEA!

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI ?
Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36. MIGGELSTRASSE 25—25 a.

O ÎNTÂMPLARE ADEVĂRATĂ CARE PARE UN ROMAN

UNDE SE AFLĂ CONTESSA

Olga Sverdlova?

Reportaj din viața ziaristică de L. BICEAI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE :

Redacția unei reviste din Paris a primit o scrisoare sigilată, cu rugămintea de a fi predată, personal, unei refugiate ruse, contesa Olga Sverdlova. Câteva persoane străine au făcut mai multe încercări zadarnice pentru a ridica această scrisoare. Dar Olga Sverdlova a dispărut. Toate încercările ziaristului de a o găsi, au rămas zadarnice. Chiar când a crezut, după multe peripeții, că însăfârșit va putea să o găsească, o întâmplare nenorocită face să-i piardă urma.

ERA pe vremea, când am ieșit pe șosea, ca să pot găsi un mijloc de transport, care să mă aducă înapoi la Paris. La ora cinci dimineața pe Șoseaua „Versailles”-ului e o liniște profundă, pe care n-o turbură nici măcar bicicliștii ce se îndreaptă spre uzinele pariziene. Acestea n'au apărut decât mult mai târziu, dar nici unul n'a putut să mă ia și pe mine. Treceau, în grabă, cu gândul la munca ce-i așteaptă și nici măcar nu se uitau la mine, buimac, plouat, descurajat cum eram. Ba nu, o singură exclamație am auzit totuși. Venea din partea unei femei care se afla în „atașul” motocicletei condusă de soțul ei. Trecând pe lângă mine — cu viteză redusă — am auzit-o spunând :

— Antoine, vezi ce e cu nefericitul acesta ? !...

Antoine n'a fost însă impresionat, nici de figura mea și de halul în care mă găseam și nici de propunerea franțuzoaicei, pentru că și-a continuat liniștit drumul, nederanjându-se măcar să-și întoarcă privirile spre mine.

Am rămas așa, pe șosea, până la ora șapte când a sosit primul autobuz al companiei P. L. M., care face cursa Versailles-Paris. M'am suit în autobuz, bucuros că însăfârșit voi putea ajunge acasă, ca să mă schimb și apoi să reiau în grabă cercetările pentru găsirea contesei Olga Sverdlova. Numai printr'un noroc însă am putut ajunge cu autobuzul acela la Paris. Când am voit să scot portofelul ca să plătesc cursa, portofelul ia-l de unde nu-i. Când am căzut se vede că mi-a sburat și portofelul, care a rămas în iarba din curtea sanatoriului. Taxatorul privindu-mi hainele șifonate, figura de plâns, părul vâlvoi, a crezut că are de-a face cu un derbedeu care nu are nici măcar cei trei franci pentru cursă și-a vrut să mă dea jos. Degeaba am încercat să-l conving că sunt om cinstit, dar că printr'o nenorocită întâmplare mi-am pierdut portofelul.

— Da, ți l-ai pierdut la cârciumă, — riposta el mereu !

Noroc că unei drăgălașe franțuzoaice — n'am să uit niciodată făptura aceea cu obrazul

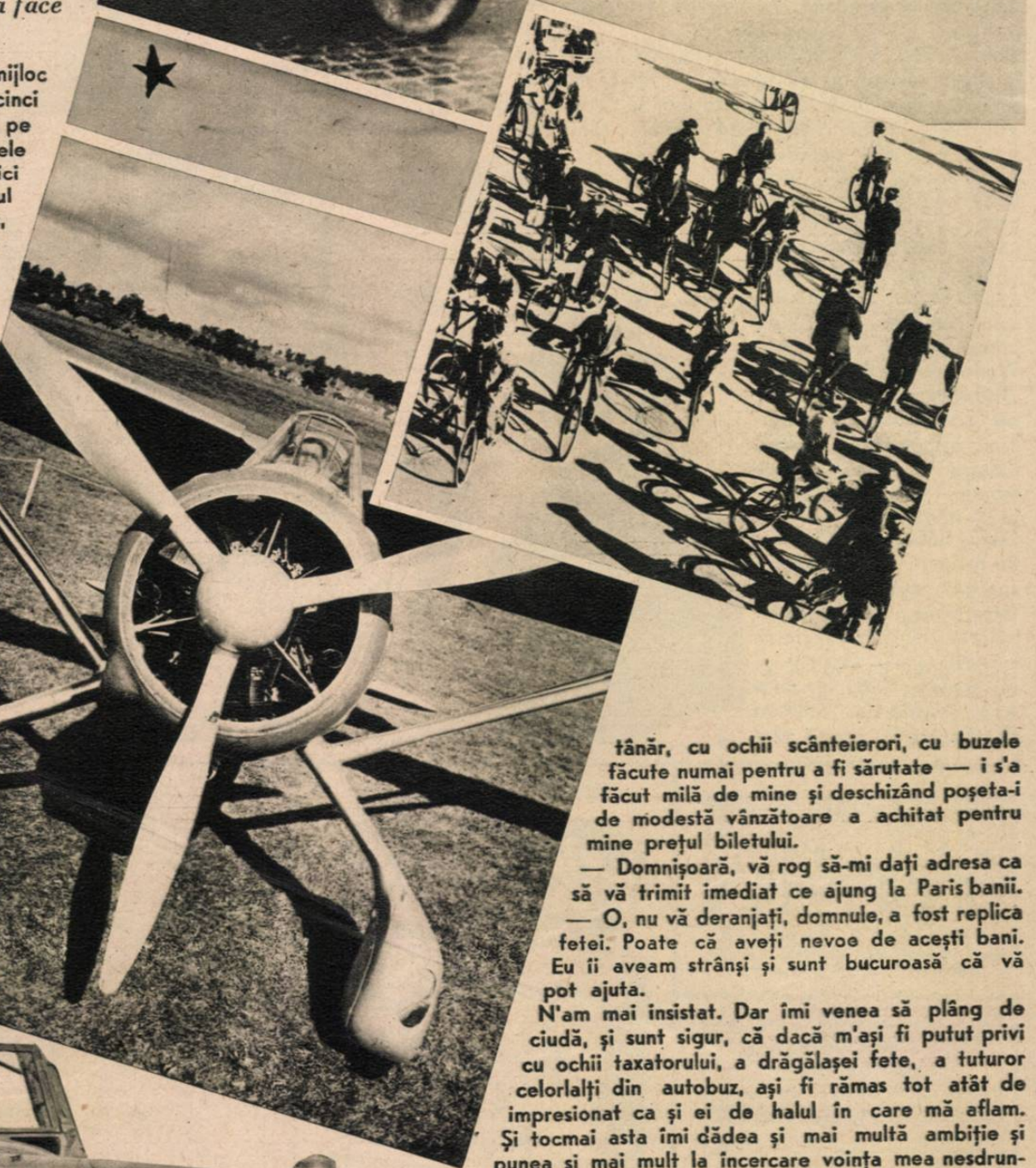
tânăr, cu ochii scânteierori, cu buzele făcute numai pentru a fi sărutate — i s'a făcut milă de mine și deschizând poșeta-i de modestă vânzătoare a achitat pentru mine prețul biletului.

— Domnișoară, vă rog să-mi dați adresa ca să vă trimit imediat ce ajung la Paris banii.

— O, nu vă deranjați, domnule, a fost replica fetei. Poate că aveți nevoie de acești bani. Eu îi aveam strânși și sunt bucuroasă că vă pot ajuta.

N'am mai insistat. Dar îmi venea să plâng de ciudă, și sunt sigur, că dacă m'ași fi putut privi cu ochii taxatorului, a drăgălașei fete, a tuturor celorlalți din autobuz, ași fi rămas tot atât de impresionat ca și ei de halul în care mă aflam. Și tocmai asta îmi dădea și mai multă ambiție și puneam și mai mult la încercare voința mea nesdruncinată de a o găsi pe contesa Olga.

Ajuns acasă, m'am spălat, mi-am schimbat linjeria și costumul și primul taxi care trecea prin fața apartamentului meu mă lăsă după trei minute la redacție. În birouri nu se găsea încă nimeni. Era prea devreme, doar vreo opt și jumătate, și pretutindeni, toate gazetele pariziene, redactorii și reporterii nu încep să vină decât dela unsprezece în sus. Nu știam ce să fac ? Ce pistă nouă să iau pentru descoperirea contesei. Și-apoi unde este amicul Max Shade, fotograful, unde este Ivan Ivanov,

șofeurul, dispărut și el din fața sanatoriului. Ca prin minune mi-adusei aminte că Max Shade are telefon. Mă repezii la cabina din redacție, deschisei cartea și urmării cu emoție numele ce se aflau înșirate la litera „S”, pentru a da de numărul fotografului. Dar se vede că nu mai trebuia să am nevoie de el. În timp ce mă aflăm în cabină am auzit pași pe sală și n curând văzui, trecând prin fața micii ferestre, pe Max Shade, urmat de Ivan Ivanov. Simții că se prăbușește cabina peste mine și dădui buzna să-i întâmpin.

— Bine că mai trăești — izbucniră ei când dădură ochii cu mine. Se vedea din exclamația lor că o mare greutate li se lua de pe inimă. Văzând că nu mai apar și-au închipuit că mi-au rămas oasele undeva prin sanatoriu.

— Unde-ați dispărut? — mă adresai eu, căutând să aflu ce-a urmat după escaladarea mea în sanatoriu.

— Te-am așteptat să revii...

— Și?... —

— Și s'a întâmplat un lucru extraordinar, pe care nu ni l-am fi putut închipui... spuse Max.

— Doamne, dar vorbești odată! interveni eu nerăbdător.

— Pe când te așteptam — reluă fotograful — și când din clipa în clipă eram gata să credem că-ți vei face apariția, am văzut ieșind din sanatoriu trei umbre. La început nu ne-am dat seama ce erau, dar după un moment de reculegere nu ne-a fost greu, mie și lui Ivan Ivanov, să știm despre ce este vorba. Doi domni, destul de înalți și destul de robuști, duceau la braț, între ei, o siluetă de femeie, care se împotriva din răspuțuri, nevoind să-i urmeze. Cei doi târau, mai mult decât conduceau, pe contesa Olga Sverdlova.

Domnii se uitau în stânga și n dreapta ca să nu fie observați și păreau în același timp că sunt în căutarea cuiva. Intr'adevăr nu după mulți pași făcuți pe șosea, de undeva dintr'o alee a eșit o mașină. Se vede că asta căutau cei doi răpitori. Mașina o aveau pregătită dinainte desigur, pentru că ea a stopat în fața grupului și cei trei s'au urcat în automobil. Noi ne așteptam să te vedem — continuă Max — dar tu, nicăeri. Ei ce ne facem? — mă adresai atunci lui Ivan Ivanov, căruia inima îi bătea ca un ciocan?

— Eu zic să-l așteptăm pe reporter — îmi zise Ivan. Ce-o să se facă, în noapte, fără noi?

— Or ce s'ar face, eu zic că trebuie să-i urmărim. Prietenul meu, gazetarul, ar fi în stare să mă ucidă, dacă ar afla că puteam să urmăresc mașina și n'am făcut-o.

— Ei bine și?... — interveni eu.

— Ei bine, i-am urmărit — continuă calm și bucuros Max Shade. Mașina cu răpitorii se îndreaptă spre Paris. Noi la mică distanță după ei. Când au ajuns aproape de marginea Parisului n'au mai urmat drumul care ar fi dus în „Place de l'Opera”, ci au făcut-o spre stânga.

(Va urma)

UN CEAS PRINTRE CHIPURI DE BRONZ

(Urmare din pagina 12-a)

ceva. Sculptura nu e numai artă. E în mare măsură și meșteșug. Așa că, presupunând talentul și vocația ca înăscute, meșteșugul adevărat al modelării se învață numai practicând munca de fiecare moment a frământării. Altfel sunt convins că nu se poate obține nimic.

Consecvent acestui principiu, C. Baraschi a putut realiza opere durabile, care l-au împus și i-au creat faimă. Monumentul Eroilor dela Predeal, Monumentele lui Conta, Xenopol și Maiorescu — ridicate la Iași — legendara luptă a Sf. Gheorghe cu balaurul — din Parcul Regele Carol II, — Aleia Restaurației, cu cele două rânduri de cariatide în stil românesc, lucrările dela Expoziția Internațională în 1937, — basoreliefurile ce împodobesc Arcul de Triumf, ca și cele dela fabrica I. A. R. din Brașov, busturile, printre care cel recent instalat al cântărețului G. Folescu, — aceste realizări ale lui C. Baraschi — în afară de multe altele pe care n'am ajuns să le pomenim — constituie o impresionantă operă sculpturală care onorează pe artist și ridică prestigiul țării.

Acum în urmă artistul a avut o nouă confirmare a valorii muncii sale. La concursul instituit pentru ridicarea monumentului lui Armand Călinescu, d. C. Baraschi a fost răsplătit pentru maketele expuse cu două premii importante.

* * *

Am spus mai sus că sculptorul C. Baraschi e un om retras și tăcut. Deși n'are încă patruzeci de ani o încruntare și o melancolie îi acoperă figura.

Ele sunt desigur rodul eforturilor sale. Dar iată că uneori — nu prea des — C. Baraschi prinde a se înveseli. Sunt momentele de destindere în care povestește câte-o pățanie, cu haz, în legătură cu vreo sculptură.

Intr'o zi i s'a prezentat în atelier un domn bogat ca să-și facă un bust. Sculptorul l-a așezat să pozeze și s'a pornit pe lucru. Deodată se vede oprit de către bogătaș:

— Stail Nu mai continua. Așteaptă-mă până-mi iau de acasă cravata de mătase!...

Altădată C. Baraschi a făcut un bust unui primar din provincie.

Bustul avea — după dorința primarului — și o decorație cu care fusese distins. După un timp artistul se pomeniște cu o scrisoare din partea primarului. Acesta primise încă o decorație și voia ca sculptorul să i-o adauge și pe aceasta în bronzul executat. Sculptorul n'a dat curs, scrisorii, dar nu mică i-a fost mirarea, când trecând după un timp prin orașul în care fusese pus bustul primarului, văzu că la bronz era prinsă cu un șurub și a doua decorație a primarului...

LIVIU FLODA

CUM TRĂEȘTE, LUPTĂ ȘI MOARE ECHIPAGIUL UNUI SUBMARIN

(Urmare din pag. 15-a)

Viața la bord este grea. Fiecare centimetru pătrat este ocupat. Nu există colțisor care să nu aibe o destinație precisă. Marinarii n'au voie să facă mișcări inutile, căci ar respira prea adânc și ar consuma aerul. Paturile de odihnă sunt strâmte, cabinele ofițerilor sunt adevărate cutiuțe neconfortabile. Comandantul are cea mai mare cabină, dar și aceasta este plină cu aparate de navigație, căci omul acesta răspunde de navă și marinari și trebuie să poată controla la orice oră din zi sau noapte situația unității sale.

Lupta pentru submarin este nepericuloasă atunci când adversarul este un simplu vas de comerț neînarmat. Când este vorba însă de un vas de războiu situația este tragică. Navele de războiu au aparate cu ajutorul cărora au posibilitatea să determine situația submersibilului, dela mare distanță. De îndată ce adversarul ascuns sub valuri a fost reperat, nava se îndreaptă cu mare viteză asupra lui. Dacă există pericol de torpilaj, navighează în zig-zag. Din relativă apropiere vasul de

războiu lansează bombe submarine, al căror efect distrugător este nemaipomenit. Dintr'o asemenea luptă rar se întâmplă ca submarinul să scape.

Torpilele pe care acesta le lansează în apărarea sa, sunt eficiente, dacă nava țintită naviga într'o direcție precisă. Torpila, care alunecă sub valuri lasă însă la suprafață o dără de spumă lesne de recunoscut, iar un vas avertizat are de obicei timp să i se ferească din cale.

Marele dușman al submarinului este însă avionul, care-l descoperă cu ușurință sub ape și lansează asupra lui bombe. E suficient ca o singură bombă să atingă camerele de balast, pentru ca soarta submersibilului să fie pecetluită. O ridicare nu mai este posibilă și atunci prizonierii tragici depe bordul lui mor cu încetul, cea mai înfiorătoare moarte: moarte prin asfixie, știind că nimic în lume nu-i mai poate salva. Așa se trăește, se luptă și se moare la bordul unui submarin.

a. c.

„Ai un dușman...
O BLONDĂ MINUNATĂ...”

—Văd că ai fost fericită până acum câțva timp.

—Văd că nu te mai iubește.

—Văd un dușman... o blondă minunată... ești chiar D-ta.”

Cel mai primejdios dușman al unei femei este „EA ÎNSĂȘI” pentru că nu știe să se îngrijească îndeajuns și mai ales dantura.

Perlodont conține materii prime de calitate, este aromatizată cu antiseptice concentrate ce produc o senzație de înviorare și place tuturor.

Perlodont

ALBEȘTE DANTURA • PARFUMEAZĂ GURA

Moda iernii

In acest moment asistăm la triumful individualismului căci fiecare femeie poartă ce-i place și ce socoate c'o prinde bine. De exemplu, pe stradă întâlnim femei cu pălării cu boruri mari, ridicate, cu pălării sport, cu mici toce, cu căciulițe de blană și cu glugi. Se pare că ne îndepărtăm de uniformitatea carea constituit aproape o regulă, timp foarte îndelungat. Să sperăm că această tendință se va accentua, și nu vom fi iar nevoite să ne îmbrăcăm după indicațiile stricte ale modei.

Dr. Ki.

1. Tocă din Crêpe de Chine „tête de nègre” cu vison, purtată de domnișoara Clauday. Creația „Madame Suzy”.
2. Mantou alb de seară, garnisit cu vison, purtat de noua stea a Hollywood-ului: Linda Darnell.

3. Rochie sport din lenaj în două tonuri. Centura și boleroul brodate cu roșu. Creație Jean Desses.
4. Haină de opusum american, lansat de casa „Maurice”.
5. Palton sport din lenaj gris, garnisit cu astrakan în culoare. Creația casei Jean Desses.

(Fotografii Tellefrance și 20th Century Fox).

5.

GENERALUL WEYGAND,
comandantul șef al armatelor
aliante din Orient a sosit zilele
acestea la Cairo unde a luat
contact cu comandanții armatelor
britanice.

In fotografia noastră, generalul
Weygand inspectând unitățile
motorizate engleze.

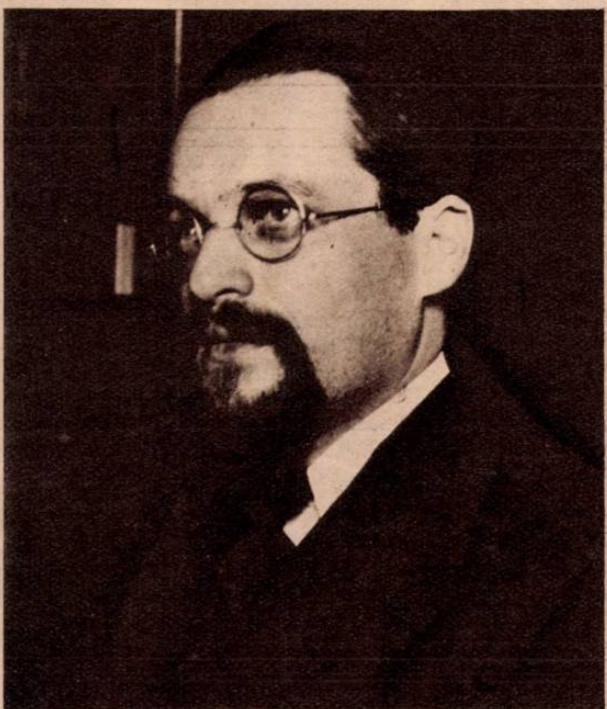

DIN ȚARA

In urma unui atac de inimă a încetat din viață doctorul Tănăsescu, fostul medic-șef al Capitalei. In clișeul nostru: d-nii Prof. Dr. Hortolomei, ministrul sănătății dr. P. Topa, subsecretar de stat și d. general Rodrig Modreanu, Prefectul Poliției Capitalei la înhumarea regretatului medic.

In cadrul unei solemnități la Crucea Roșie au fost distribuite voluntarelor auxiliare certificatele de absolvire a cursului.

D. dr. Alexandru Șafran, rabinul comunității israelite din Bacău a fost ales Prim-Rabin al evreilor din România.

NEMILOȘII EXPLOATATORI AI MILEI...

Impresarii suferinței și ai milei sunt iarăși la ordinea de zi a actualității. Poliția a descoperit și o nouă bandă de țigani care exploata caritatea publică. Femeia Margareta Domoncoș din fotografia noastră a fost trista victimă a acestei bande. In urma unui accident de treeriș Margareta Domoncoș a rămas infirmă. Răpită pe străzile Brăilei și apoi vândută bandei de țigani (vezi fotografia noastră) a fost liberată de intervenția poliției care a arestat pe nemiloșii exploataatori ai milei...

DEPARTE DE RĂZBOIU VIATA CONTINUĂ...

Campioana skiului american, Merrill Barber, făcând în cursul recentelor competițiuni, un îndrăzneț salt.

Moda ghetelor a revenit...

Echipa de hockey feminin a Americii. Ea a fost special selecționată pentru sezonul sportiv care începe în America

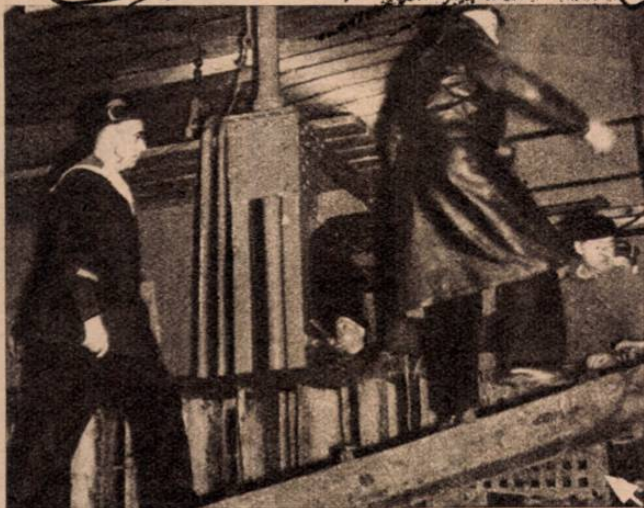
O baie originală. Mai multe tinere americane fac o baie de... mere, căci producția a fost prea mare și nu a putut fi vândută.

Celebrul campion Gene Tunney, care a părăsit cariera pugilistică după ce câștigase titlul de campion mondial la categoria grea, a fost proclamat „omul cel mai bine îmbrăcat din toată America”. Cunoscând slăbiciunea lui pentru pălării, juriul i-a acordat un premiu în.. natură.

SENTINELELE MĂRII

Ne pentru prima oară când cavaleria este întrebuințată în războiul naval.

Încă acum un secol flota inamică fusese prinsă și imobilizată de ghețuri, toți marinarii au fost atunci făcuți prizonieri de un detașament de cavaleriști francezi care a distrus și toate corăbiile dușmane.

Călăreții cari azi cutreeră țărmurile mărilor și oceanelor contribuie în mare măsură la supravegherea activă a vaselor adverse, una din cele mai însemnate obligațiuni ale războiului actual.

Este, de multe ori, mai greu să păstrezi ceva, să permanentizezi o stare de fapte, decât să câștigi un lucru sau, fiindcă suntem în domeniu războiului, o victorie.

De aceea dacă la începutul războiului, franco-englezii aveau o superioritate de tonaj asupra flotei inamice, ei și-au dat silința, prin toate mijloacele, s'o menție.

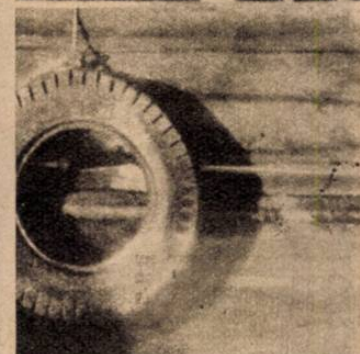
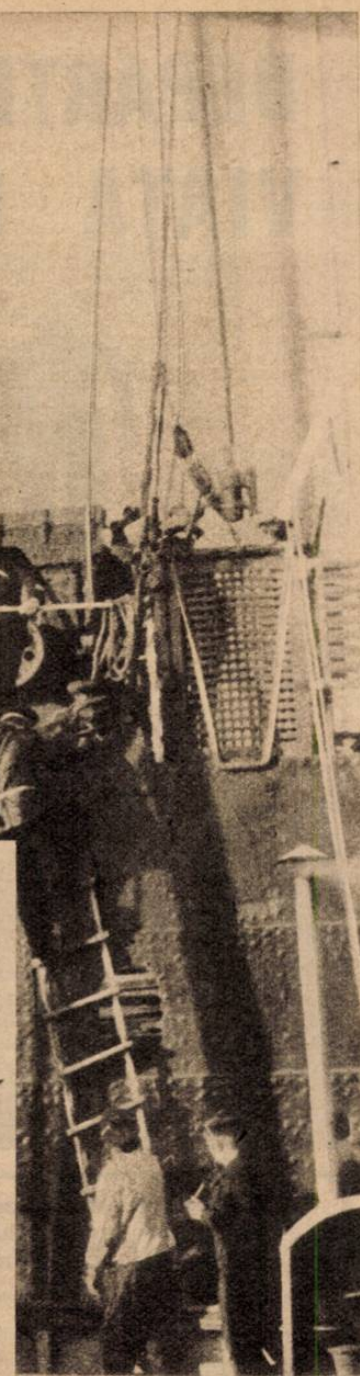
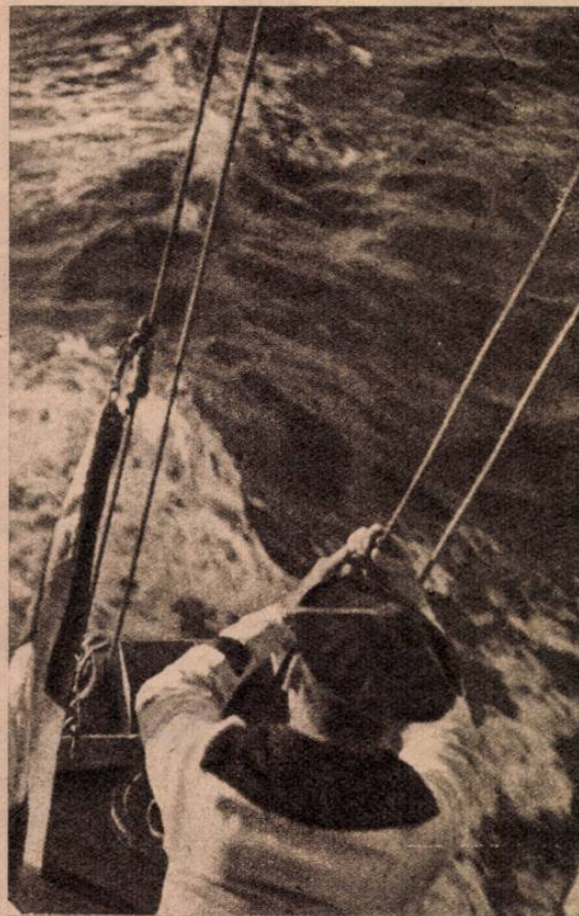
Din acest motiv și din cauza războiului submarin, o supra

Un vapor suspect este percheziționat mai cu atenție. Un ofițer superior și un marinăr interpret se urcă pe bordul unui asemenea vas.

Ofițerul și interpretul inspectează hârtiile de bord.

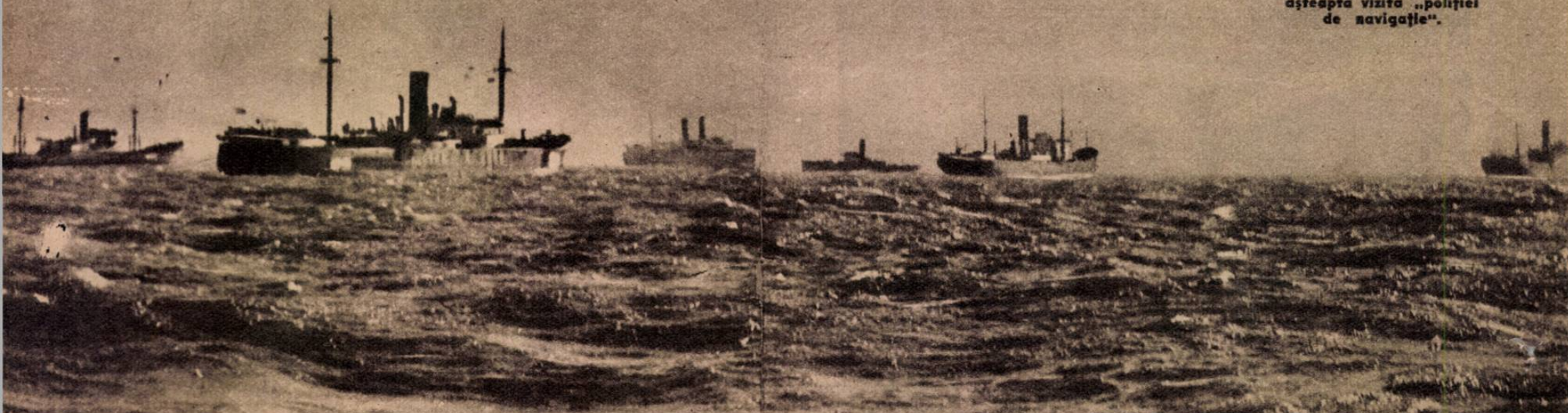
Marinarul de veghe se pregătește să înalțe fanionul care va porunci unui vas de comerț să sfopeze.

Ofițerul „poliției de navigație” ține să liniștească pe pasagerii neutri nesuspecți. Adesea el stă la aceeași masă cu ei.

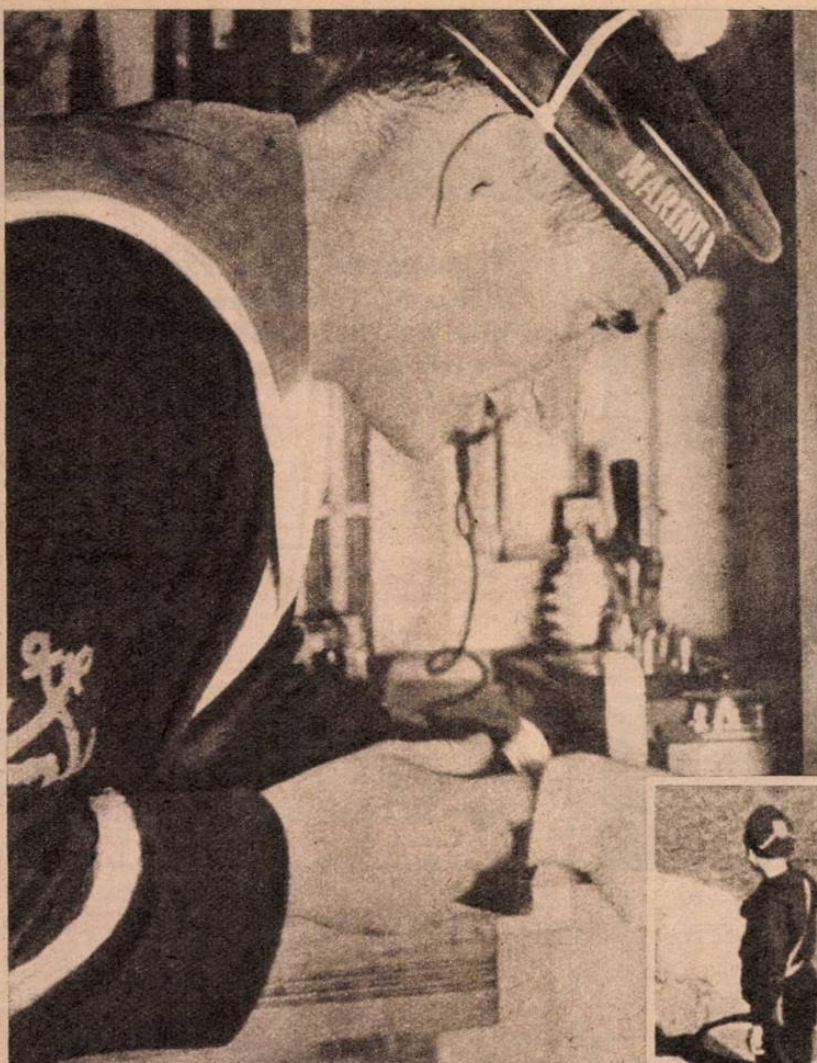

Un ofițer și doi marinari se urcă pe bordul vasului acostat.

Vasele de comerț neutre, ce au fost oprite în largul mării au ajuns în raza portului de control unde așteaptă vizita „poliției de navigație”.

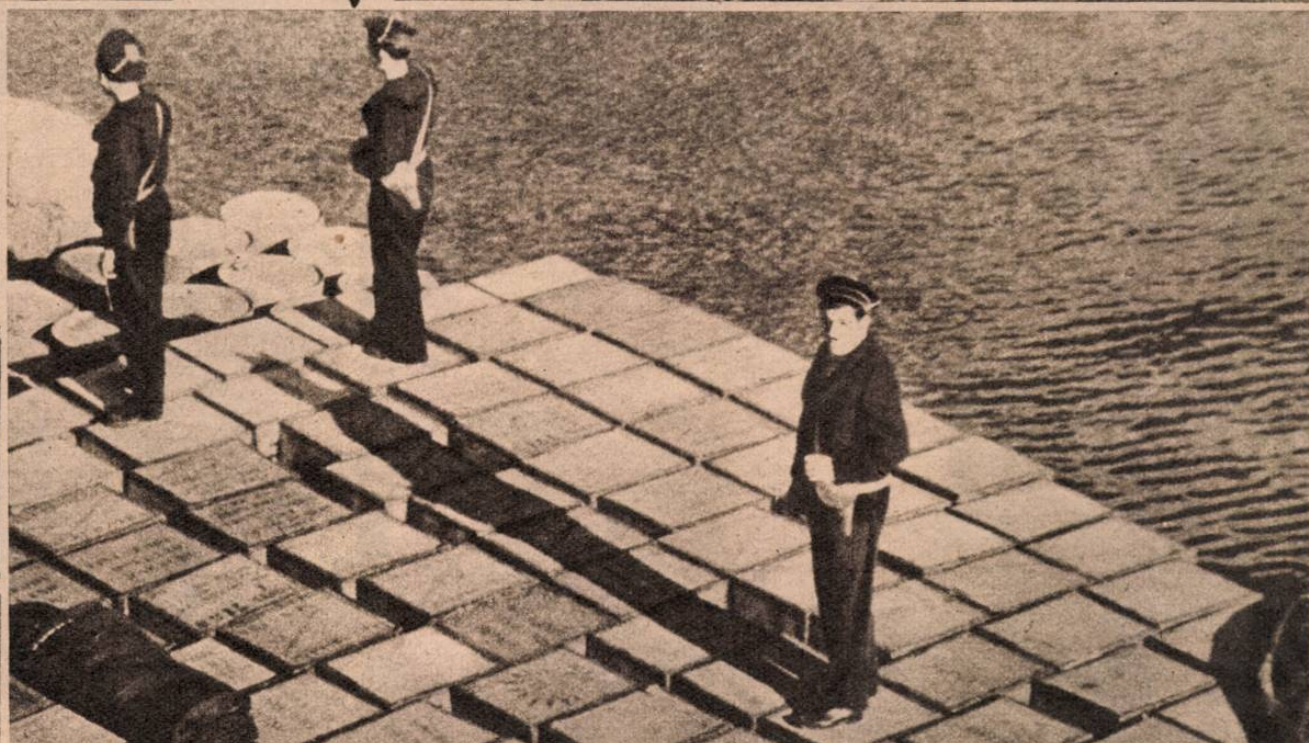

În limita apelor teritoriale nici-un vas de comerț n'are voie să se servească de aparate de radio.

Un transport de lingouri de aur destinat Germaniei a fost confiscat de „poliția franceză a navigației”.

O corabie încărcată cu marfă de contrabandă este condusă la cheiul de debarcare.

praveghere a flotei adversarului s'a impus. De aceea beligeranții și-au organizat adevărate escadre însărcinate cu acest control al vaselor, nu numai inamice dar chiar și neutre. Și aceasta din cauză că războiul a luat un aspect economic, fiecare beligerant străduindu-se să priveze pe celălalt de toate produsele cari ar fi

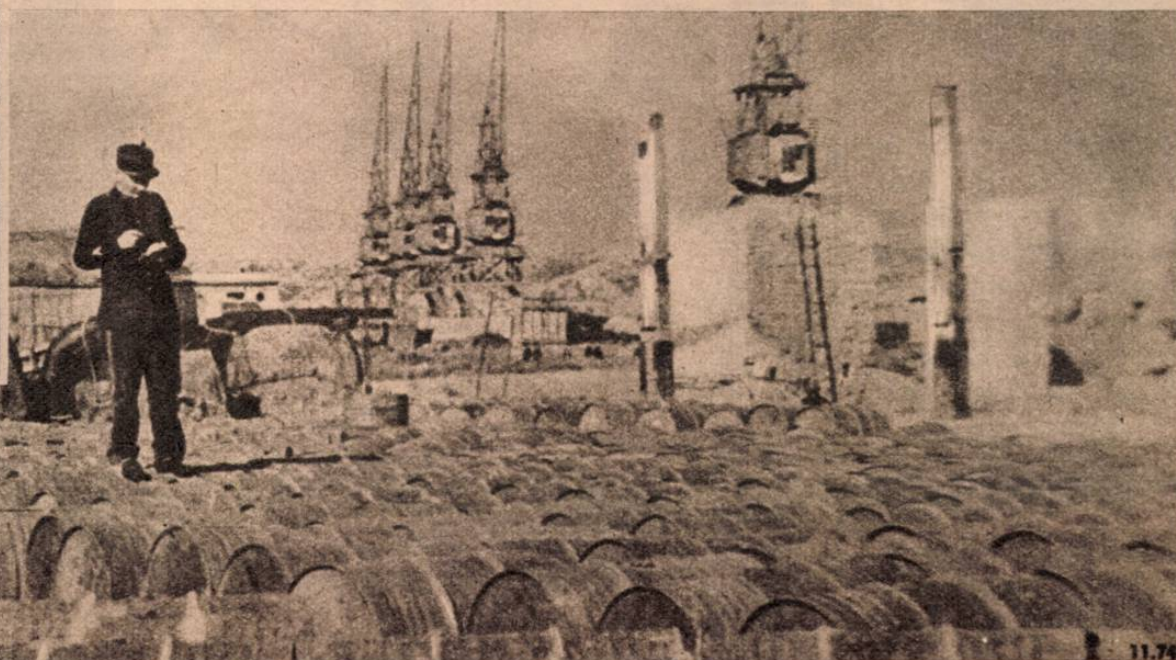
Încărcătura era destinată inamicului. Va fi confiscată și debarcată depe bordul vaporului ce o transporta.

Vameșul face inventarul unei încărcături de untdelemn de contrabandă, capturat.

în stare să-i mărească rezistența: materii prime necesare fabricării armelor moderne, materiale cari ar fi folosite pentru construirea întăriturilor, produse cari ar asigura o înfloritoare viață economică, ba chiar și hrana care ar fi destinată trupelor. Dar care este rolul cavaleriei în acest războiu marin, în această sarcină de supraveghere? Închipuiți-vă că un submarin eșuează pe coasta unei țări dușmane. Acest vas trebuie împiedicat să pornească din nou în larg atunci când marea, datorită fluxului, îi va permite aceasta. Sigur, posturile de veghe așezate din loc în loc sunt de mare însemnătate în acțiunea ce trebuie întreprinsă contra acestor vase, dar mult mai folositor va fi ochiul omului care se apropie de victima forțelor naturii, atunci calul își găsește cea mai bună întrebuințare pentru a asigura transportul acestei iscoade.

În plină mare, ochiul ager al marinarului de veghe scrutează neconținut orizontul în căutarea

(Urmare în pag. 19-a)

ULTIMELE IMAGINI DE PE

Transportul unui tun de 400 mm. Toate precauțiile au fost luate: tunul este perfect camuflat.

Sub paza vigilentă a soldaților francezi, un grup de prizonieri germani se întorc la cantonamentul lor.

O luptă aeriană a avut loc pe frontul de Vest între avioanele britanice și cele germane. În clișeul nostru, mitraliorul a deschis focul asupra unui avion inamic.

„Undeva în Franța”, vânători alpini în tranșee.

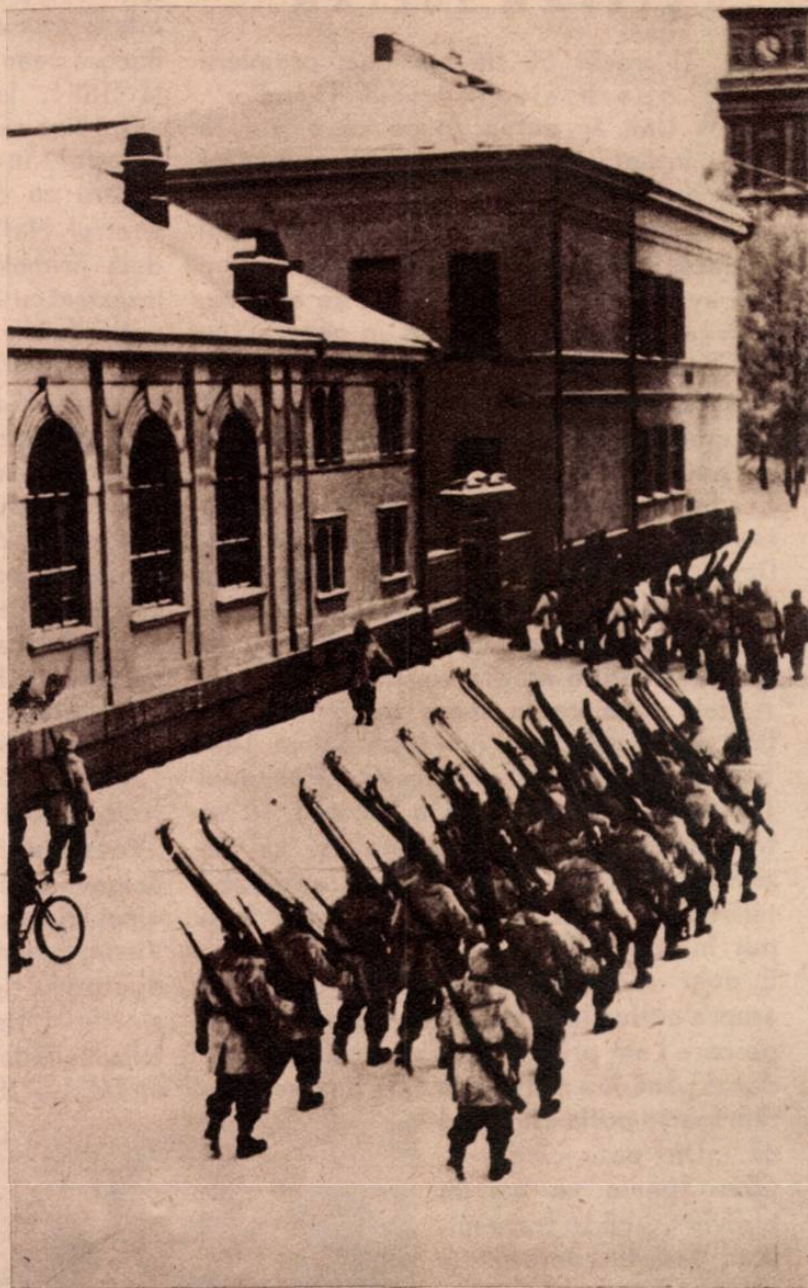

FRONTURILE DE LUPTĂ

Numeroși voluntari danezi sosesc în Finlanda pentru a lupta în rândurile armatei finlandeze.

„Undeva în Franța”, încărcarea unui tun de 155 mm.

America trimite camioane militare aliaților. Un grup din aceste mașini cari așteaptă să fie expediate spre Franța sau Anglia.

Pentru mamele în așteptare sau care alăptează

scaunul regulat are o deosebită însemnătate. Resturile de alimente descompuse, care nu sunt regulat evacuate, otrăvesc sângele și corpul, periclitanând sănătatea mamei și a copilului. Înălăturați acest pericol prin Leo-Pills, laxativul pur vegetal cu un efect ușor și totdeauna sigur.

In cutii de 20 și 60 pilule

Leo-Pills Laxativ

Subscrieți toți cei care simțiți românește la bonurile pentru înzestrarea armatei noastre.

Prin această subscriere vă garantați avutul vostru, liniștea generațiilor viitoare și consolidarea instituțiilor noastre strămoșești.

INGRIJEȘTE

STUDIO DE BEAUTÉ

TENUL

Vera

după ultimele metode științifice din Paris, aplicând masca „HEDY” Paris neîntrecută contra ridurilor. IXENOL—Paris Gelee pentru slăbire locală, radi-cală. Str. ARME-NEASCA 10. Tel. 4.23.12.

GURĂ USCATĂ DIMINEAȚA

Cine nu cunoaște această senzație? Iar remediul este atât de ușor! Întrebuințați odată imediat după deșteptare pasta de dinți Chlorodont pentru îngrijirea matinală a gurii și a dinților. În afară că îmbogățește și curăță, pasta de dinți Chlorodont conține o sare, care prin întrebuințare produce oxigen.

Aceasta stimulează secrețiunea în cavitatea bucală și face astfel pe cale naturală curățirea și protecția dinților.

Pasta de dinți **Chlorodont**

CINCIZECI DE ANI DELA PREMIERA

„VOEVODULUI ȚIGANILOR“

CE A INSEMNAT PREMIERA ACESTEI OPERETE IN BUCUREȘTII VREMII. UN INTERPRET NEINTRECUT: ȘTEFAN IULIAN

A U trecut 50 de ani dela premiera operetei „Voevodul Țiganilor”. Unii ar putea spune că e o dată puțin însemnată și că oprirea asupra ei nu-și are vreun rost. Multe piese de tot felul s'au reprezentat în decursul timpului și dacă am sta să le tot aniversăm n'am mai avea vreme să ne ocupăm de altceva. Judecata aceasta, valabilă în general, nu se poate aplica operetei lui Johann Strauss, a cărei reprezentare a însemnat cu adevărat un eveniment în Bucureștii de acum 50 de ani.

E adevărat că lumea nu prea venea la teatru până acum vreo treizeci de ani. Dar când o piesă obținea succes, în sărăcia întâmplărilor din vremea aceea, faptul lua înfățișarea unui eveniment, cu influență vădită asupra vieții de fiecare zi. Astfel, după ce în seara de 9 Ianuarie (stil vechi) 1890 s'a jucat pe scena Teatrului Național din București „Voevodul Țiganilor”, de-a doua zi a început să se fredoneze melodiile operetei și să fie rostite atâtea replici de duh, admirabil tâlmăcite de d. Paul Gusty, care a și pus în scenă opereta.

E doar recunoscută influența care are asupra acțiunilor noastre un refren muzical pe care l'am prins și care deseori ne obsedează până în a ne tiraniza. Iată de ce exagerăm foarte puțin afirmând că „Un caze ciudate”, „Din Spania viu ca un bidiviu”, „Fă-te frate militar, lasă-ți adorață” și atâtea alte melodii de trecută celebritate, au avut influența asupra vieții noastre sociale. „Voevodul Țiganilor” s'a jucat în prima stagiune — 1889-1890 — de 32 de ori. Cifra aceasta echivalează cam cu trei sute de reprezentații de astăzi încuprinsul unei singure stagiuni.

UMBRE DE DEMULT...

Rolurile principale din „Zigăunesbaron” au fost jucate de Ion Băjenaru, Ștefan Iulian, Teodorescu, Vasile Hasnaș, actrițele Adela Kaiser, Rott, Amelia Wellner. Sunt ani de când toți aceștia au plecat în altă lume, numele lor fiind evocatoare doar specialistului în trecutul Teatrului românesc. Căci sunt unele profesii legate cu totul prezentului. Astfel este meseria actorului, a gazetarului și a altora a căror operă nu le supra-viețuiește.

ȘTEFAN IULIAN

Și totuși creatorul rolului porcarului Jupân — Ștefan Iulian — a fost unul dintre cei mai de seamă actori ai noștri, adevăratul urmaș al marelui Matei Millo. Bucureștean, din Dealul Spirei, născut pe la 1851, Iulian a jucat mai întâi la „Grădina cu cai” — în mahalaua Isvorului — apoi în trupa Teodini-Vlădescu, pentru ca după câțva timp să intre la Teatrul Național, unde s'a relevat chiar dela primele roluri.

Inzestrat cu un pătrunzător spirit de observație, Iulian — care avea și o voce frumoasă și era și un bun dansator — a creat tipuri care i-au adus o mare popularitate. Nae Ipingescu din „Noaptea furtunoasă” este, cum se spune, o „copie după natură”, căci ipistatul din piesa lui Caragiale nu este altul decât celebrul, pe vremea lui, Sandu polițaiul din mahalaua în care copilărise Iulian.

Dar rolul care l-a făcut cu adevărat celebru în București a fost Jupân din „Voevodul”, în care a rămas neîntrecut. Din nefericire, spre marea pagubă a Teatrului românesc, Ștefan Iulian n'a trăit decât doi ani după premiera „Voevodului Țiganilor”.

Bolnav de tuberculoză, multumită, Reginei Elisabeta, Iulian a putut să plece la Viena, unde a intrat în tratamentul doctorului Koch. Boala fiind însă înaintată eforturile doctorilor au fost de prisos și Iulian, înapoiat în țară, a murit, în același an fatal — 1892 — cu Grigore Manolescu și M. Mateescu, alți doi mari actori cari deasemenea nu și-au aflat încă urmași.

***

După Iulian au încercat mulți să joace rolul lui Jupân dar dacă unii au fost bine în acest rol care, pentru a nu fi anti-patic cere multă fantezie în interpretare — nimenin — l-a întrecut însă. Se zice că în provincie rolul lui Jupân și-ar fi găsit un interpret la înălțimea creatorului, în persoana unui actor, cu totul necunoscut bucureștenilor — Ilie Alexandrescu, — întrucât a jucat numai în formații de turneu.

Ilie Alexandrescu a murit tot de tuberculoză și tot tânăr. Partea tragicomică, dar mai mult tragică, este că a murit scurt timp după ce publicase prin ziar o mulțumire adresată doctorului, pentru vindecarea sa... deplină.

IOAN MASSOFF

Mișu Fotino în „Prostul”

În „Clopotelul de alarmă”.

O VIAȚĂ INCHINATĂ TEATRULUI

I N 1909 la Teatrul Național din Craiova, sub direcția lui Em. Gârleanu obținea cele mai categorice succese tânărul actor Mișu Fotino. Se împlinesc, anul acesta, treizeci de ani de când Mișu Fotino joacă în „Păpușile” lui Pierre Wolf pe junele prim de cea mai lirică esență.

Astăzi, același actor joacă la Teatrul Comedia același rol care, par'că făcând legăturile în timp, ilustrează evoluția firească a talentului și meșteșugului său.

O carieră artistică mare, plină, Mișu Fotino, eternul boem, actorul cu simțul replicii de haz în vine, interpretul, regisorul, directorul de teatru, acest creator de teatre noi, mereu în goană după noutate, după actual, acest căutător de „mai bine” pentru teatru, a avut pe deasupra tuturor preocupărilor, încercărilor și reușitelor sale un sentiment de mare stabilitate: dragostea pentru teatru.

Actricește, Mișu Fotino, a construit realizări depline, roluri cari rămân așa, așa cum le-a jucat el.

Nenumărate sunt creațiile în care Fotino a dovedit talentul său: „Lulu” de Bertolozzi, „Păpușile”, „Gustul Vicului”, „Pygmalion”, „Două Orfeline”, „Înșiră-te Mărgărite”, „Vicleniile lui Scapin”, „Păiajenul” Fracul, „Punctul Negru”, „Prostul”, „Văpaia”, „Zefir”, „Făt-Frumos”, „Grădina lui Dumnezeu” și „Adriana cu orice preț”, aceste două din urmă fiind jucate împreună cu Elvira Popescu și Al. Mihalecu.

În 1925 este directorul, împreună cu Tanti Cutava-Barotzi, al Teatrului Mic.

Mișu Fotino este fondatorul „Teatrului Național” din Brașov, al „Teatrului Orășenesc” din Sibiu, al „Teatrului Comunal” din Brăila, al „Teatrului Sălii de arme” din București, azi „Teatrul Regina Maria”, și în fine al „Teatrului dela Poștă”, azi Alhambra. Întors din Cernăuți, unde fusese directorul „Teatrului Național”, el joacă la „Teatrul Vesel”, la „Comoedia” și la „Regina Maria”. Iată activitatea celor treizeci de ani de teatru ai lui Mișu Fotino. Treizeci de ani în care n'a stat nici o clipă, treizeci de ani trăiți în și pentru teatru. La 23 Februarie Mișu Fotino își sărbătorește acest prim popas și are una dintre cele mai mari mulțumiri: spectacolul festiv, reprezentația jubiliară va fi patronată de d. Consilier Regal Constantin Argetoianu.

În „Visul unei nopți de iarnă”.

Mișu Fotino în „Fracul”

Ștefan Iulian în Jupân din „Voevodul Țiganilor”

**AMIRALITATEA ESTE PRIMA PUTERE
IN IMPERIUL BRITANIC**

SASE OAMENI VEGHEAZA ASUPRA INTINSULUI OCEANELOR

D. Winston Churchill, primul lord al Amiralității rostindu-și ultimul discurs încheiat cu aceste cuvinte: „Nu mai avem de pierdut nicio zi, nicio oră, niciun minut! Înainte!”.

Amiralul Sir Charles Little, al doilea Lord al Marinei.

Palatul Amiralității.

deasupra sa o rețea de fire, ca o mărturie a forței pe care adăpostește. Antenele acestea sunt folosite pentru transmiterea și recepționarea știrilor de pe bordul navelor imperiului. În fiecare moment, ziua sau noaptea, lorzii mării au posibilitatea să intre în legătură cu cel mai mic vas al flotei, să-i dea ordine sau să primească informații.

În interiorul încăperii, obiceiurile s-au păstrat, întocmai după cum au fost și pe timpul amiralului Nelson. Aceasta nu înseamnă însă că nimic nu s-a modernizat. Din contră, actualul prim lord al amiralității, d. Winston Churchill, a avut grijă prin 1911, când ocupa același post, să aducă importante modificări statutului intern al instituției. Cu toate acestea, și astăzi încă, valeții deși sunt îmbrăcați după moda de pe vremea lui Nelson, utilizează absorbitoare de praf electrice. Eo imagine incontestabil comică, dar nu există englez care să dorească sincer ca lucrurile să se schimbe.

Principală încăpere a clădirii este după unii sala de consiliu. Aci au loc consfătuirile lorzilor mării, aci se iau cele mai însemnate măsuri, atât în timp de pace cât și în timp de războiu. Totuși sunt alții, poate mai bine inițiați, cari susțin că principală încăpere este o odăită în care se află câteva măsuțe de lucru, și care în planul general este cunoscută sub încăperea 40 O. B. Ce se află în această încăpere?

Am mai spus-o. Nimic extraordinar. Distingii domni cari lucrează însă la măsuțele acelea, dețin cheia supremației maritime a Angliei. Aci se află Intelligence Service-ul marinei britanice. Aci se centralizează toate informațiile care interesează soarta flotei și deci și a imperiului englez. În această încăpere a fost interceptată și decriptată în 1917 faimoasa telegramă „Zimmermann”, prin care s’a aflat proiectul german de a se face o alianță cu Mexicul și care după cunoașterea ei a determinat intrarea în războiu alături de Aliați a Statelor Unite. Englezii inițiați au numit camera 40 O. B., cabinetul lui Neptun. Poate că am dreptate, căci nu există eveniment pe mare, care să nu fie cunoscut de cei cari lucrează în acest birou.

În 1914, ca de altfel și astăzi, cea mai grea sarcină a camerei 40 O. B., este să urmărească mișcările submarinelor inamice aflate în larg. Ca în trecut și astăzi, această sarcină pare să fie dusă la bun sfârșit. „Primul paznic al mărilor” cum i se mai spune primului lord al amiralității dictează pe întinsul apelor oceanelor.

a. c.

NU există om pe suprafața pământului, care interesându-se de mersul evenimentelor politice internaționale, să nu fi aflat cât de mare este însemnătatea casei simple din Downing Street (Londra), locuința tradițională a tuturor primilor miniștri britanici. În zilele grele ale imperiului britanic, strada Downing este înțesată de lume, care stă tăcută, ca într-o biserică, așteptând hotărârile pe care le discută în locuința cu grilaj de fier, conducătorii destinelor unei pătrimi a lumii.

Și cu toate acestea, marea putere a imperiului britanic se bizue, nu atât pe guvernul ei, cât pe o altă instituție, a cărei putere tradițională este incomparabilă. Este vorba de Amiralitatea Britanică. De data aceasta sediul nu mai este o modestă locuință, potrivit oricărui burghez înstărit din cuprinsul Angliei, ci de un palat impozant, situat în Trafalgar Square, acolo unde se ridică monumentul devenit celebru, în memoria amiralului Nelson, cel mai mare comandant din toate vremurile al flotei britanice.

Puterea Angliei constă în aceea, că de secole încoace țara aceasta are dominația necontestată a mărilor. Flota Mării Britanii este temută și respectată, căci nu există stat care să aibe o organizație tot atât de eficace și disciplinată.

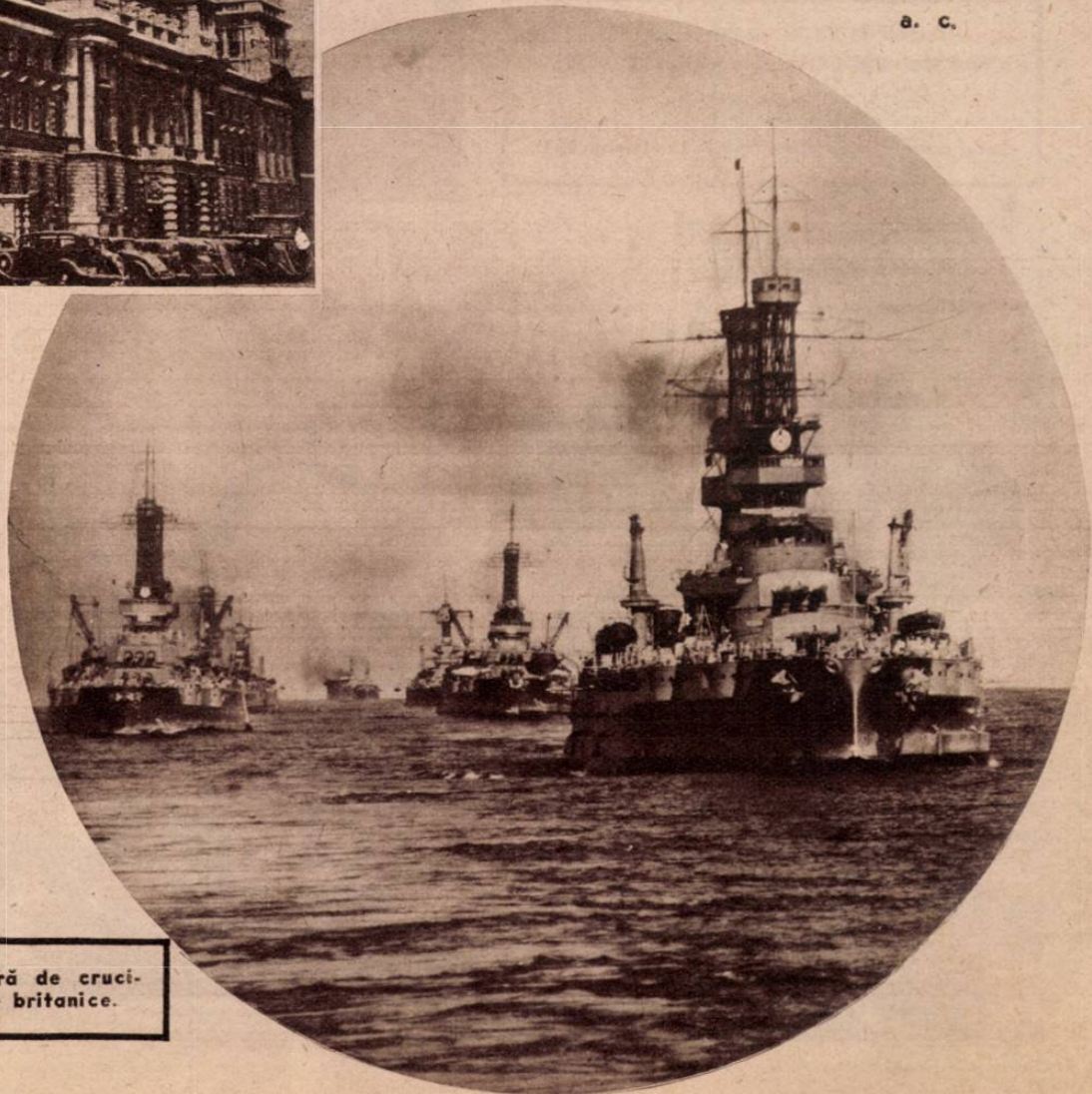
Nenumăratele cetăți de oțel care străbat valurile sunt însă conduse ca un adevărat stat în stat de Primul Lord al Amiralității, secondat de cei cinci lorzi ai Mării.

Primul lord al Amiralității se bucură de prerogative regale, căci este singurul muritor în afara Regelui Angliei care poate dispune de flotă și care are la dispoziție sa un yacht întreținut de stat. Măsurile lui în ceea ce privește Marea nu sunt supuse nici unei cenzuri. El are în cei cinci lorzi ai mării un fel de guvern, care printr-o ciudățenie, dă fiecărui lord al mării în parte să aibe la rândul său un stat-major. Primul lord al Amiralității mai are dreptul unic în guvernul britanic de a purta insigne militare, adică șapca de amiral.

Englezii au obiceiul de a masca forța sub o formă banală. Marile instituții sunt adăpostite în case spațioase dar cu aspect burghez. Nu tot la fel se întâmplă și cu amiralitatea. Palatul impozant are

O escadră de crucișătoare britanice.

AGENȚIA REUTER

CULEGE ȘI TRANSMITE ȘTIRI ÎN TOATĂ LUMEA

Lumea vrea știri, mereu știri noi și proaspete! Războiul a crescut și mai mult această nevoie de știri, de aceea credem că reportajul de față, din care veți putea afla istoricul și organizația unei mari agenții de presă, vă va interesa. Agenția Reuter, vastă instituție care culege și distribuie știri pe întreaga planetă a fost întemeiată acum 100 de ani.

Fondatorii celei mai mari agenții de presă din lume: Julius Reuter și fiul său în 1875.

În interiorul agenției: de la fereastra unui birou din noul palat al agenției se vede o minunată priveliște a bisericii Sfântul Paul.

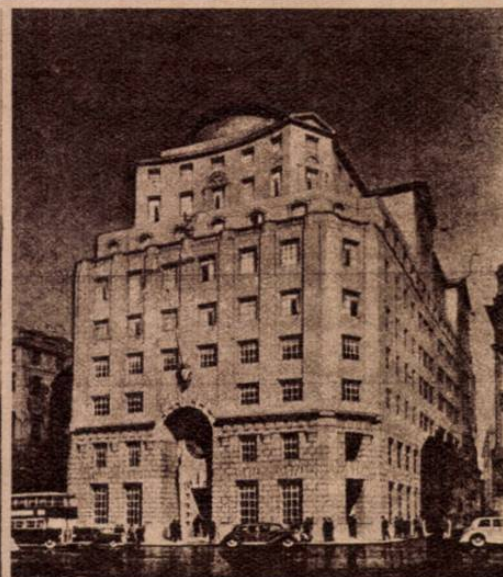

PE la 1840, Julius Reuter, un tânăr funcționar de bancă din Kassel (Germania), a observat că bancherii depind, în mare măsură, de prețurile ce se plătesc în marile centre comerciale și sunt transmise zilnic din Bruxelles.

El întemeiează atunci, între Aix-la-Chapelle, punctul final al liniei telegrafice germane și Bruxelles, punctul limită al

Primul sediu al agenției în 1849
Cel mai nou palat al agenției în 1939.

Șeful agenției: Sir Roderick Jones (dreapta).

liniei ce venea din Paris, un serviciu poștal de porumbei.

Porumbeii erau mult mai rapizi decât trenurile poștale ce circulau între două extremități ale liniei telegrafice și astfel datorită priceperii lui Reuter marile case comerciale din orașele mari, abonate la agenția sa, aflau câteva ore mai devreme decât orașele prețurile ce se plăteau la Bursă de Paris.

După un timp, Reuter veni în Anglia unde continuă opera sa. El își seama că, tot așa de bine ca și prețurile mărfurilor, diferitele alte știri puteau fi culese și distribuite abonaților și adăugându-le serviciului său financiar, în înființarea unui serviciu al „știrilor generale”. Așa s'a născut noua agenție de știri care azi are birouri răspândite pe suprafața pământului și care distinge zilnic, unui număr de ziare crescând, știrile culese din toate colțurile lumii.

În prezent, Reuter și celelalte agenții cari conlucrează cu el, cheltuesc milioane de lire anual pentru colecția și distribuirea știrilor. Este greu să găsim azi, ziarist care direct sau indirect, să nu se servească de agenția Reuter.

Prezentă în orice parte a globului, birourile sale, conduse de corespondenți speciali, au fost întemeiate în orașele mari.

În aceste birouri se centralizează știrile pe care reporterii le trimit din diferite orașe pe care le culeg.

Odată selecționate, cele mai interesante sunt trimise centralei din Londra unde sunt triate și apoi transmise pe rețelile diu toată lumea.

Picture Post, January 13, 1940

Organizarea muncii la Reuter:
Mesagiile confirmatorii.

Cei cari transmit știri

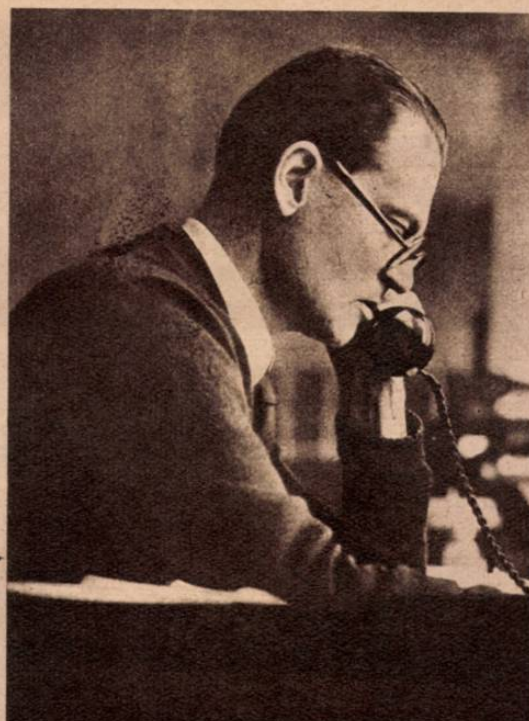

← Omul care dirijează toate noutățile lumii.

R. N. Neale, șeful serviciului de consultații.

← A. G. Betany, șeful serviciilor exterioare.

→ B. Rickatson-Hatt, șeful secretariatului de redacție. El este arbitru suprem al știrilor și prezidează în fiecare zi, la prânz, conferința redactorilor.

Orice eveniment interesant care se petrece undeva pe suprafața pământului este foarte repede relatat la centrala Agenției.

Un discurs important de pildă, este transmis pe loc de către corespondent, acesta telefonând la Londra în timp ce oratorul vorbește.

Câteva minute mai târziu știrea este transcrisă la o mașină specială la care s'a atașat o mașină de scris și direct, prin cablu sau prin radio, vestea este distribuită ziarelor.

Rapiditatea este una din însușirile esențiale ale agenției Reuter.

Când Julius Reuter a întemeiat serviciul de „poștă a porumbeilor” și-a dat seama de însemnătatea noului factor al vitezii, factor care azi este mai însemnat ca oricând.

Funcționarii agenției sunt într-o veșnică întrecere cu timpul, rapiditatea cu care ei lucrează este atât de mare în cât cotele valorilor bursei din New-York, care sunt trimise zilnic — și chiar de mai multe ori pe zi — la centrala din Londra parvin la Bombay sau în alte centre numai după un minut dela transmiterea lor din capitala Statelor-Unite.

O viteză asemănătoare au atins și știrile cu caracter general.

Nu vom pomeni decât două fapte pentru a ne da seama de rapiditatea cu care Reuter transmite știrile ce-i sosesc: astfel înfrângerea pe care Englezii au suferit-o la Mafeking (în războiul contra Burilor) a fost anunțată de Reuter cu două zile înaintea oricărei alte agenții, iar telegrama Reuter anunțând asasinarea președintelui Lincoln a sosit la Londra cu șapte zile înaintea telegramelor altor agenții.

Mai importantă chiar decât rapiditatea este ches-tiunea exactității știrilor. Fiecare parte a unei telegramme este controlată de mai multe ori și atunci când cea mai mică îndoială există asupra faptelor ce anunță, ea nu mai este trimisă nici unui ziar. În Extremul-Orient, agenția este atât de vestită în ceea ce privește exactitatea, încât cuvântul „Reuter” este acolo sinonimul cuvântului „adevăr”.

Legată de această pasiune a precizunii, agenția Reuter reușește, prin mari eforturi să fie imparțială, așa încât știrile transmise de această agenție pot figura în coloanele ziarelor de orice opinie politică.

Această imparțialitate, unită cu organizarea

(Conf. în pag. 19-a)

Tabloul de control al mașinilor transmițătoare de știri.

După apariția ziarelor.

Prin cel mai perfecționat aparat telefonic ajung, la Reuter, tot felul de noutăți. Un stenograf însemnează știrile pe care le aude.

Redactarea unei importante ședințe parlamentare.

Inima tuturor știrilor din lume.

Incurcata bandă a telegramelor.

CÂND VINE TRENUL DE ȘAPTE...

SĂ nu o căutăm prea departe și să nu ne ducem gândul la cine știe câte sute de kilometri pentru a găsi gară despre care va fi vorba aici. O avem mult mai la îndemână, în inima Capitalei chiar, și nu e alta decât gara Filaret.

O gară originală, în felul ei... în primul rând n'am văzut aici niciodată hamali. Ba da, o singură dată venise unul din Nord să-și încerce norocul. N'a fost chip, într-o zi întreagă, la vreo opt trenuri, să strângă măcar prețul unei pâini. Și-a plecat... Alții n'am mai văzut de atunci, pentru că încercaseră poate și ei altădată și nu nimeriseră mai bine decât cel pe care-l văzusem. Nici „limonada rece” și nici „brânzoaicile calde” n'are cine să ți le ofere în această gară, care l-a primit pe Prințul Carol, când venea să-și ia tronul în primire. Călători răzleți gara Filaret nu prea cunoaște. Oamenii care se adună ca să aștepte dimineața trenul de șapte fac lucrul acesta de ani de zile. De aceea, chiar dacă nu se salută și nu-și vorbesc, — se cunosc bine și lipsa unuia, într-o zi, este remarcată. Aici, la acest ultim popas, prin Capitală al trenului pornit din Nord spre Giurgiu, se strâng în fiice dimineața ofițerii ce pleacă spre garnizoanele din apropierea Bucureștiului. Li cunoști pe toți după figură și mai ales după... obiceiuri. Primul care sosește în gară — cu mult înaintea trenului — este maiorul înalt și cu părul complet alb, care de ani de zile, la intrarea pe peron, face același gest. Își duce mâna la buzunarul pantalonului, scoate portmoneul, și-și alege dintre monede prețul jurnalului. Cumpără apoi gazeta și, matematic, întoarce filele cu repeziciune pentru a-și stabili în sfârșit privirea la „Ultima oră”.

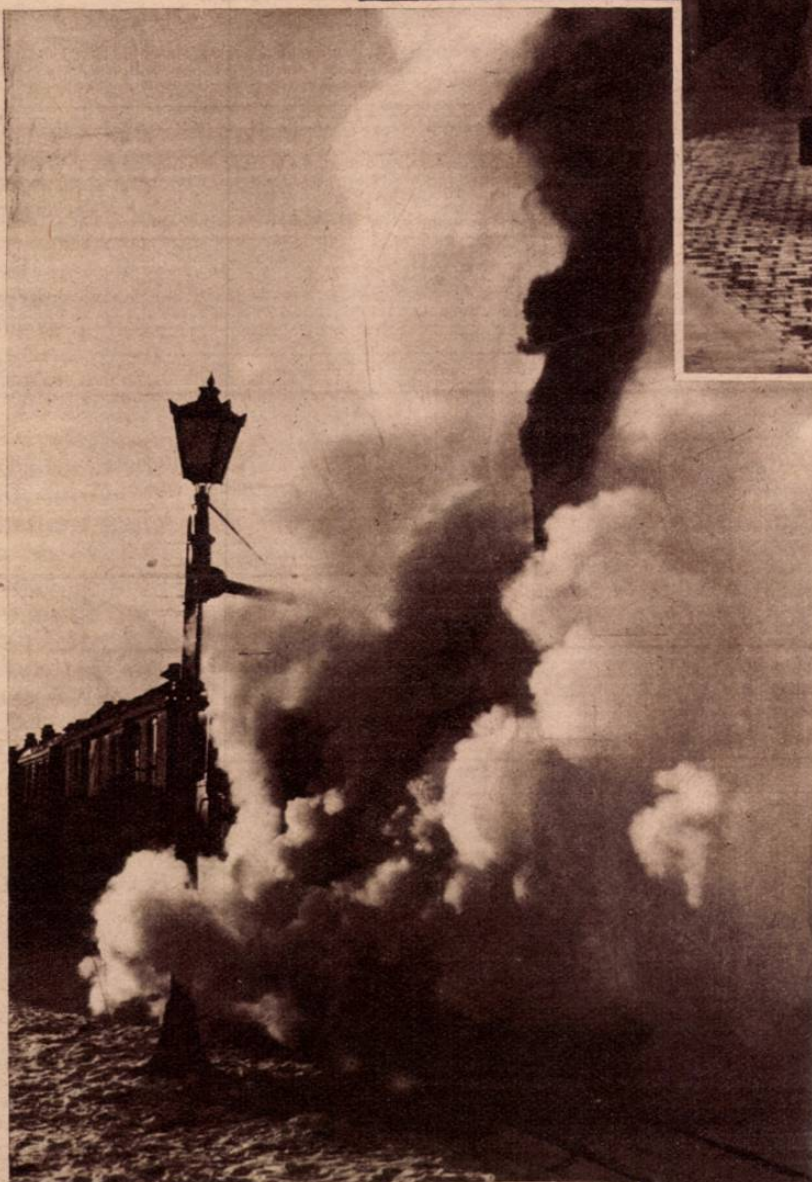
Iată-l apoi, pe căpitanul de artilerie, cam voluminos și mereu încruntat, care apare întotdeauna pe peron, mușcând dintr'un covrig, cumpărat în fața gării. Nu pot să-l uit în această înșirare nici pe junele sublocotenent care vine proaspăt bărbierit și pudrat în fiecare zi, și nici pe veselul locotenent, care sosind întotdeauna la plecarea trenului, e nevoit să alerge până îi iese sufletul ca să se mai poată agăța de ultimul vagon.

**REPORTAJ DINTR'O GARĂ,
UNDE TOATĂ LUMEA
SE CUNOAȘTE**

In diminețile de iarnă,
la gară, în așteptarea
sosirii personalului.

×

Trenul de Giurgiu
într'una din gările de
pe traseu.

Peisaj de iarnă,
dealungul căii
ferate.

„Bătrânul teterist” e un caporal t. r., poreclit astfel de camarazi, pentru că părul alb a început să-i lucească la tâmplă. Are întotdeauna la subțioară un pachet de mâncare.

* * *

Să ne ocupăm acum și de „civilii”. Cea mai populară figură e aceea a blondei profesoare care coboară la Vidra. Urcă în grabă în vagon, la sosirea trenului și ocupă două locuri. Unul pentru ea, altul pentru un slăbănog, care sosește întotdeauna mai târziu și care-i face desigur „curte”. Foarte decent, bine'nțeles. Numai rareori — și la zile mari — blonda învățătoare din Vidra îl lasă pe partener să-și ia mâna într'a lui. Și asta numai când el o convinge să-i ghicească în palmă... La Vidra totuși, când coboară, tânăra apostoliță acceptă brațul slăbănogului, pe care au necaz toți ofițerii, pentru că a monopolizat cea mai luminoasă și simpatică tovarășă de drum.

De la o vreme „tipul” nu mai e semnalat în tren. O fi „concentrat” își spun toți. Fața cu obrații „rose” și părul buclat nu vrea să lege însă prietenie cu nimeni. Tricotează un „pull-over” bărbătesc. Și toată lumea e convinsă că e pentru...

Voiajorul cu ochelari e prieten cu toți. Cu ofițerii, cu soldații, cu cucoanele până și cu vânzătorul de ziare, căruia îi plătește un singur și citește în schimb toată presa.

— Eri nute-am văzut, se-adresează el cu un ton prietenesc unui militar care face mereu drumul pe această linie.

— Am fost consemnat, — răspunde soldatul bucuros la gândul că e din nou liber să vie să doarmă în București.

— Tocmai, mi-am închipuit eu așa ceva și-i spuseseam chiar și nevastă-mi...

Grupul celor trei doamne — două tinere de tot și una ceva mai în vârstă — funcționară la o fabrică de textile și care coboară la Jilava discută întotdeauna pe aceeași temă.

— Vai dragă, mi-a fost atât de greu să mă scol azi dimineață! Și era atât de cald în pat! — oftează tânăra conică cu capul înfundat într'un „capșon” din care nu se văd decât ochii bruni, strălucitori.

— Eu am plecat — intervine a doua — fără să-mi iau la revedere dela bărbatul meu. Dormea dus și mi-a fost milă de el să-l scol dela șase, când el trebuie să se ducă la serviciu de-abia la nouă.

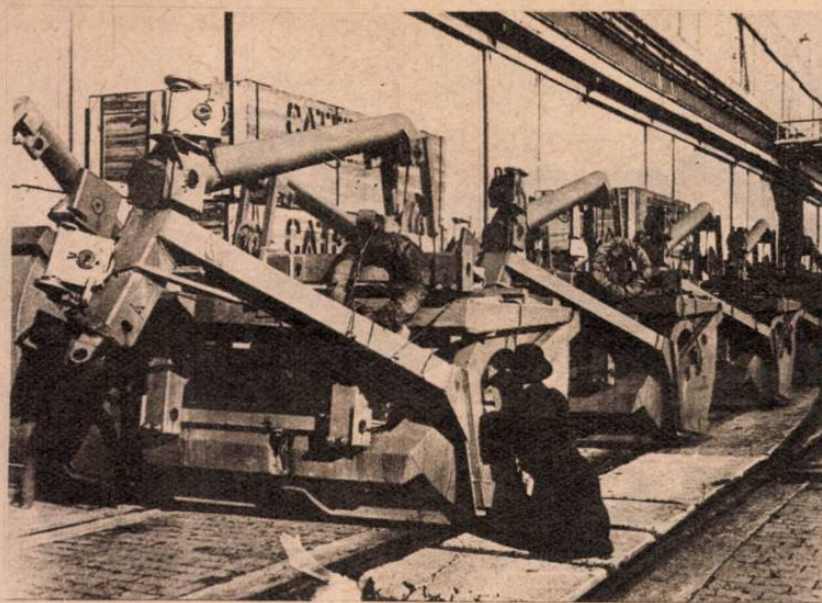
— Ba eu l-am sculat! adaogă înțepată doamna cea mai în vârstă din grup. Ce? Eu, femeie, să plec de-acasă cu noaptea în cap și el să doarmă încă? Dacă vrea să doarmă liniștit până la opt să mă ia dela serviciu. Mi-ajunge cât am muncit până acum!...

... Cine știe ce cotidiană dramă familiară se ascunde în spatele cuvintelor rostite atât de tăios de doamna, cu abonament la tren pe distanța București — Jilava?...

* * *

Niciodată trenurile de pe linia Giurgiu n'au dus lipsă de militari. Vă închipuiți însă câtă soldătime călătorește pe această rută de când cu concentrările. Vagoanele sunt zilnic supraincărcate și între sutele de uniforme, apare doar ici și colo câte un civil, care văzând entuziasmul soldaților și buna lor dispoziție, se simte destul de prost că n'are și el casketă și cizme. Unul dintre acești puțini „civilii” de (Urmarea în pag. 19)

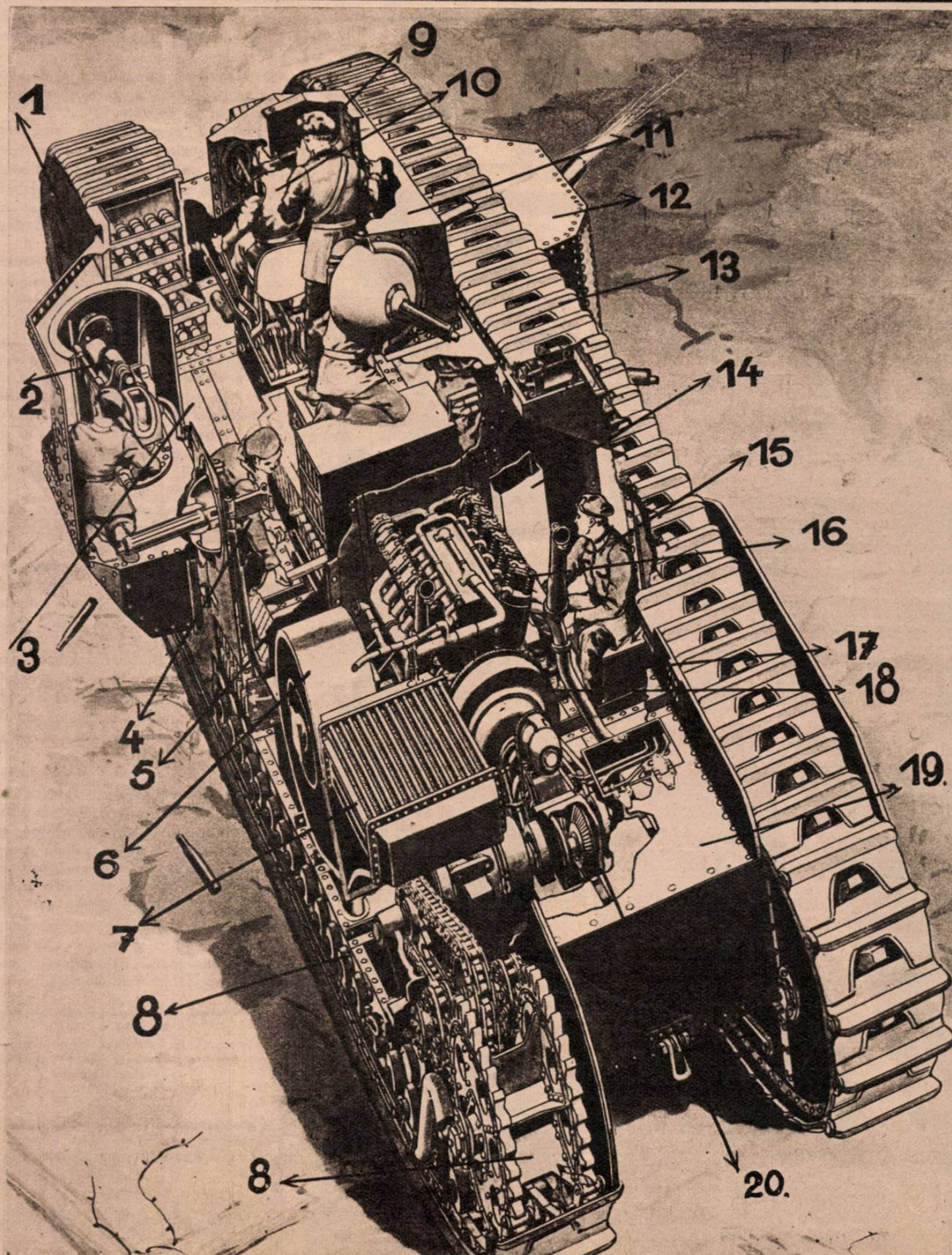

Mașini americane pentru săparea de tranșee gata de a fi expediate aliaților.

Alarmă anti-aeriană pe un vas de patrulare german.

AMENAJAMENTUL, IN DETALIU, AL INTERIORULUI UNUI CAR DE ASALT

Mitralieră cu patru țevi abandonată de Ruși pe frontul Careliei. Acum ea va fi folosită de Finlandezi.

ESTE o curioasă uzină în care se realizează sinteza luptei moderne, spațiul fiind tot atât de luminat ca și într'un submarin. Motoarele și tirul produc un zgomot asemănător aceluia al avioanelor de bombardament. Într'o celulă supraîncălzită, hermetic închisă, unde locul este împărțit cu zgârcențe și unde ordinele verbale, din cauza zgomotului înaintării sau al luptei, sunt imposibile, echipagiul își comunică însărcinările prin semne convenționale.

1. Scripete de întoarcere.
2. Lunetă de observație.
3. Turelă stângă.
4. Aprovizionator.
5. Muniții.
6. Ventilator.
7. Radiator.
8. Cărucioare de înaintare.
9. Casca blindată a șefului de tank.
10. Conducător.
11. Turelă principală.
12. Turelă dreaptă.
13. Lanțuri.
14. Aerație.
15. Mecanic.
16. Motor.
17. Cutia de scule.
18. Angrenaj.
19. Rezervor de benzină.
20. Diferențial făcând lanțurile independente.

Infruntând furia valurilor
ei își riscă viața lor, pentru
a o salva pe a semenilor.

Bătălii

CARI NU ȘTIU CE ESTE FRICA

1. Vântul biciuie crestele valurilor. Cu mâna pe cârmă, timonierul îndreaptă vasul spre mare.

CURAJUL este o noțiune relativă. În schimb însă frica e constituită din elemente precise. Și cu toate acestea, oamenii susțin, de cele mai multe ori că au curaj și recunosc foarte rar că se tem.

Credem că oamenii fără frică sunt rari. Nu vorbim de frica pe care ți-ar provoca-o un semen rău intenționat, ci de frica ce ți se înfige în inimă, ca ghiare ascuțite de oțel, atunci când te afli în fața forțelor deslănțuite ale naturii.

Ați văzut vreodată marea, pe vreme de furtună? Chiar privită depe țărm te înspăimântă, căci face impresia că toate furiile mitologice, înlănțuite în străfundurile pământului s'au descătușat, hotărâte să zdrobească tot ce le-ar ieși în cale. Ai atunci senzația că ești mic, grozav de mic. Valurile pornite din larg și cari vin să se sfărâme de țărm, par niște mâini gigantice ce vor să te înhațe.

Și atunci afli ce-i frica. Atunci și că ești neputincios.

Impresia este și mai sguduitoare dacă ai ocazia să vezi un vas ce se depărtează sau se apropie de port. Atunci îți dai seama că vaporul care pe apa liniștită a mării îți face impresia unui gigant, în mijlocul valurilor deslănțuite nu pare mai solid decât o coajă de nucă.

Există oameni, bărbați fără frică, eroi anonimi, cari nu se tem de grozăvia unei mări înfuriate, hotărâți să înfrunte elementele naturii, atunci când alți oameni se află în pericol, în largul mării.

Ați auzit desigur câte ceva despre organizațiile de salvare, cari se află, în aproape fiecare port. Ziarele aduc, zi de zi, știrea că vre-o echipă de marinari, porniți cu o șalupă peste crestele talazurilor înfuriate, au smuls din ghiarele ucigașe ale mării numeroase vieți omenești. Știrea este, din păcate, înregistrată, cu oarecare indiferență, fiindcă puțini sunt acei care-și dau seama că marinarii, porniți în nobile lor misiuni de salvatori,

2. În aparență liniștit, stabil pe puntea mișcătoare, căpitanul șalupei a preluat direcția.

3. Colacul de salvare a fost îmbrăcat de toți oamenii. Unul dintre ei scrutează zarea, cu un bineclu.

4. Victima mării e în apropiere. Aparatele sunt pregătite.

Legătura a fost stabilită.
Om cu om este trecut, cu alu-
torul unui funicular improvizat,
pe bordul șalupei.

îngădui să salveze o singură viață omenească, soarta expediției este hotărâtă.

Rar se întâmplă ca unii dintre acești eroi anonimi să-și dea obștescu sfârșit în patul lor. Intinsul apelor le este, mai totdeauna, mormântul. Nici o piatră funerară nu poate aminti generațiilor viitoare, faptele lor îndrăznețe. În sufletul oamenilor însă, în inimile lor sbuciumate există un colț senin, unde se păstrează amintirea pentru toți cei cari își jertfesc viața pe mare. În fiecare an, la fiecare popor, în altă zi, oamenii se adună pe țărmul mării, și aruncă în valurile agitate sau liniștite, coroane de flori, care, plimbate aparent, în voia valurilor, se opresc tocmai la căpătâiul celor ce și-au găsit în ele mormântul.

luptă pentru viețile altora, punându-și propria lor viață în joc. Dacă fiecare clipă ar putea fi descrisă, dacă fiecare moment ar putea fi prins pe o peliculă fotografică, hotărât că în felul acesta s'ar putea constitui una dintre cele mai impresionante epopee ale eroismului anonim.

Șalupa salvatoare este de cele mai multe ori atât de mică, încât dispare aproape acoperită de spuma mării, iar marinarii par niște călăreți fantastici, cari strunesc armă-
sarii năvalnici ai valurilor.

Pentru oamenii aceștia fără frică elementul obicinuit este furtuna. S. O. S., răcnetul disperat al celor cari stau să moară, e pentru ei un cântec de sirenă, care nu le mai îngăduie să dea înapoi.

Nu există uragan oricât de înfiorător, care să-i împiedece pe marinarii destinați echipelor de salvare, să-și îplinească misiunea. Dacă dintr'un milion de sorți există unul singur care le-ar

Salvatorii s'au reîntors
în port.

Valurile mișcătoare nu permit navei
salvatoare să se apropie de neafra-
giat. Cu o pușcă specială, capătul
frânghiei este lansat depe bordul
șalupei, pe bordul vasului ce stă să
se scufunde.

REALITATEA FEMEII

PREGĂTIRI

PÂNĂ la completa îndreptare a timpului mai avem destul. Totuși, buna gospodină nu așteaptă până în ultimul moment ca să-și aranjeze garderoba. Cu atât mai bine dacă începe depe acum.

Astfel, dintr'o rochie de stofă învechită, pe care ne-am săturat s'o mai purtăm în vechea ei formă, putem să facem una nouă, cu ajutorul unui singur scul de lână. Astfel, îi putem împleti un guler și mâneci din lână asortată, sau o platcă, o bască și manșete.

În această pagină dăm câteva modele care să vă inspire.

CLAUDE

1. Dintr'o rochie veche de stofă ecosais, sau eventual dintr'un coupon de stofă, vă veți putea face această nostimă rochiță ale cărei mâneci și jupă sunt ecosais iar corsajul este împletit din lână subțire, neagră.

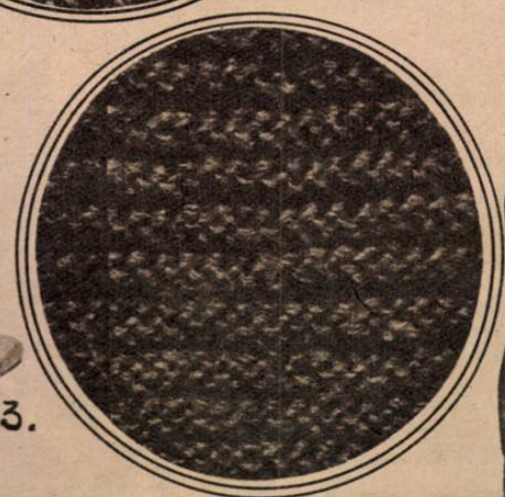
2. Această veche rochie de stofă gris a fost combinată cu un soi de vestă împletită în „point de riz”, din lână gris deschis și roșu.

3. Rochiei de stofă neagră i s'au aplicat o platcă și două benzi tricotate care se întind până la talie, atât în față cât și în spate. Mânecele scurte sunt strânse pe mână de o manșetă împletită. O centură roșie, înviorază această nostimă rochiță.

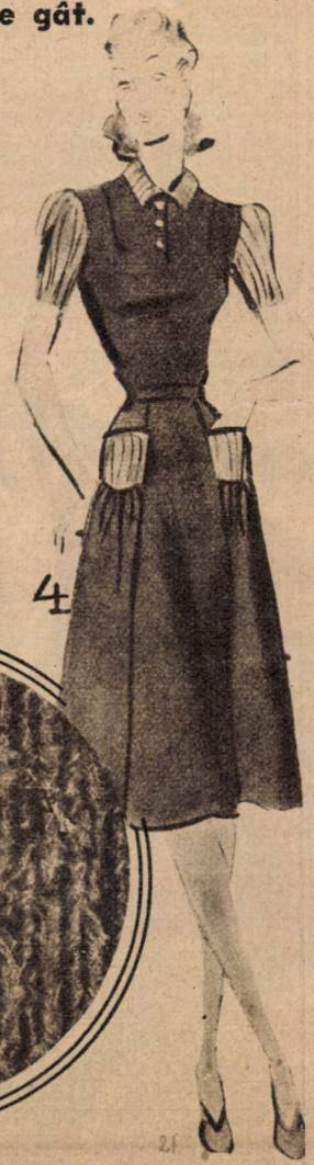
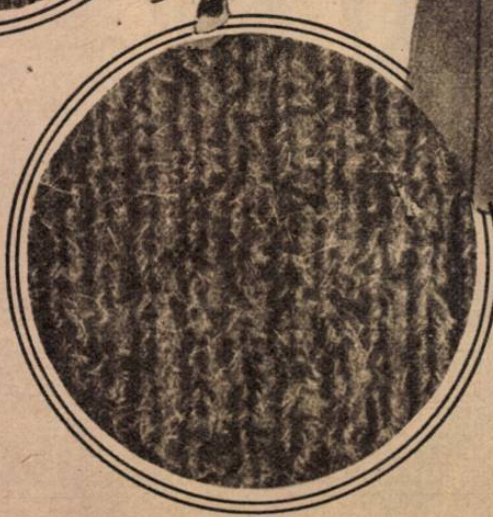
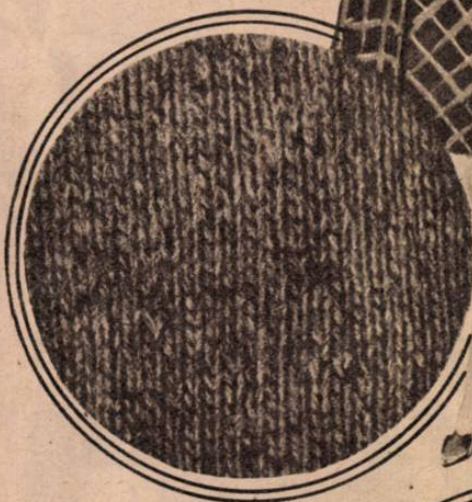
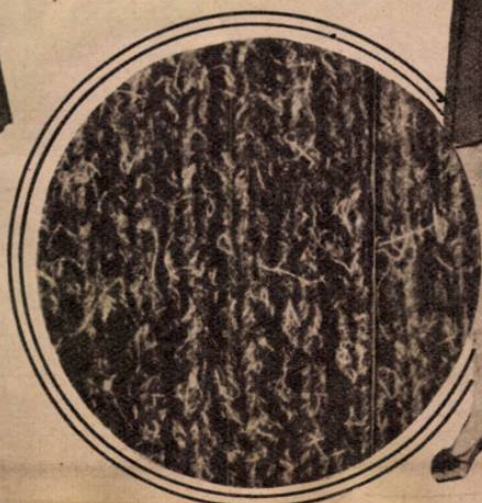
4. Dintr'un scul de lână angorată fraise, facem două mânecute, un guler și două buzunare la această rochie, foarte tinerească, din lenaj negru.

5. Iată o rochie de jersey de lână neagră, combinată cu un fir subțire de lână albă.

6. La această rochie marron, asortați cât mai bine o lână în culoare, din care împlețiți o pereche de mâneci lungi, o centură încrustată, care alungește silueta și un guleraș pe gât.

5.

4.

ULTIMELE ȘOAPTE

INDISCRETE...

RICHARD GREENE, MODEL DE RECLAMĂ...

Chipul lui Richard Greene este foarte răspândit la Londra în momentul de față. Dar nu ca vedetă de cinema. Părul său este reprodus într-un buletin de reclamă pentru o loțiune de păr foarte bine introdusă...

Se pare că fotografia a fost făcută acum câțiva ani, când Richard Greene bătea trotoarele între birourile agențiilor teatrale... Acum că a ajuns celebru, studiourile sale, încearcă să cumpere acel buletin...

IDILA DEANNEI DURBIN S'A BANALIZAT

Acei care au urmărit idila

dintre Deanna Durbin și Vaughn Paul, cu ochi surprinși și cu invidie, pot fi liniștiți. Idila lor nu este mai pasionantă, mai neobișnuită, mai strălucitoare decât a oricărei perechi banale de îndrăgostiți. Putem face această afirmație fiindcă i-am observat adesea, în timpul din urmă. De pildă i-am văzut intrând la Cocosul local de noapte — îmbrăcați amândoi în haine de stradă.

(Cont. în pag. 19)

Clark Gable a hotărât de curând, să constituie împreună cu Spencer Tracy și Al. Jolson, un comitet menit să pună capăt accidentelor.

PISICUȚA PRISCILLEI...

COBORÂND deunăzi pe Hollywood Boulevard, în limuzina ei, Priscilla Lane observă cu surprindere că stărnește mai multă atenție decât de obicei. La un moment dat, încep chiar să se simtă stingherită de privirile trecătorilor și de cele câteva automobile care se apropiaseră de limuzina ei... Dar când ajunse în sfârșit la destinație, lucrurile se limpeziră. Priscilla are o pisicuță pe care o îndrăgește nespus. Kitty este un animal privilegiat și ca toate felinele are locuri favorite de odihnă. Unul dintre acestea este acoperișul limuzinei Priscillei. Conducătorii mașinilor care o întovărășiseră, tot drumul, pe Priscilla, fuseseră atrași de spectacolul pe care li-l oferea pisica în încercările ei disperate de a scăpa cu viață din acea „cursă a morții”. Se spune că de-atunci, Kitty s'ar fi desbărat de obiceiul de a mai dormi pe acoperișul automobilului...

CE FEL DE SCRISORI PRIMESC VEDETELE

Ciudat, patetic, umoristic — sunt, probabil, adjectivele care descriu cel mai bine miile de scrisori pe care le primesc, în fiecare zi, dela admiratorii lor, celebritățile Hollywood-ului. Evident, ele se bucură de o primire foarte bună; cum ar putea, altfel o vedetă sau un studio, să știe ce gândesc spectatorii, care sunt „stelele”, sau filmele lor preferate? Dar, cum spuneam, misivele adresate stelelor yankee, sunt... ciudate. Iată două exemple care ilustrează perfect afirmația noastră. Către Shirley Temple, dela o micuță admiratoare care-i scrie în fiecare zi:

„Dragă Shirley

„N'am a-ți spune nimic interesant, astăzi, în afară de faptul că am fost mușcată de un câine rău”.

Prietena ta,

Lui Errol Flynn:

„Dragă d-le Flynn,

„Sunt necăsătorită și am ceva bani la bancă. Știu că ești căsătorit dar dacă totuși, vreodată, vei simți nevoia unei prietene, poți conta pe mine.

P. S. — Ca să fiu sinceră, nu sunt prea frumoasă: mă uit puțin cruciș — dar în schimb am personalitate.

Bing Crosby este tatăl a patru copii, pe care nu prea izbuteste să-i învețe ce înseamnă disciplină...

Joan Crawford s'a despărțit de Franchot Tone — alături de care o vedem în fotografia noastră, la curse — și a devenit prietena scriitorului Charlie Martin. Dar și relațiile cu acesta, s'au răcit...

Richard Greene, cu partenera sa preferată, Nancy Kelly.

Reportaj din viața ziaristică de L. BICEA

UNDE SE AFLĂ CONTESA

Olga Sverdlova?

Sfârșitul unei ciudate aventuri

— Să știi că o ia spre aeroport — îmi șopti Ivan Ivanov. Intr'adevăr, mașina se îndreptă spre „Le Bourget”. Intrară pe aeroport, iar noi lăsarăm mașina mai în urmă ca să putem urmări mai bine cele ce aveau să se întâmple. Pe aeroport nu era nimeni. O liniște profundă cuprindea întreaga întindere. Apoi deodată zbârnâitul unui motor de avion ne puse pe gânduri.

— Să știi că au un avion pregătit pentru răpirea contesei — îmi șopti Ivan Iva

aflat cele povestite de amicul meu, fotograf, am format numărul Siguranței, căreia i-am cerut, după ce-am povestit scopul misiunii, să-mi pună la dispoziție trei agenți. Împreună cu amicii mei, Shade și șoferul și însoțit de cei trei agenți ne-am transportat imediat la aeroport.

Aici, am rămas în așteptarea răpitorilor contesei. Așteptarea nu ne-a fost zădărnica. Cam pe la ora 11, atunci când desigur ei aflaseră că avionul își poate lua zborul au sosit din nou pe aeroport. Contesa Olga mergea în mijlocul lor mai mult târîtă, și înghiontită. Gesticula și lăsa impresia că nu voia, în ruptul capului, să-i urmeze. Am observat cu toții, câțva timp, mișcările celor trei și în momentul în care unul din răpitori o împingea pe sărmana Olga să se urce în avion, agenții au intrat în funcție

— Vă declarăm arestați pe toți trei! — spuse unul dintre trimișii Siguranței. Aduși în cabinetul comisarului șef și cercetați, cazul contesei Sverdlova fu repede lămurit. Fata nu știa nimic despre scrisoarea pe care o promisem la redacție și care se găsea la mine. Aflaseră însă de ea cei doi răpitori, și încercaseră, prin toate mijloacele, să pună ei mâna pe scrisoare, să găsească comoara despre care era vorba în ea și s'o ia în stăpânire.

Vorbiseră, într'adevăr, foarte vag contesei despre această scrisoare, și încercaseră să-i smulgă consimțământul că trei sferturi din comoară trebuie să le revină lor, întrucât ei sunt acei cari au găsit-o. Contesa — și acum îmi explicam de ce abia se lăsa târîtă de răpitorii ei și de ce în sanatoriu auzisem, pe când ascultam din

camera vecină, acele strigăte înăbușite: „Nu, nu”, — nu voia să accepte condițiile puse de cei doi necunoscuți. Ei au fost imediat arestați; erau doi refugiați ruși, cari aveau deja cazier în fișele Siguranței.

Contesa Olga Sverdlova intră în posesia scrisorii pe care o aveam la mine. O deschise, cu mâinile tremurânde, și citi emoționată: într'adevăr, era vorba, în scrisoarea pe care o predasem, de o comoară lăsată de părinții ei, ca moștenire. Această se afla pe teritoriul fostei Rusii țariste, anexat din 1918, unui stat învecinat. Așadar, contesa putea intra repede în posesiunea comorii, fără să-i fie teamă că i-ar putea fi confiscată de autorități.

Dacă contesa Sverdlova nu pornise în dimineața aceea cu avionul către un punct pe care îl cunoșteau numai răpitorii ei, cari zăceau acum în închisoare, în schimb câteva ore mai târziu, contesa Olga pleca, cu un alt avion, să-și găsească comoara și să redevie bogată.

Sfârșit.

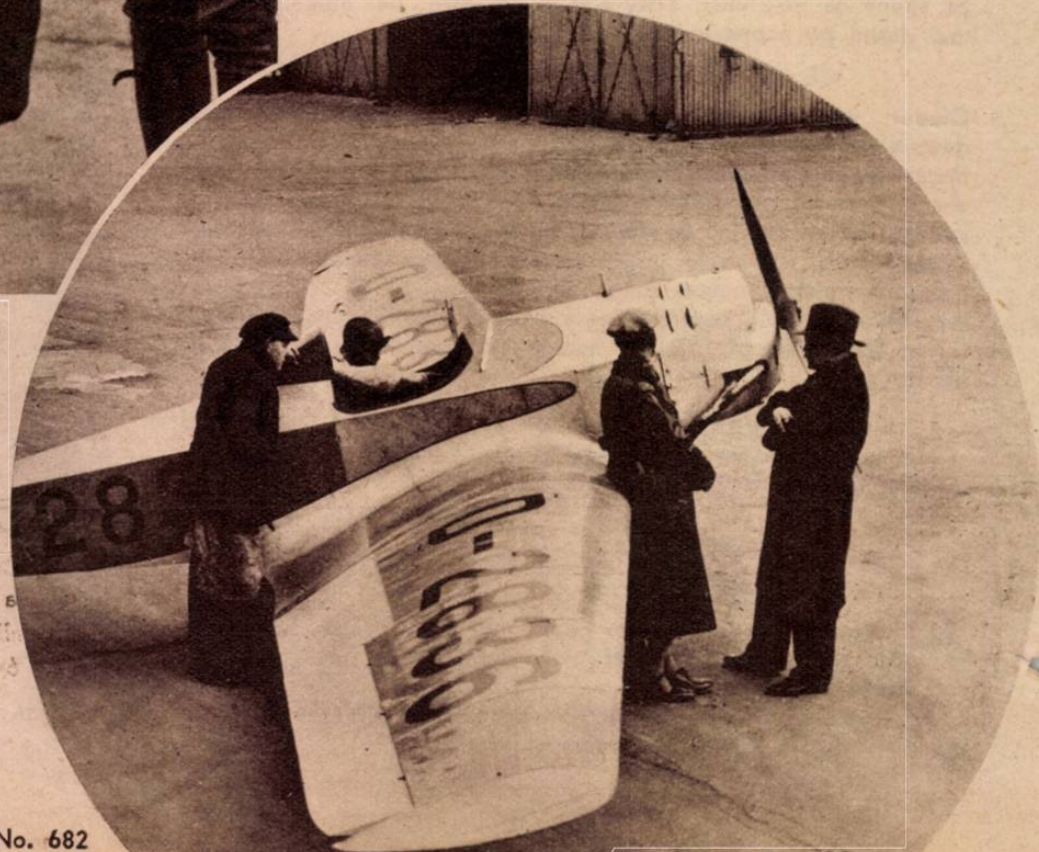
nov. Să ne mai apropiem puțin. Intr'adevăr, așa era. Avionul era pilotat de un prieten sau de cineva cumpărat de răpitori. Pilotul cum îi văzuse că vin la aeroport dăduse drumul motorului și în timp ce elicea făcea sgomotul acela infernal, înainte de decolare, cei trei se urcară în avion. Motorul uruia, elicea se învârtea în amețitoarele ei ture, în timp ce noi, buimăciți, așteptam dela un moment la altul, descurajați și cu inima strânsă, ca avionul să plece și să nu mai știm nimic de contesa. Dar iată c'am avut noroc. După câteva minute de luptă cu motorul și în timp ce noi eram aproape de tot de avion, văzurăm pe pilot scoțând capul afară și strigând către cei dinăuntru:

— E ceva defect la motor. Nu putem pleca!

— Am văzut apoi, imediat, continuă să-mi povestească fotograf, cum cei doi răpitori ai contesei Sverdlova părăsiră, împreună cu contesa, aeroportul, îndreptându-se spre Paris.

Nu mai încăpea nici o îndoială că numai la aeroport puteau fi prinși, așa că nu i-am mai urmărit.

Shade avusese dreptate. Cei trei inși nu mai trebuiau căutați în Paris, ci la aeroport, de unde trebuiau să-și ia zborul către o țintă necunoscută. Imediat ce-am

Agencia Reuter, culege și transmite știri în toată lumea

(Urmare din pag. 11-a)

ingenioasă și perfectă a serviciilor sale a făcut ca agenția să joace un rol de netăgăduită importanță în timpul războiului mondial. Intotdeauna ea a respectat adevărul, fie că el era sau nu pe gustul aliaților, deaceia știrile sale au fost pretutindeni primite cu încredere.

De multe ori Germanii, în timpul războiului din 1914-1918 au încercat să discrediteze agenția Reuter. Un vestit hebdomadar german „Kladderadatch” destănuise atunci un violent atac contra agenției, declarând că pentru Puterile Centrale, Reuter este un dușman mai primejdios decât orice alt inamic. Altădată un submarin german a reușit să taie cablul britanic în al cărui capăt se găsea o „sticlă în interiorul căreia era următorul mesaj: „aceasta este opera lui U. no. 4., care oprește blestemata operă anti-germană a agenției Reuter”.

Căpătând cetățenia engleză, Julius Reuter deveni directorul lui Reuter ocupând acest post până în anul 1865, când vându agenția unei asociații numită „Reuters Telegram Company”, asupra căruia el avea dreptul de control suprem.

Julius Reuter — devenit acum bogatul și vestitul „Baron de Reuter” — se retrase din fruntea instituției în 1879, lăsând ca succesor pe fiul său, Baronul Herbert de Reuter care muri curând după izbucnirea războiului.

Acestuia îi succedă Sir Roderick Jones — pe atunci directorul serviciului „Africa de Sud” — care și azi mai este director. El a reorganizat agenția transformând-o într-o societate particulară și ferind-o astfel de a cădea sub conducerea unor oameni cari ar fi putut fi dușmani ai cauzei aliaților. Societatea cumpără toate acțiunile „Reuter” iar el însuși deveni cel mai mare proprietar.

Actualmente, agenția își are sediul într-un palat din Fleet Street printre încăperile căruia se numără o sală de baie, un restaurant și un dormitor pus la dispoziția celor a căror funcțiune necesită o prezență continuă.

În mod continuu se revarsă în această clădire fluxul știrilor sosite din toate colțurile lumii prin radio, telefon sau telegraf.

Războiul actual a făcut necesară creerea unei stațiuni de radio și un corp special de traducători din toate limbile ascultă zi și noapte emisiunile din lumea întreagă.

Mașina aceasta — agenția Reuter — funcționează repede și neîncetat, așa încât să puteți citi în ziarul dumneavoastră sau să ascultați la radio știrea despre ultimul cutremur încă atunci când praful produs de acesta nu s'a așezat, să auziți despre ultima bătălie înainte ca răsunetul ultimei salve să se fi stins și să ascultați traducerea ultimului discurs înainte ca aplauzele să se fi terminat.

D.

CÂND VINE TRENUL DE ȘAPTE...

(Urmare din pag. 12-a)

pe linia Giurgiului mi-a povestit o scenă la care a asistat în tren, zilele trecute.

Călătoream ca de obicei cu trenul de șapte spre Comana. În vagon în jurul meu numai soldați, în drum spre regimente. Imi citeam liniștit ziarul și nu dădeam mare atenție la cele ce se vorbeau în jurul meu. În fața mea am observat încă delă urcarea în tren un soldat cu mustați cu fața brăzdată de riduri. Era un concentrat dintr'un contingent mai vechi. Ședea gânditor și nu lua parte la discuția încinsă între camarazii lui. Mi-am văzut de treabă și-am citit gazeta. Făcusem o bună parte din drum când luându-mi ochii de pe ziar i-am oprit asupra celui din fața mea. Ținea în mână o fotografie și-o privea cu nesăț. Nu-i vedeam ochii, dar i-am văzut câteva lacrimi ce au alunecat pe fotografie. A îmbrățișat poza ce-o ținea în mână, și numai după un timp și-a dat seama că-l urmăresc.

— Uite, am aici nevasta și cei trei copii pe care i-am lăsat acasă, — începu el să mi se spovedească cu glas părintesc.

N'au vrut să mă lase să plec. Ce știau ei, copii de patru, cinci și șase ani ce înseamnă datoria către țară?

— Tăticule rămâi, tăticule nu pleca! — i-am auzit pe toți. Dar am căutat să-i potolesc:

— Fiți, bre, cuminți că n'ată măntorc. Trece luna și iar voi fi acasă cu voi.

Copiii, nimic! Plângeau de ți-se rupea inima. A început să plângă și nevastă-mea și m'am prostiț și eu după ei. Plângeam cu toți. Pe urmă i-am liniștit. Le-am dat la fiecare câte doi lei să-și ia bomboane. Acum poate c'au uitat, — și se joacă. Sunt doar copii! Dar mie mi se sfâșie inima și mi-e milă de ei, că tare-s buni și cuminți și nu mai voiau să se despartă de mine.

Atâta am mai apucat să aflu dela „concentratul” cu trei copii. Ajunsesse la destinație și-a trebuit să coboare. Pe peron, l-am mai privit o singură dată, înainte de plecarea trenului. Iși luase loc în front și — transformat ca prin minune — era acum mai vesel decât toți camarazii, între care se găsea aliniat. Uitase desigur de fotografie și nu mai avea decât un singur gând și gândul acesta nu-l mai putea purta posomorât...

LIVIU FLODA

ULTIMELE ȘOAPTE INDISCRETE...

(Urmare din pagina 17)

I-am văzut într-o stație de automobile din Hollywood, devorând înghețată de ciocolată.

I-am zărit într-o noapte cu lună plină pe Sunset-Boulevard, când „stopul” oprise automobilul nostru lângă al lor. Ședeau liniștiți, îmbătându-se cu frumusețea nopții. Din când în când, Vaughn se uita la Deanna. Apoi lua imediat ochii de pe ea. Cașicum ar fi vrut numai să se convingă că e lângă el...

BING CROSBY ÎN ROLUL DE TATĂ

Bing Crosby, răsfățatul cântăreț de radio, are patru băeți pe care nu prea izbuteste să-i învețe ce înseamnă disciplina. Dealtfel, recunoaște și el acest lucru. Într-una din seriile trecute, încercând să convingă pe fiul său, în vârstă de 7 ani, Gary Crosby că făcuse un lucru rușinos, îi spuse:

„În definitiv, cine crezi că ești tu?”

Gary Evan Crosby, și — trebuie să recunosc — nu e mare lucru... răspunse copilul.

AFACERILE SENTIMENTALE ALE JOANEI CRAWFORD

Mai reci decât Alaska sunt relațiile dintre Jean Crawford și Charlie Martin — ultimul ei flirt, — care a părăsit Hollywood-ul, deunăzi, plecând la New-York.

CEL MAI PENIBIL MOMENT...

Care a fost momentul cel mai penibil din viața dvs.?

Prima căreia i-am cerut să ne răspundă la ancheta noastră, a fost Bette Davis.

S'a întâmplat într-o dimineață. Am deschis ziarul și am citit: „Rolul din „Reportaj senzațional” este cel mai bun din câte am interpretat și sunt sigură că grație lui, voi obține Cupa Academiei de Arte și Științe Cinematografice”.

Loretta Young a trăit cel mai penibil moment din viața ei la New-York când vrând să scape de mulțimea admiratorilor, la ieșirea dintr'un teatru, s'a urcat într'un taxi în care erau doi domni...

„Momentul cel mai penibil? a întrebat Mickey Rooney. Când am sărutat-o într-o seară, pe prietena mea în pragul ușii ei și cineva m'a pus pe goană...”

CLARK GABLE, SPENCER TRACY ȘI AL JOLSON ÎNTR'UN COMITET CETĂȚENESC

Acei care credeau că starurile de cinema n'ar primi niciodată slujbe politice de primari de orașele, și-au văzut înșelate credințele. După accidentul petrecut deunăzi pe Ventura Boulevard, când o școlăriță a fost ucisă de un automobilist grăbit, s'a organizat o întrunire a cetățenilor, și în fruntea acestora erau Clark Gable, Spencer Tracy și Al Jolson.

„Avem nevoie de un comitet care să pună capăt acestor accidente”, a spus președintele și deodată cei trei actori s'au oferit să alcătuiască comitetul.

„Atunci când voi cetățeni, sunteți la birouri sau la prăvălii, noi avem timp, între filme, să ne ocupăm de această gravă problemă”.

SENTINELELE MĂRII

(Urmare din pag. 5-a)

unui periscop sau a siluetei vre-unui vapor inamic.

Nu ne vom ocupa aci de vasele de războiu. Știm prea bine ce urmează când două vapoare militare se întâlnesc.

Să ne îndreptăm mai bine privirile spre vasele de comerț reperate de vasele adverse însărcinate cu controlul mărilor. La somația acestora ele trebuie să stopeze nedispunând deloc sau aproape deloc de mijloace de împotrivire.

Conform uzului, beligeranții au dreptul de a opri în largul mării, în afara apelor teritoriale, nu numai vasele de comerț inamice, dar chiar orice vapor, fie el și neutru, care li s'ar părea suspect, adică care ar putea să transporte materii produse de contrabandă destinate să mărească rezistența inamicului.

Cel care a oprit un vas străin procedează la o vizită sumară a acestuia.

Dacă pare suspect el va fi condus într'un port de naționalitatea bastimentului ce l'a oprit unde „poliția de navigație” va face o percheziție mai vigilentă.

Pentru a nu încetini mersul controlului s'au creat foarte multe porturi speciale unde se îndeplinesc aceste operațiuni.

Controlul este făcut cu cea mai mare atenție, atât pentru a se respecta cât mai bine drepturile și suveranitatea neutrilor, dar și pentru a se împiedica trecerea oricărei mărfuri de contrabandă. Dacă după acest control încărcătura vaporului nu constituie mărfuri de contrabandă e lăsat liber să plece spre destinația sa. Dacă din contra el transportă vreun produs interzis atunci încărcătura sa este pur și simplu confiscată, și folosită de beligerantul al cărui vas a oprit vaporul ce transporta marfa de contrabandă.

Astfel supravegherea mărilor are un dublu scop: să priveze pe inamic de materiile ce-i sunt necesare pentru continuarea războiului și să folosească pentru întărirea propriei sale forțe aceste produse.

Nu faceți experiențe...

Togal

LUĂȚI TABLETELE la:

Reumatism

Gută

Sciatică

ÎN AMBALAJE DE 42 ȘI 14 TABLETE

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36, MIGGELSTRASSE 25—25 a.

Chirurgie estetică

a nasului
urechilor
feței
gâtului
și pieptului

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

foșt asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

KODA Cetatea filmului

1) Am mai spus, într'un număr trecut, că în sezonul acesta rochia de seară e foarte variată. De exemplu, am văzut foarte des, și la noi, la serate și reuniuni mondene, rochii de seară formate din foi lungi și bluze. Margaret Lindsay poartă, în fotografia noastră, o fustă foarte amplă de triplevoile „mauve” și o bluză albă de mătase grea, împetrită cu paiete, flori și șiraguri întregi de pietre mauve.

2) Un trois-quart de astrakan gris, care după cum vedeți, nu dă deloc acel aer de seriozitate, pe care-l împrumută de obicei o haină de blană.

3) Fetițele noastre — cele dintre 16 și 18 ani — ar trebui să urmeze exemplul Jane-i Bryan, în ceea ce privește îmbrăcămintea. Cu toate că această actriță a împlinit de curând 22 de ani, ea continuă să se îmbrace numai cu rochii și modele în general tinerești. Iată-o, spre exemplu, purtând aci o rochie de lenaj „chocolat”, garnisită cu nasturi și cordon marron închis și un guleraș alb de pichet.

Rochie simplă de seară, din catifea de mătase neagră. Foile sunt foarte ample și lungi, iar bolero lung, până peste șolduri, are ca garnitură mici floricele albe de os, imitând fulgii de zăpadă.

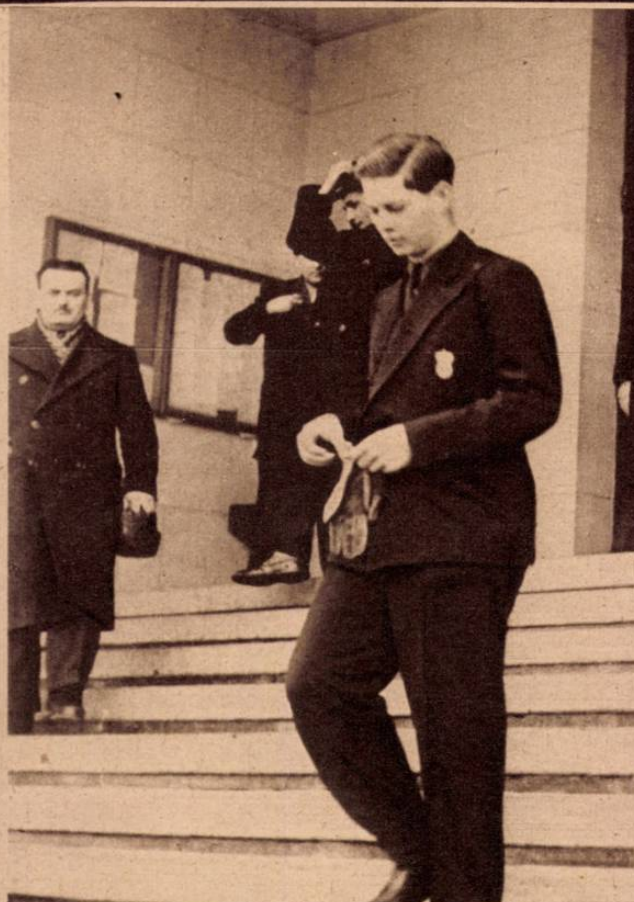

ȘI EI SUNT VICTIMELE RĂZBOIULUI

Mii de copii finlandezi au fost isgoniți din patria lor de urgia războiului. După săptămâni de pribegie și mizerie, iau prima masă caldă într'un sat dela frontiera Suediei.

ACTUALITATEA INTERNĂ

MĂRIA SA MARELE VOEVD MIHAI IN VIZITĂ LA JUDECĂTORIA OCOLULUI VIII

Măria Sa Mihai, Marele Voevod de Alba Iulia, a vizitat judecătoria ocolului VIII din Capitală, asistând la câteva procese.
In clișeu nostru: Marele Voevod părăsește judecătoria însoțit de d. Istrate Micescu, Ministrul Justiției.

ANIVERSAREA NAȘTERII REGELUI FARUK AL EGIPTULUI

Cu prilejul zilei de naștere a M. S. Regelui Faruk al Egiptului, o recepție a avut loc la legația egipteană din Capitală.
In fotografia noastră: (dela stânga la dreapta) d. N. Sibiceanu, subsecretar de stat la Preșidenția Consiliului, d. Grigore Gafencu, Ministrul Afacerilor Streine, d. Pellegrino Gizi, Ministrul Italiei, d. Ministrul al Egiptului și d. General Argeșanu Comandantul Militar al Capitalei.

Conferința D-lui Prof. George Strat la Curtea Militară de Justiție și Casație

D. Profesor George Strat rostindu-și conferința despre „Economia de războiu” la Curtea Militară de Justiție și Casație.

O numeroasă asistență alcătuită din cadrele militare a ascultat interesanta expunere a d-lui profesor George Strat.

COMEMORAREA LUI TITU MAIORESCU

D. profesor Ioan Petrovici citindu-și discursul.

ACADEMICIENII IN NOILE LOR UNIFORME

Membrii Academiei Române, în noua uniformă în timpul ședinței comemorative de ieri.

M. S. Regele Carol al II-lea rostindu-și discursul în ședința solemnă a Academiei Române.

ACTUALITATEA EXTERNĂ

SPRE LINIILE INAMICE

Un tanc zdrobind o ușoară rețea de sârmă ghimpată și străbătând un părau, undeva pe frontul de vest.

Undeva, pe frontul de Vest

O grupă de motocicliști francezi trec un curs de apă, cu ajutorul unei plute improvizate, de pioneri. Soldații și-au îmbrăcat colacii de salvare, pentru orice eventualitate.

Soldații germani se antrenează

Pe poligoane speciale de tir au fost instalate dispozitive, imitând turelele avloanelor de luptă și bombardament, astfel încât chiar și observatorii dela bordul aparatelor germane să se poată antrena pentru luptă.

ULTIMELE IMAGINI DEPE

Cu ocazia evacuării regiunilor finlandeze expuse invaziei ruse, soldații finici au avut grijă să transporte vitele în locuri mai sigure, spre a lipsi pe cotorpitori de hrană.

O prețioasă pradă de război. Tankuri rusești capturate de finlandezi în lupta dela Raatevaara.

Trei faimoși campioni ai skiului norvegian, Leif Haug, Kheil Holst și Birger Tidemand, consultând o hartă a Finlandei înainte de a pleca ca voluntari în această țară.

Soldați finlandezi transportând resturile unui avion sovietic doborât pe frontul de Sud.

Avioanele rusești au bombardat orașul Vaasa (Finlanda). În fotografia noastră, o casă dintr'un cartier muncitoresc care a suferit efectul distrugător al bombelor.

TOATE FRONTURILE

Intr'un cantonament pe frontul francez, soldații nu sunt lipsiți de desfătări artistice. „Pianistul” soldat execută un cuplet foarte gustat...

Rușii au bombardat Helsinki, capitala Finlandei. Efectele distrugătoare nu s'au făcut așteptate. Școala politehnică, după cum arată fotografia alăturată, a fost aproape complet distrusă.

O patrulă franceză înaintază la liziera unei păduri din fața liniei Maginot.

Rezistența eroică a Finlandei face admirația întregii lumi. În fotografia noastră, un detașament de soldați skiori, îmbrăcați în mantii albe pentru a fi cât mai puțin vizibili, se îndreaptă spre posturile de luptă.

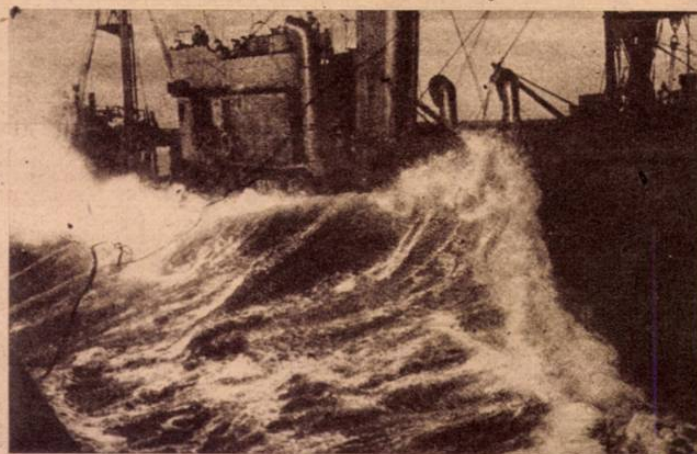
Domnii Cahid Gacın și Necmedin Sadak, șefii delegației de ziariști turci cari au vizitat de curând frontul de Vest, au depus, în trecere prin Paris, o coroană de flori pe mormântul Soldatului Necunoscut.

O flotilă de pescuitoare de mine

RĂZBOIUL actual are aspecte inedite. Mai toate prevederile specialiștilor în materie de război au fost contrazise de experiențele conflictului din ultimele luni. Arme despre care se credea că vor fi hotărâtoare, au trecut pe planul al doilea, în timp ce elemente ale armatei active, care, în mod obicinuit nu aveau decât misiuni reduse, au trecut astăzi pe planul întâi. Submarinele, despre care se credea că vor fi un adevărat flagel al oceanelor, au trebuit să se retragă în ascunzători, deoarece armele ofensive, întrebuințate împotriva

Misiunea este nespus de grea, pe mare furtunoasă.

O mină smulsă din ancoră este dezarmată de un specialist.

24 ORE LA BORDUL UNUI PESCUITOR DE MINE

**Infruntând pericolele
cele mai mari, pescui-
torii de mine nu-și
dau seama că sunt
eroi cari pot decide
soarta unui conflict.**

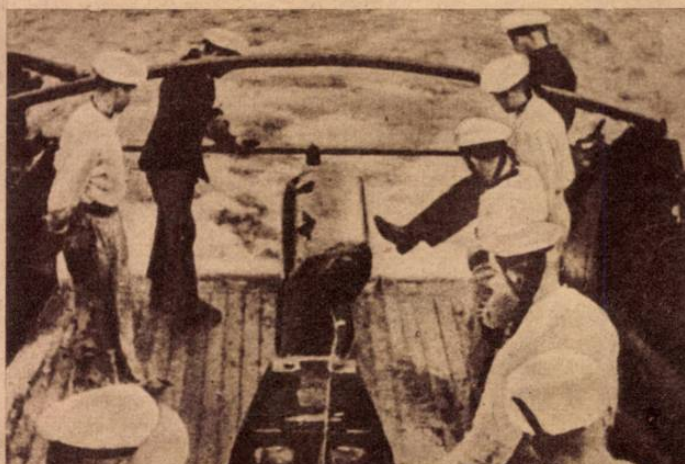
lor, sunt de covârșitoare eficacitate. În mai bine de jumătate de an de conflict, nu s'a dat decât o singură luptă navală. În schimb însă, numeroase vase au luat calea abisurilor, din pricina unei arme, căreia în prima clipă nu i s'a dat prea mare însemnătate. Este vorba de mina marină și în ultima vreme de mina magnetică.

Treizeci de crucişetoare sunt incapabile de ofensivă și lipsite de eficacitate atunci când se află în fața unui câmp de mine. Au trebuit să se organizeze flotile speciale de pescuitoare de mine, mici vase de război improvizate

Zona dragată este însemnată pe o hartă care va fi comunicată, în secret, căpitanilor de vas, interesați

Canalul este marcat cu geamanduri speciale.

din vase de pescuit și de comerț, nu prea înarmate, care au însă la bord dispozitive speciale pentru dragarea minelor.

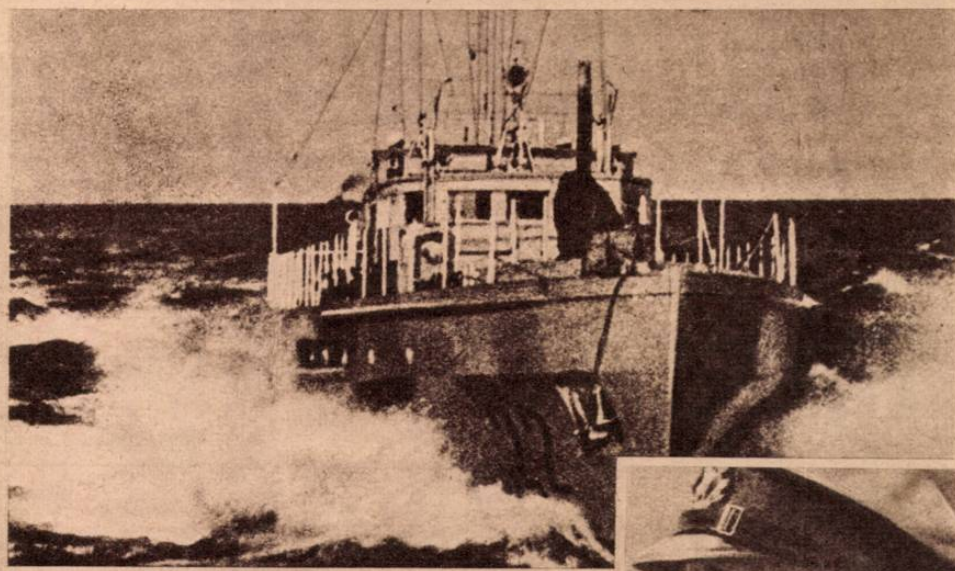
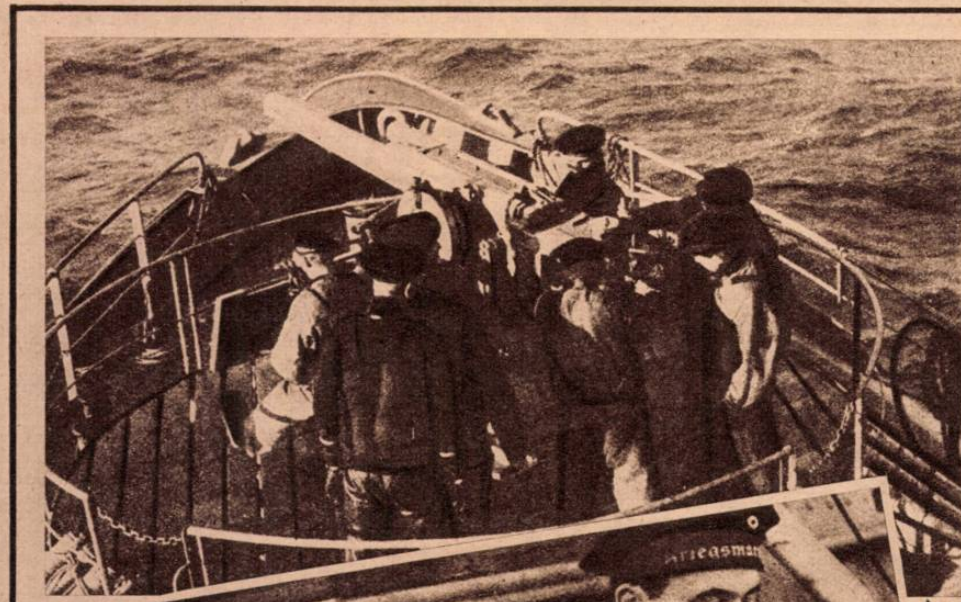
De fapt eficacitatea unei flotile de pescuitoare de mine nu e atât de legată de dispozitivele aflate la bord, cât de curagiul echipagiilor. Războiul actual a creiat noi specialiști, pe pescuitorii de mine, cari au ajuns astăzi la o adevărată artă în scoaterea periculoaselor arme din valurile mării.

Ce este o mină? E o armă încărcată cu explozibil, care plutește între 3 și 10 metri sub suprafața mării și care atunci când este lovită în unul din numeroasele ei percutoare de un vas, explodează aruncând în aer tot ce i se află prin apropiere. Forma unei mine este ovală sau rotundă.

șească să taie ancorajul minelor, care în acest caz devin, teoretic inofensive și ies la suprafața apei.

Tratatele internaționale prevăd obligativitatea ca o mină desprinsă din ancoraj să nu mai poată exploda. Technic, lucrul a fost realizat însă nu în deplină eficacitate. De obicei, centrul de gravitate al minei se află în partea de sus, adică acolo unde sunt percutoarele. Smulsă din ancoraj, mina se răstoarnă, astfel că percutoarele privesc către fund și nu mai pot fi lovite. Practic, lucrul nu este aplicabil decât numai când marea e liniștită.

De îndată ce o mină a fost smulsă din ancoraj, o șalupă este lăsată dela bordul pescuitorului de mine și un specialist se apropie de periculoasa armă, deșuru-

Atunci când nici o im-
barcațiune nu se poate
apropia de mină, din
cauza mării agitate, se
trage asupra ei, cu un
tun mic de bord.

Marinarii iau masa pe
apucate între două ma-
nevre periculoase.

Vedete perfect
înarmate și rapide,
urmează, la mică
distanță, flotila de
pescuitoare de
mine, spre a o
proteja de even-
tualele atacuri ale
flotelor dușmane.

Comandantul

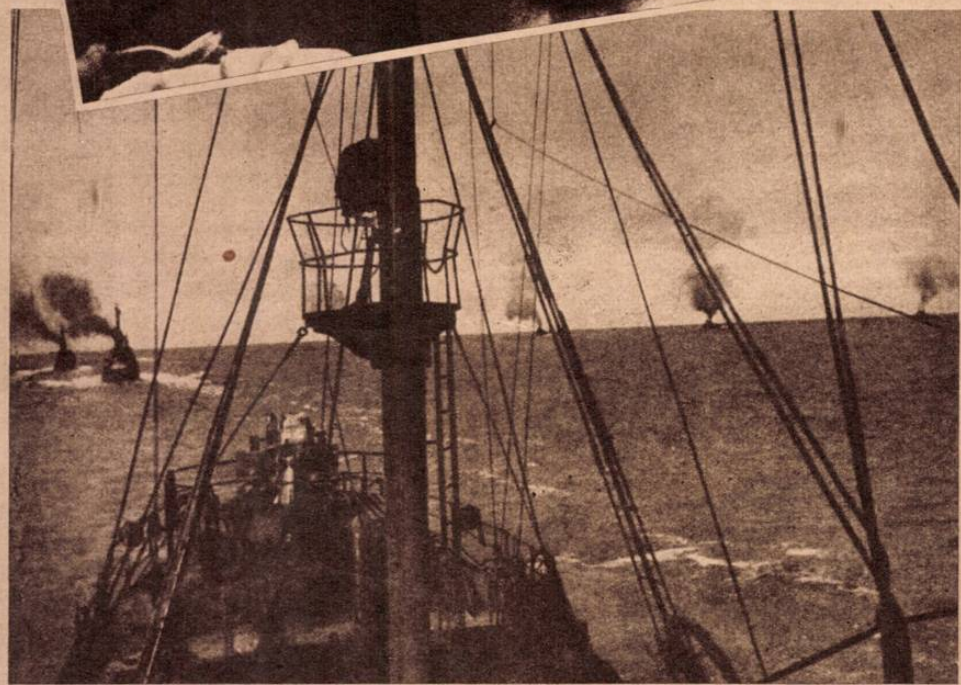

bându-i percutoarele. Din această clipă, mina nu mai prezintă nici un pericol, și este ridicată la bord.

Operația nu decurge însă totdeauna atât de simplu, mai ales când valurile sunt puternice și nu odată vitejii pescuitori de mine au plătit cu viața îndrăzneala lor. Dar câte vieți omenești, câte bogății au fost salvate pentru națiunile respective, prin spiritul de jertfă al acestor eroi. Zi de zi, canalele de acces în porturi, sunt menținute libere, asigurându-se astfel principalul organ de respirație pentru viața unei țări: posibilitatea schimburilor comerciale.

a. c.

Dispozitivul pentru pescuitul minelor este lansat în apă.

In formație specială, vasele s'au resfirat, la ieșirea din port.

Pescuitorii de mine se află în luptă permanentă, zi și noapte ei străbat canalurile lăuate libere pentru diferitele câmpuri de mine, pentru a le draga și a face astfel posibilă intrarea sau ieșirea vaselor amice, din porturi.

E ora patru dimineața. Vasul comandant al flotilei de pescuitoare a dat semnalul de plecare. Navele, special amenajate, iau formație și se avântă în larg, de cele mai multe ori este vorba de vase greoaie, lipsite de sveltețea agresivă a unui vas de război. Totuși, la bordul lor se află eroi, oameni cari știu că dintr-o clipă într-alta se pot ciocni ei însăși de o mină și atunci nu mai există scăpare.

Dispozitivele speciale pentru pescuitul minelor, sunt lăuate în apă. Ar fi complicat să explicăm compunerea unui asemenea aparat de eficacitate redusă. Totuși să poate întâmpla ca foarfecele puternice ce sunt plimbate pe sub valuri, să reu-

CASA DIN STRADA

DIMITRIE STURDZA

IN CARE A LOCUIT

TITU MAIORESCU

**UN OLIMPIAN BĂTUT
DE VÂNTURILE VIEȚII**

Acum vre-o doi ani isprăvisem de cetit, aproape de miezul nopții, volumul întâi de „Insemnări zilnice” ale lui Maiorescu, publicat cu atâta devoțiune de d. prof. Rădulescu-Pogoneanu. Notițele acelea, legate, o bună parte din ele, de „casa din strada Mercur” m’au impresionat în deosebi. Care este acea casă? O mai fi existând grădina în care proprietarul stătea în lunile de vară până noaptea târziu, înconjurat de atâta lume aleasă, ca să nu pomenesc decât de Eminescu, Vasile Alecsandri, Caragiale. Dar terasa, în dreptul căreia se afla fereastra cu termometrul, ale cărui oscilări influența, într-o atât de largă măsură, viața stăpânului, om simțitor asupra căruia anotimpul avea o atât de mare înrăurire? Imi era ciudă, cum, bucureștean de când mă știu, nu cunoșteam casa lui Titu Maiorescu. În miez de noapte nu am putut îndepărta ispita s’o identific. Nu mi-a fost greu. Am ocolit casa de vreo câteva ori, bucuros de descoperirea mea, deși era vădit că enervam pe un individ de care tot mă loveam acesta așteptând cine știe ce persoană întârziată la întâlnire.

Casa în care a locuit Titu Maiorescu în strada Dimitrie Sturza.

CA și omul, fiecare casă are un destin. Una din casele în care a locuit Titu Maiorescu și în care se țineau ședințele „Junimei” la București, este ocupată astăzi de o casă de comerț. Casa a fost nu de mult restaurată și astfel cum arată acum, este menită să dăinuiască multă vreme. Poate că ar fi fost mai nimerit ca încăperile în care s’au sbuciumat atâția oameni, unii din ei cu roluri însemnate în viața țării, să fi adăpostit, — un muzeu poate e un lucru pretențios — dar în orice caz amintiri din vremea când cel dela nașterea căruia s’au împlinit o sută de ani prezida cu seninătate — e drept câteodată doar aparentă — reuniunile acelei „Junimi”, care a însemnat mult pentru propășirea noastră spirituală.

Dar casele din fosta stradă Mercur — astăzi Dimitrie Sturza, după numele fostului om politic, care locuia la colțul străzii, peste drum de Titu Maiorescu — au trecut cum se spune, prin mai multe mâini, dela moartea ilustrului ei proprietar.

IN MIEZ DE NOAPTE — UN OM MOARE

Desigur că o seamă de bucureșteni get-beget, cari au trecut de nenumărate ori pe strada Dimitrie Sturza nu știau până la baterea unei plăci comemorative, care era casa lui „Maiorescu”.

Placa așezată pe casa din str. Dim. Sturza.

Casa D. Sturza din stradă care-i poartă numele.

AICI A LOCUIT
TITU MAIORESCU
ÎNTR-ANII 1878-1915
ȘI S’AU ȚINUT ADUNĂRILE
„JUNIMII”

Prin draperiile ferestrelor ieșeau în stradă fâșii de lumină. Pe trotuar se schimbau des umbre, semn că cineva dinăuntru trece prin camere cu o lampă de mână. În casa lui Maiorescu era mare agitație și dacă n’aș fi devenit suspect și sergentului care nu mă mai slăbea, apoi nu plecam atât de repede.

A doua zi am cetit în ziare că „În locuința sa din strada Dimitrie Sturza, fostă Mercur, a murit aseară fostul ministru plenipotențiar Poklewsky-Kozel”. Iată pricina agitației din ajun: în casa lui Maiorescu murea un om, un pribeag.

OLIMPIANUL MUNCIT DE GÂNDUL SINUCIDERII

Publicarea „Insemnărilor” lui Maiorescu nu a avut darul să dăuneze figurii pe care Olimpișianul a lăsat-o urmașilor. Dimpotrivă, notițele sale, după atâția ani, l-au umanizat pe Maiorescu, ni l-au făcut deosebit de simpatice. Omul purta deseori mască, de altfel ca toți semenii săi. Prin aceasta el a izbutit să țină demnitatea funcțiunii pe care o deținea. Omul, nefericit în căsnicie, cercetat și chinat de furtunile vieții până a-l îndemna să se gândească la sinucidere, devenea olimpișian când își ținea celebrele sale prelegeri universitare, pricepându-se — lucru ce atâția nu-l știu — să tragă o linie groasă între pățaniile omului și stilul pe care trebuie să-l păstreze profesorul, după Maiorescu un adevărat pontif.

DRAGOSTEA PENTRU EMINESCU

Cum să nu-l iubim pe Maiorescu, când ne dăm seama — și orice îndoială este îndepărtată — câtă grije și dragoste i-a arătat lui Eminescu? Maiorescu nu socotea pe Eminescu doar un poet de talent, care ar fi putut intra pe ușa din dos. Dimpotrivă, îl vedeam invitat la masă alături de atâta lume aleasă, câteodată lângă

(Cont. în pag. 19)

NICI PE EI

NU I-A CRUTAT RĂZBOIUL...

gitimată, că cel puțin copiii vor fi feriți cât mai mult de urgia teribilă ce s'a deslănțuit asupra lumii.

Dar s'au înșelat, acei cari au crezut că cele două cuvinte — copilul și războiul — pe care niciodată nu îndrăzneau să le pronunțe împreună, vor rămâne nedespărțite în mintea oamenilor.

Copiii de azi suferă de atrocitățile cataclismului care bântue căci zeul Marte nu i-a cruțat nici pe dâșii.

Avioanele dușmane nu iartă, în nimicitoarele și ucigătoarelor raiduri, (Cont. în pag. 13-a)

4 orfani ai marinarilor de pe „Courageous”. Ce știu ei de tragedia părinților lor?

Tatăl lor a fost ucis într-o luptă aeriană și ele se joacă cu un aeroplan...

Philippe Ritter, cel mai tânăr erou al francezilor. A reușit să împiedice echipajul unui avion german, ce a aterizat forțat în Franța, să-și incendieze aparatul.

Jacques Buré, fiul atașatului francez al aerului la Varșovia. Trenul care-l ducea din Polonia a fost bombardat de 80 de ori.

Georgis Haton este cel mai mic soldat al armatei franceze. Rătăcit de părinții săi, el a fost găsit de un soldat ce l-a adus la compania sa.

RĂZBOIUL prezintă destule aspecte dramatice, dar poată că niciunul nu e mai sfâșietor decât cel care ne arată suferința copiilor. Războiul a devenit orb: nu-și mai alege victimele. Viața sacră a copiilor nu e cruțată de bombele avioanelor și de obuzele tunurilor, iar drama exodului populației e cu atât mai sgu-

duitoare cu cât lovește în copii. Câmpiile albe ale Finlandei sunt înroșite de sângele soldaților, pe frontul de Vest, armatele franceze și engleze pe de o parte și germane pe de altă parte stau față în față gata să se încaere la cel mai mic prilej, depărtată, Chină este teatrul unui crâncen războiu, Polonia a fost de curând nimicită de urgia măcelului, iată peisagiul suferinții umane de astăzi.

Mulți dintre noi au crezut, atunci când a izbucnit războiul, când nebulina a cuprins din nou pe oameni, când crima a fost din nou le-

Yveline de Forges s'a născut la 10 Decembrie. Tatăl său, pilot francez, ar fi venit să vadă, pentru prima oară, de Crăciun, dacă avionul său n'ar fi fost silit să aterizeze, la 20 Decembrie, în teritoriul german.

O R A I N N R Ă Z B

COPIII UNEI ȘCO
ADOPTAT CĂ
F Ă R Ă F

GENEROZITATEA părea să fie un apanaj al oamenilor maturi. De câteori era vorba de o faptă bună, care depășea ca proporție faptele bune, căroră nici măcar acei cari le fac, nu le dau prea mare însemnătate, autorul era totdeauna un domn cu mustăți sau fața încruntată sau o doamnă, încărcată de bijuterii, cu surâs de stea de cinematograf.

Și cu toate acestea, adevărata generozitate, care înfloreste albă și catifelată, întocmai ca floarea reginei, aparține copiilor. Din sufletele lor cristaline, din străfundurile neîntinate ale inimii, micuții aceștia sunt capabili de mai multă bunătate decât sunt capabili oamenii mari.

Din Franța atât de greu încercată ne vine o știre înduioșătoare. O seamă de copii, dacă nu ne înșelăm, vreo 35 la număr, făcând parte din școala primară a târgulețului Mericourt au adoptat câțiva soldați. Evident că nu este vorba de o adopțiune legală, ci mai mult spirituală.

Întreaga clasă se află la lucru. Fericirii destinatari ai cadourilor nu sunt încă cunoscuți.

Iată două vrednice „mămici” cari lucrează pentru fiul lor bărbos și de multe ori mai în vârstă decât ele.

Micile economii ale elevilor au fost stocate într-o cutie de lemn.

domnul învățător din ce unitate i-au scris, pur și simplu, comanda rugându-l să le recomande pe nevoie de un ajutor. Și până la sosirea răspunsului câteva pullovere, s'au strâns borsoiul de alte lucruri care ar putea fi utile.

Ne imaginăm surpriza soldatului când nimic în lume nu aștepta o scrisoare.

și-a auzit strigat numele de postașul companiei. Se va fi dus încredințat la destinatar, că el n'are pe nimeni și că trebuie să fie o greșală. Adresa care nu era decât o înșelăciune însă și omul care până atunci cutreerese singuratec viața fără părărire, c'are o familie care se îngrijește de el.

Fie ca gestul micuților francezi să fie înțeles acolo unde se cuvine, și să fie răsplătit.

Într-o bună zi, învățătorul le-a povestit celor 35 de copii adunați la pupitre, ce-a pățit el, invalid de războiu, pe vremea marelui conflict, când se afla pe front și nu avea pe nimeni care să-i scrie un cuvânt de îmbărbătare. În sufletele micuțe a înflorit atunci ideea ca să scrie ei acelor soldați cari n'au familie și cari, cu arma în mână, veghiază la fruntarii. Și cum nu știau adresa niciunui regiment, l-au întrebat pe

ZĂ DE MÂNGĂIERE

EGURA OIULUI

LI FRANCEZE AU
IVA SOLDAȚI
MILIE

Nici băeții nu se
lasă mai prejos.
Croșetatul o fi o
meserie pentru fe-
țițe, dar prinde
bine și băeților.

Depe zonă, de undeva din
Franța, a sosit o scri-
soare din partea unui
„adoptat”.

ânse într-o pușculiță
bomboane.

făcut el parte. Și
ntului acelui regiment
acei soldați cari au

și se confecționaseră
ani, alimente și tot
a îndulci traiul unui

stingher, care pentru
isoare, și care totuși
ngă acesta, spunându-i
tegorică nu mai lăsa
a aflat într-o scă-

mitat.

ALARMĂ IN NOAPTEA POLARĂ

Skyiorii - fantomă
străbat întinderile
înghețate, spre a
aduce ajutorul lor
celor în pericol.

Balto și Babo,
doi viteji câini
eschimoși, inhă-
mați la sanie.

În munții din nordul Norvegiei, acolo unde pare a fi patria legendelor, a tuturor legendelor care ne înfloresc anii copilăriei, în preajma Crăciunului, vremea pare să încremenească locul, atunci când purtată pe aripile viscolului sosește noaptea polară.

Aflați că noaptea aceasta nu este o noapte ca toate nopțile pe care le cunoaștem noi. Intunericul are ceva neverosimil, care estompează contururile ființelor și lucrurilor. Peisagiul pare un desen în cărbune, în care singurele valori de lumină relativă sunt întinderile de zăpadă.

Aproape că nici n'ai putea crede că în această noapte rece și totuși molcomă s'ar putea întâmpla catastrofe. Nu știm de ce, dar catastrofa a fost legată, în mintea noastră, totdeauna de o imagine ca aceea a izbucnirii unui fulger incandescent, dușman întunericului.

Și totuși, în acest peisagiu, pericolul pândește omul mai amarnic decât oriunde. Alarmă în noaptea polară.

Un skyor, pornit în interes de serviciu, undeva între două cătunuri izolate în zăpezi, s'a rătăcit. Din clipa în care tălpile de lemn au apucat altă cale decât cea înainte stabilită, omul acesta este un condamnat la moarte. Oricât de perversă ar fi mintea omenească, ea n'a putut inventa încă un chin care să egaleze pe

Purtată cu
viteză conside-
rabilă peste în-
tinderile albe,
sania trasă de
câini se avântă
spre țintă.

Rătăcitul a
fost găsit. Pri-
mele ajutoare
medicale îi sunt
date pe loc.

